W.R.BURNETT

vur.. fakat dinleme

Milliyet
YAYINLARI
KARA DİZİ

VUR. FAKAT DİNLEME

W. R. BURNETT

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI
KARA DİZİ

●

Yayın hakkı (Copyright) Milliyet Yayın Ltd. Şti.

●

Birinci baskı: Aralık 1971

Bu kitap ÖZAYDIN Matbaasında dizilmiş
MİLLİYET Tesislerinde basılmıştır.

W. R. BURNETT

Vur... fakat dinleme

Türkçesi:
Burhan FELEK

Milliyet
YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

İŞİMDEN yeni çıkmıştım. «**İki Amerika**» caddesinde, 45. Sokak'tan karşıya geçerken on metre kadar uzakta bir silah patladı... Arkadan iki el daha atıldı.

Kurşunlardan biri bir yere çarparak uzun uzadıya çınladı. Karşı kaldırımın önünde bir sıra araba diziliydi. Bunlardan birinin karoserinin üzerinden, elini göğsüne götüren bir adamın yüzükoyun yere düştüğünü gördüm. İki yaya da yere kapandılar. Bir kadın feryada başladı. Arkamdan gelen taksilerin frenleri gıcırdadı.

İki otomobil arasındaki bir boşluktan geçtim ve silah atanı gördüm. Yazlık mavi bir elbise giymiş, uzun boylu, geniş omuzlu, siyah saçlı, karayağız, kapı gibi iri bir adamdı. Başı açıktı. Sağ elinde hâlâ

dumanı tüten 38'lik bir beylik tabanca tutuyordu. Sol eli ceketinin cebindeydi.

Dimdik ayakta duruyordu; bu cinayet, onu hiç heyecanlandırmamışa benziyordu. Yanına sokuldum. Tabancamı böğrüne dayayıp tabancasını elinden alırken:

— Şu arabaya doğru yanaş hemşerim. Canın tatlı ise kıpırdama! dediğim halde dönüp bakmadı bile!

Sözümü dinledi. Yüzüne baktım. 35 yaşlarında kadar vardı. Yakışıklı sayılabilirdi. Gözleri de saçları gibi simsiyah, dudakları kalın, ağzı sımsıkı kapalıydı. Halinde hiç telâş sezilmiyordu. Kısacası, gerçek bir kabadayı olduğu anlaşılıyordu.

— Polis misin? diye sordu.

— Evet. Cinayet Masası, Batı bölgesinden. Sivil polis Johny Malone. Elini cebinden çıkar... Çabuk.

Hiç acele etmeden elini cebinden çıkardı. Koca yumruğunu hafif hafif açtı ve içindeki 'Polis Teğmeni' rozetini gösterdi.

— Teğmen Henderson. 21'inci müfrezeden. Tabancamı veriniz Malone. Hemen benimle gelin!

Boylu boyunca kaldırımın üstünde serilmiş yatan adamı göstererek sordum:

— Kim bu?

— Tony Dogers. Bütün gece peşindeydim. Dün akşam bizim çocuklardan birini öldürdü. Beni de görünce tabancasına el attı ama, vakit bırakmadım, daha önce çaktım.

Cesede eğildim. Nabzını yokladım, gözkapağını açtım ve doğruldum.

— Iska geçmemişsiniz, teğmen! Şimdi ne yapacağız?

Silah patlamasından, Teğmen Henderson'un tabancasını alıp yeniden iade etmeme ve bu konuşmamıza kadar ancak yarım dakika geçmişti. Ne var ki bu süre içinde çevremizde yüze yakın adam toplanmış, kalabalık, trafiği aksatacak kadar artmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

— Şunları biraz gerilet! Devriye polisi şimdi gelir. İşi ona bırakırsın. Ben telefon edip hemen gelirim.

— Peki!

Tabancasını kalçası üstünde sarkan kılıfına koydu ve en yakın binanın kapısından girdi.

Ben, yerdeki cesedi çiğnemesinler diye, halkı güçlükle dağıtmaya çalışırken devriye polisi yanıma geldi ve toplananlara;

— Dağılın, geriye! diye bağırdı.

Memurun resmî üniforması benim sivil giyinişimden daha etkili olduğu için orada toplanmış olanlar bir iki adım geriye çekildiler. Polis bana sordu:

— Sen mi öldürdün bunu?

— Hayır! Teğmen Henderson temizledi. Dün akşam Teğmen'in adamlarından birini öldürmüş, adı Tony Dogers'miş. Telefon etmeye gitti. Ben, Cinayet Masası'ndan sivil polis Johny Malone... Batı bölgesinden.

— Ben de Gerrity, karşılığını verdi.

Ölünün yanına diz çöktüm. Dikkatle muayene ettim. Ceketinin sol koltuk altında iki delik vardı. Çok kan akmıştı. Teğmen Henderson'un sözünü ettiği tabancasını aradım; ama adamın silahı yoktu. Cüzdanını alıp içindekilere baktım.

Yirmi otuz dolar kadar parası vardı; bir de New York'ta, Evrette Sokağı, 42 numarada Edward Jenson adına otomobil ehliyeti taşıyordu. Bu ad bana yabancı gelmedi. Herhalde bir yerde işitmiş olmalıydım

Yanımdaki polis:

— Ya çalmıştır ya sahte adla almıştır bu ehliyeti dedi. Teğmen kimi öldürdüğünü herhalde bilir.

Yol kavşağından birdenbire radyolu bir polis arabası çıkıverdi, canavar düdüğüyle halkın arasından yol açtı ve olay yerinin tam önünde durdu. İçinden uzun boylu bir polis inip yanımıza geldi.

— Ne olmuş bu herife Geritty? Güneş mi çarptı?

— Kurşun çarpmış, kurşun! Bu sivil arkadaş, herifi Teğmen Henderson'un öldürdüğünü söylüyor. Ben burada değildim, sonradan geldim.

Uzun boylu polis bana:

— Siz burada mıydınız? diye sordu.

— Evet! Teğmen, bu herifin Tony Dogers olduğunu söyledi. Dün akşam kendi memurlarından birini öldürmüşmüş.

— Öyleyse haktır keratayа! Polis santralına haber verildi mi?

— Verilmiştir sanırım. Teğmen, telefon etmeye gitti. Bana da kendisini burada beklememi tembih etti. Siz telsizden duymadınız mı?

— Biz birşey işitmedik.

Arabayı sıraya koydu. Arkadaşıyla birşeyler konuştu, yine yanımıza geldi.

— Henüz bir haber gelmemiş. Bizim arkadaş şimdi santraldan soracak. O zamana kadar ne yapacağız?

— Halkı dağıtıp beklemekten başka ne yapabiliriz ki?

Ortalıkta çene çalıp duranlara dönüp sordum:

— Olayı gören var mı içinizde?

Karşılık yok.

— Söylesenize yahu! diye yüzükoyun yere yatmış iki delikanlıya çıkıştım. Sizin tam yanınızda oldu, gördüğünüzü söylesenize !

Sıradan küçük bir adam çıktı; ince bir sesle:

— Ben, hepsini gördüm, dedi. Bunu siyah saçlı iri bir adam öldürdü. Arabanın yanında, nah işte burada!

— Bir dakika... İzin ver de not alayım.

Cebimden defterimi çıkardım.

— Adınız ne?

— Yooo! Bir cinayet olayına karışmak istemem. Yarın gazeteler adımı yazarlar.

— Bu bir cinayet olayı değil, diye açıklamaya çalıştım. Bu adamı Cinayet Masası'ndan bir polis teğmeni vurdu. Bunun için sizi mahkemeye falan çağırmazlar; ama bildiklerinizi bize söylemekten çekinirseniz başımıza iş açarsınız.

— Size söylemem, polis memuruna söylerim.

— Yahu! Siz hiç sivil memur görmediniz mi? Ben sivil polisim, diyerek polis rozetini gösterdim. Başını sallayarak:

— Pekâlâ, buyurun sorun! dedi.

— Adınız nedir?

— Harison Mongomery.

Herifin adı kendinden büyüktü.

— Nerede oturuyorsunuz? Telefon numaranız? Ne iş yaparsınız?

Elli metre kadar ötede, bir fotoğrafhanede çerçeveciymiş. İşine giderken silah patlayınca hemen yere yatmış. Öleni de, öldüreni de pek iyi görmüş. Adamı gerçekten Teğmen Henderson'un öldürdüğüne tanıklık ediyor. İkisinin de yüzünü pek iyi anlattı.

— Sonra... Siz iri yarı adamın silahını aldınız. O size birşey gösterdi. Onun üzerine silahı geri verdiniz. Cesede yaklaştınız. Öteki iri adam size birşeyler söyledi Arkamızdaki şu binaya girdi.

— Teşekkür ederim, Bay Mongomery! Sizinle beraber yere uzanan kimsenin ne yaptığına dikkat ettiniz mi?

— Sonra kalktı, yoluna devam etti, kalabalıkta gözden kayboldu.

— Ne biçim adamdı?

— Basbayağı adam, ne bileyim ben.

Arkamdan telsiz arabasındaki polisin sesi geldi.

— Sen sivil memurdun. değil mi?

Canım sıkıldı. Hafifçe dönerek:

— Elbette, sivil memurum. Cinayet Masası Batı bölgesinden Johny Malone. Niye sordun?

Telsiz arabasıyla gelen iki polis çevremi almışlardı.

— Niçin sordun, söylesene?

— Rozetin var mı?

— Tabii var (gösterdim.) Ne oluyorsunuz yahu?

— Ne olacak? Ben telefon edinceye kadar polis santralına olay bildirilmiş. Dahası var: Teğmen Henderson adında kimseyi bilmiyorlar. New York polisinde bu adda memur yokmuş!

— Ya bunların hepsi divane, ya ben sapıtıyorum. Gördüğüm herifin elinde bir teğmen rozeti vardı. Evet, gözlerimle gördüm. Tabancası 38'lik beylik silahtı. Gel bakalım, ne yapıyor bu herif? Biriniz benimle gelin!

Arabanın şöförlüğünü yapan polisle beş dakika önce Henderson'un girdiği binanın holüne daldık. Telefon kulübesinin yanıbaşında küçük bir tütüncü dükkânı vardı. Dükkânın 45. sokağa açılan bir de yan kapısı bulunması dikkatimi çekti.

Tezgâhın arkasında kederli yüzlü bir kambur duruyordu.

— Merhaba polis efendi! Dışarıda neler oluyor? Tabanca sesleri işittim, ama çıkamadım. Dükkânı bıraksam, döndüğüm zaman içerde zırnık bulamam. Kaç ölü var?

— Sonra öğrenirsin! diye sözünü kestim. Sen bize, silah patlar patlamaz buraya giren uzun boylu, karayağız adamın ne olduğunu anlat! Telefon etti mi? Sonra nereye gitti?

— Mavi elbiseli, camlı dolap gibi iri herifi mi soruyorsunuz?

— Tamam.

— Sıvıştı...

— Sıvıştı mı? Telefon etmeden mi?

— Hayır, telefon falan etmedi. Kapıdan girdi.

«Ne oluyor yahu,» diye sordum. Hiç karşılık vermeden öteki kapıdan çıktı.

Bu sözler, burnuma fena kokmaya başladı. Yavaş yavaş içinden güç çıkılacak belâlı bir işe saplandığımı anlamaya başladım. Eğer sonradan başıma gelecekleri şimdiden tahmin etseydim, ben de onunla birlikte arka kapıdan çıkar, ilk rastladığım gemi ile Amerika'dan tüyerdim.

— Bana şunu bozuver! diye bir çeyrek doları tezgâhın üzerine attım. Sonra Kambur'un verdiği beş sentlik mangırları toplayıp hemen telefon kulübesine girdim. Biraz sonra santral karşımdaydı.

— Çabuk bana Müfettiş Stratford'u ver. Ben Malone, sivil memur. Alo, alo... Müfettiş bey. 45. Sokağın köşesinde kuşkulu bir olay oldu. Burnuma fena halde yanık kokusu geliyor. Haber aldınız mı? Öyleyse dinleyin!

Olayı ayrıntılarıyla anlattım. Silah patlamasından tutun da, Teğmen Henderson'a ve Edward Jonson adına çıkarılmış ehliyete, polis arabası şöförünün bu isimde bir teğmen olmadığı yolundaki sözlerine kadar, bütün bildiklerimi söyledim.

Sözlerimi bitirdiğim zaman:

— Bir tek soru, Johny! diye homurdandı. Teğmenin elindeki rozetin numarasına dikkat ettin mi?

— Vakit bırakmadı, şef. Fakat son üç rakamını hatırlıyorum. Çünkü benim evin numarasına uyuyordu; 412...

— Bu kadarı yeter... Bir dakikada bulurum. Yalnız korkarım ki Genel Müdür bundan dolayı sizi

sorumlu tutmasın. Çünkü işi fena tutmuşsunuz. Bana hangi numaradan telefon ediyorsunuz?

Aletin üzerindeki numarayı okudum.

— Peki! Sizi yine çağıracağım, oradan ayrılmayın.

Yanımdaki polise:

— Müfettiş Stratford beni yine çağıracak. Burada telefonunu bekleyeceğim. Siz, arkadaşlarınızın yanına gidebilirsiniz, dedim

Polis memuru da ne yapacağını kestiremiyordu. Başını salladı; ama yanımdan ayrılmadı. Ben, kamburun adını defterime yazıyordum: Mike Rizuki... Derken telefon çaldı; hemen kulübeye koştum.

— Johny! Stratford karşında. Şimdi oraya Teğmen Potts gelecek ve işi sizden devralacak. Yanında savcılığın adamları da bulunacak. Çabucak durumu açıklayın! Ve o ne söylerse söylesin, elinizden geldiği ölçüde acele edip buraya gelin. Anlaşıldı mı? Mesele tahmin ettiğimden çok daha önemli.

— Ne oluyor şef? Öğrenebilir miyim?

— Karışık işler, Johny! Çok karışık bir sürü iş. Önce, senin ceset üzerinde bulduğun ehliyetin sahibi, Everette Sokağı, 42 numarada oturan Everett Jenson, bugün öğleden sonra rıhtım haydutları aleyhine bir tanıklık yapacakmış.

— Yaaa!

— Dahası var. Kimselere söyleme. Savcılığın özel polis ekibinden Teğmen Arthur Meary dün akşam öldürüldü. Teğmen Meary rıhtım antrepolarında o işi kovuşturuyordu. Üstünde tabancasını ve roze-

tini bulamadılar. Numarasının son üç rakamı, senin dediğin gibi 412'dir...

Ve karşılığımı beklemeden telefonu kapadı.

■

BİNADAN çıkıp da kalabalığın bulunduğu yere geldiğimde, Teğmen Potts, savcı yardımcılarından biriyle tartışıyordu. Tatlılıkla;

— Günaydın, Teğmen! dedim. Ama bu, herifi yumuşatmaya yetmedi.

— Nedir bu berbat iş, Malone? diye çıkıştı. Bu haltı kim yaptı? Bize haber vermekte neden bu kadar geciktiniz?

Benden pek memnun olmadığı durumundan belliydi.

— Şimdi Müfettiş Stratford'la görüştüm. Bu ölen adamın, bugün rıhtım haydutları aleyhine bir tanıklık yapacağını söyledi.

— Demek Müfettiş, Edward Jenson adındaki bu adamı öldürenin dün akşam da Teğmen Meary'yi öldürdüğünü sanıyor. Ben, Teğmen Meary'nin öldürüldüğünü duymamıştım.

— Müfettiş, bu iki cinayeti aynı adamın işlediği yargısına nasıl varıyor acaba?

— Bu Henderson'a, uzaklaşmadan önce iyice dikkat etmiş olduğunuza inanmak isterim.

Dişimi sıktım. Soğukkanlılıkla :

— Evet Teğmen'im, dedim. Açık mavi elbiseli, kara gözlü, siyah sık saçlı, iri yarı, tam kabadayı tipli bir adamdı.

Teğmen Potts, Savcı Yardımcısı'na sordu:

— Fikriniz nedir?

— Ne düşüncede olduğumu biliyorsunuz; ama tam inanmadan birşey söylemek istemiyorum.

Bu adamların, benim bilmediğim bazı şeyleri bildiklerinden kuşkum yoktu artık.

Teğmen Potts, bütün anlattıklarımı oradaki tanıkların sözleriyle karşılaştırarak beni iyice sıkıştırdı ve biraz da onurumla oynadı. Adamakıllı hırpaladı. Sonra da raporumu Müfettiş Stratford'a vermemi emrederek beni savdı:

— Yolda da çok vakit geçirmemeye çalışın! diye tembih etti.

Bu söz, gereksizdi. Zaten acele ediyordum. Hemen bir otobüse atladım. 20. Sokak'ta indim; bizim şubeye kadar yaya gittim. Şubede kime rasgelsem bana endişeyle bakıyordu; bunu gözlerinden anlıyordum. Kötü haber ne de çabuk yayılıyor yahu? Müfettişin yanına girdim. Sigarasını ısırdı. Hiçbir şey söylemeden bir süre bana baktı. Sönmüş olan sigarasını yeniden yaktıktan sonra:

— Johny! Oturun, dedi. Olup bitenleri bana anlatır mısınız? Baştan başlayın ve hiçbir şeyi unutmadan anlatın!

Fazla yağlayıp ballamadan olayı anlattım. Ara sıra bana ya birşey soruyor, ya söylediğimi tekrar ettiriyordu. Konuşmamız sırasında bir iki defa telefonla konuştu. Bu konuşmalardan, telefonun öbür ucunda Teğmen Potts'un bulunduğunu anladım. Söyleyeceklerimi bitirince, Müfettiş dedi ki:

— Johny! Sizin yerinizde olsam, nasıl hareket edeceğimi doğrusu şimdi ben de kestiremem. Belki yaptığınız gibi yapardım, belki de başka türlü hareket ederdim. Pek kolay avlandığınızı söylemek şim-

di belki kolaydır; ama bu hiçbir işe yaramaz. Bir polis memuru öldürülmüştür. Aynı herif, önemli bir tanığı de temizlemiş. Bunların hesabının görülmesi gerekir.

Bu sözlerden, hesabı kimin göreceğini kestirmek güç değildi. Telefonu açtı ve bir numara istedi:

— Ben Müfettiş Stratford, Komiser Bey, Jenson'un öldürülmesiyle ilgili bütün ayrıntıları öğrendim. Evet! Memurlarımdan biri olaya tanık olmuş... Johny Malone... Öyle sanıyorum ki, Teğmen A. Meary'yi de öldüren aynı namussuz herif... Evet, ben de öyle düşünüyorum. Peki, Komiser Bey... Şimdi.

Telefonu kapadıktan sonra:

— Bizi istiyor, dedi.

Birlikte bürodan çıktık. Bir saat sonra aynı hikâyeyi Genel Komiser ve Savcıyla beş altı uzmana tekrar ettim. Canımı çıkarıncaya kadar sorguya çektiler beni. Sorgu bittiği zaman saçlarımın dibine kadar terlemiştim.

Birisi kapıyı vurdu. Başkomiser girmesini söyledi. Gelen adam:

— Efendim! Bütün polis muhabirleri aşağıda... dedi. Jenson'un öldürüldüğünü öğrenmişler, Teğmen Meary'nin de dün akşam vurulduğunu duymuşlar, ne diyeyim kendilerine?

— Söyle, defolup gitsinler.

— Söyledim ama, gitmiyorlar.

— Yarım saat sonra kendileriyle görüşeceğini bildir!

Adam çıktı. Kapı kapandıktan sonra Başkomiser bana döndü:

— Bu herife tekrar rasgelirseniz tanıyabilirsiniz değil mi?

— Tabii...

— Sanırım, o da sizi tanır.

— Herhalde...

— Kim olduğunu biliyor musunuz?

— Hayır. Önceden hiç görmediğim bir adam... Resmini bile görmüş değilim.

— Bu durum, görevinizden uzaklaştırılmanıza engel olan biricik sebeptir. Bilmem, Savcı Bey ne düşünür?

Köşede oturan iri bir adama baktı. O, hiç karşılık vermedi.

— Bizde bu herifin resmi yok. Şimdi yandaki odaya geçin! Kararımızı bekleyin!

Yan odaya geçtim. Kendimi bir koltuğa attım ve hemen sigara yaktım. Dört saattan beri içtiğim sigaralar sanki zehirdi; ancak bu sonuncusunun tadını almaya başladım. Gerçi ortada döneni bilmiyordum ama, herhalde iki kişiyi öldürmüş olan bu karayağız herifle polis arasında bir 'final maçı' başlıyor demekti. Görünüşe bakılırsa bütün mesele, liman haydutlarıyla ilgiliydi; ama bu benim branşım değildi. Bu konuda gazetelerin verdiği haberlerden başka bilgim de yoktu. Zaten olayı araştırmak için özel bir jüri kurulmuştu; ne var ki, onlar da fazla birşey öğrenememişlerdi.

Ben, şimdi bu karayağız herifi tanıyabilecektim. Tabii o da beni... Başıma geleceği düşünürken Savcı kapıyı açtı ve bana:

— Geliniz, dedi.

Bütün gözler üstüme dikilmişti. Bu bakışların öyle bir anlamı vardı ki, idamıma karar verildiğini söyleseler şaşmayacaktım.

Genel Komiser söze başladı:

— Malone! Şimdi gazetecilere, iki ay için size işten elçektirildiğini haber vereceğim.

Bu sözlerin acılığını içimde duymam için biraz zaman bıraktı. Tükrüğümü yutmak için boynumu uzatıyordum. Terfi umutlarım suya düşmüştü. Meslek hayatım da aşağı yukarı sona eriyor demekti. Tabii Marie Kierman ile evlenmem ihtimali de kalmamıştı. Kısacası, hapı yutmuştum. Komiser sözüne devam etti:

— Ama üzülmeyin! Gazetecilere söyleyeceklerimle yapacaklarım aynı olmayacaktı. Gerçekte sizi işten çıkarmak yerine, durumunuzu kurtarmak ve devirdiğiniz çamı tamir etmek için bir şans vereceğiz.

— Teşekkür ederim, Komiser Bey! Ben de bunu umuyordum, diye mırıldandım.

— Şimdi sizin tek göreviniz, dün akşam Teğmen Meary'yi, bu sabah da Jenson'u temizleyen o hanım evlâdını ölü ya da diri ele geçirmektir.

New York'ta bu keratanın suratını tanıyan tek polis, sizsiniz. Çabuk ele geçirmemiz gerekir; hemen, son hızla, anlaşıldı mı? Herifi ister eli kelepçeli, ister karnında birkaç kurşunla bize getirebilirsiniz. Nasıl kolayınıza gelirse. Savcılık şimdi size gereken talimatı verecektir. Siz de dilediğiniz kimselerin yardımını isteyebilirsiniz. Anlaşıldı mı?

— Evet, Komiser Bey!

darkmalt - çizgilikitap.com

— O halde çekilebilirsiniz! Yalnız unutmayın ki, bu cani herif de sizi tanımaktadır...

Müfettiş Stratford, Başkomiser'in yanında kaldı. Biz çıktık... Savcılığın dışarıya ses vermeyen odalarından birine girdik. Uzmanlardan biri:

— Göreviniz önemli Malone... dedi.

Ne demek istediğini anladım. Devam etti:

— Çok yükseklere çıkacaksınız demek istemiyorum ama, bu işi ölmeden becerirseniz, önemli yere getirilirsiniz.

— Sizi dinliyorum. Lütfen devam ediniz.

— Biliyorsunuz ki üç çete, limanı aralarında bölüşmüşlerdir. Birisi Hudson Nehri kıyılarını 42. Sokağa kadar kontrol eder. Diğeri, 42. Sokak arasındaki bölgede çalışır. Üçüncüsü de 14. Sokağın güneyindeki bölgede işler.

— Tabii bu üç çete durmaksızın birbiriyle gırtlaklaşırlar.

— Yoo... Bunların da üstünde bir sendika vardır. Ve büyük patron, bunların birbirleriyle boğuşmalarını istemez. Gerçi bu durum avantayı azaltır, ama sizin bunlarla uğraşmanıza gerek yok, Malone! Siz yalnız bu bölgelerden birinin 14. Sokak'tan Batı sahilinde Manhattan'ın ucuna kadar uzandığını hatırdan çıkarmayın!

— Anladım.

Savcı sözüne devam etti:

Bir süre önce bu bölgenin patronu bir cinayet suçundan ötürü tutuklanmıştı. Yerine gelen arkadaşı, kendinden önceki kadar becerikli olmadığı için kamyoncular, vapur şirketleri, gümrük nakliyecileri, kısacası rıhtımda namuslarıyla ekmek paralarını kazanan ve bu çeteye haraç veren kimseler parayı kestiler. Böylece gelirleri azaldı. Herkesin dili çözüldü. Önceden söylemeye cesaret edemedikleri şeyleri açıklamaya başladılar. Bunun üzerine biz bir özel jüri kurduk... Tanıkları dinlemeye karar verdik.

— O karayağız herif de bunlardan birini öldürdü...

— O kadar da değil. Bir hafta öncesine gelinceye kadar konuşan adamlar, şimdi ağızlarını açmıyorlar. Limanda terör var ve bunu itiraf etmeyi de ayıp saymıyorlar. Geçende nehirden tanınmayacak hale getirilmiş üç ceset çıkardılar. Suyun dibinde daha ne kadar ceset olduğunu ise, kimse bilmiyor. Ama bizim bu konuda birtakım düşüncelerimiz var.

— Demek yeni patron sert davranmaya başladı.

— Hayır... Haber aldığımıza göre, bir «yeni patron» türedi. Nereden geldiği belli olmayan bu herif, dizginleri ele aldı. Bütün çabalarımıza rağmen hiçbir şey bilmiyoruz bu adam üzerine.

— Gören yok mu?

— Evet! 'Teşhis' edebilecek bir tek adam var.

— Kim?

— Siz!

Zaten konuşmanın başından beri ben de bunu hissediyordum, ama Savcı «siz» deyince içim rahatladı. Savcı'ya sordum:

— Adını biliyor musunuuz?

— Adını değil, kendine ne ad verdiğini biliyoruz.

— Yanı?

— Karayağız Clegg... Biz, bu adı taşıyan herifin katil olduğunu biliyorduk; ama ne dereceye kadar azılı olduğunu bugün anladık. Zavallı Teğmen Meary de canı pahasına öğrendi bunu.

Acır gibi yüzüme baktı:

— Doğrusu, çok şanslı adamsınız. Olan biteni gördükten sonra, hâlâ neden morgda, Edward Jen-

son'un yanında yatmadığınıza hayret ediyorum.

— Ben de... diye itiraf ettim. Ama mademki şimdilik herifin elinden kurtuldum. Onun benden önce yere serileceğine bahse girer misiniz?

— Hayır, dedi Savcı. Devletin parasını bahse girerek çarçur etmeye hakkım yok. Olsa bile, kâğıt oynamayı, bahse girmeye tercih ederim. Kazanma ihtimali daha fazladır.

— Karayağız Clegg'i arayarak ekmeğini kazanmaktan daha kolay yollarla geçimini sağlamanın mümkün olduğunu ben de anlıyorum. Ama ben, sol elime muskamı, sağ elime de 38'lik tabancamı alıp herifin peşine düşeceğim. Bundan daha uygun bir teklifiniz var mı?

— Evet! Muskayı cebinize koyun! İki elinize, iki tabanca alın. Daha güvende olursunuz.

Adam şaka etmiyordu. Bir polis teğmenini öldürdükten sonra rozetini ve tabancasını alıp, ertesi günü bunları kullanarak önemli bir tanığı tepeleyen Karayağız Clegg'e hepimizin kini vardı. Ama benim durumum daha da önemliydi. Ben şimdi. ölümle yazı tura oynuyordum. Yazı çıkarsa ben, tura çıkarsa karşımdaki öteki dünyaya gidecekti. Pencerelerden birine yaklaştım.

Manhattan'ın sol kıyısı gözümün önünde uzanıp gidiyordu. Limanda vapur dumanları ve sis arasında Queen Mary ya da Queen Elizabeth vapurunun turuncu bacalarını görüyordum.

— Vakit kaybetmesek daha iyi olur, diye mırıldandım. Başkomiser de işin acele olduğunu söylemişti. Gerektiği zaman sizinle nasıl ilişki kuracağım?

— Telefonla... dedi, Savcı. Size bir özel numara vereceğim. Başka bir şekil aklınıza geliyor mu?

— Ben, bu andan başlayarak Seattle şehrinden gelmiş küçük çapta bir sabıkalıyım. Kimse benim işime karışmaz. Adım da Tim Flyn'dir. Bu kimliğe göre bana bir sosyal yardım kartı ve gereken belgeleri sağlamalısınız. Liman işçilerine özgü sendika kartını elime alır almaz, orada (çenemle rıhtımı göstererek) işçi olarak çalışmaya başlayacağım.

— Bir saata kadar istediğiniz belgeler hazır olur. Rozetiniz ve beylik silahınız üzerinizde bulunsun.

— Olmaz, daha işe başlamadan temizlenmek istemem.

Bu sözüme karşı hiçbir fikir yürütmedi.

— Bizim orada hamal, vinç işçisi, kamyon şöförü gibi işlerde çalışan hafiyelerimiz var. Onlarla ilişkide bulunmak için...

Sözüne devam etmek üzereyken telefon çaldı. Savcı ahizeyi eline aldı. Bir iki şey konuştu ve kapadı.

— Çocuklar! dedi. Herif işine devam ediyor. 6. Cadde ile 45. yolun birleştiği köşede tütüncülük eden Mike Rizuki adında bir kambur, tezgâhının arkasında, şakağı kurşunla delinmiş olarak bulunmuş.

— Ha! Bu sabah benimle birlikte Clegg'i gören kambur olacak.

— Evet!

— Ölmüş mü?

— Hemen.

— Karayağız Clegg, maçı sıfıra karşı üçle ka-

zanmakta devam ediyor. Oysa mücadele başlayalı pek az oldu.

■

SAVCILIKTAKİ memurlar, iki saat içinde Tim Flyn adına, gereken bütün kâğıtlarımı hazırladılar ve bana limandaki çeteler üzerine bütün bilgiyi verdiler. Bu açıklamaları işittikçe keyif veren zehir, kaçakçılık, kumar, hatta parayla adam öldürme gibi eylemlere karışmış kimselerin adları kafamda canlanıyordu. Çoğunu hiç olmazsa adlarıyla tanıyordum. Bunların bir çoğu hiçbir çeteye bağlı olmamakla birlikte, kim fazla para verirse onun hesabına çalışıyorlardı. Ama Karayağız Clegg bu bölgede büsbütün yeniydi. Onu kimse tanımıyordu. Çünkü hiç kimse Karayağız Clegg'in, gözümün önünde Jenson'u öldüren herif olduğunu bilmiyordu. Bir ressam, verdiğim bilgi üzerine onun portresini çizdi. Birlikte, üzerinde uzun rötuşlar yaptıktan sonra fizyonomisi belleğimde kalan Karayağız Clegg'in bir resmini elde etmiştik. Resim, biter bitmez, herife rasgelmek ihtimali olan bütün memurlara dağıtılmak üzere baskıya verildi.

Yeni görevimi aldıktan sonra doğruca Greenwich köyündeki garsoniyerime gittim. İkindi güneşi evi hamama çevirmişti. Masanın üzerinde resimleri duran, çoktan toprağa karışmış ana-babamın ve nişanlım Mary Kierman'ın sakin gözleri önünde küçük buzdolabını açtım ve bir bardak dolusu buzlu bira aldım.

Babam, öldürülmeden önce, New York polisinin en değerli Irlandalılarından biriydi. Onun rozetini

şimdi ben taşıyorum. Annem, babamın öldürülüşünden birkaç ay sonra ölünce, beni amcalarımdan birisi büyüttü. Askerliğimi bitirir bitirmez baba mesleği polisliğe girdim. Henüz acemi bir polisken talih benim «detektif sivil memur» sınıfına geçmeme yol açtı; ilk başarım, babamı öldürmüş olan herifi temizlemek oldu. O günden beri babamın resmine rahatça bakabiliyorum.

Öteki fotoğraf, evlenmeyi tasarladığım genç kızın, Mary Kierman'ındı.

Aksi şeytan! Bu akşam ona nişan yüzüğü getirmeyi vaat etmiştim. Karayağız, Jenson'u öldürdüğü zaman, ona gidiyordum. Araya bu işler girdi; ama söz, sözdür. Bu akşam yüzüğü götürmek gerekir. Arkadaşım kuyumcu Charlie Rothstein'i telefona çağırdım. Henüz dükkânı kapamadığını söyledi; neden bu saata kadar geciktiğimi de sordu. Hemen otobüs durağına koştum. Bayilerde asılı gazetelerin birinci sayfalarında büyük harflerle şunlar yazılıydı:

«Dün akşamdan beri üç cinayet olayı. Önemli bir tanık, güpegündüz tabancayla öldürüldü. Görev kurbanı bir polis teğmeni, bir sivil memur, katilin elinden silahını aldı ve kaçmasına yol açtı..»

Hemen bir gazete aldım. İlk gelen otobüse bindim, gazeteyi yüzüme tutarak oturdum. Olayın bir şeması yapılmış ve kahramanlarının izlediği yollar, noktalı hatlarla gösterilmişti. 'Meçhul' katilin yolu, kapısından girdiği binanın öbür kapısında, bir soru işaretiyle bitiyordu.

Bana hiç benzemeyen bir fotoğrafın altında, **«İki ay işinden uzaklaştırılan sivil memur Johny Malone»** yazılıydı. Fakat bu resimle hiç kimse beni tanıyamaz-

dı. Bu adamla —yani kendimle— ilgili bilgileri okudum: Johny Malone, otuzyedi yaşındaymış ve Riverside Drive'de oturuyormuş. (Oysa ben daha otuzumu bitirmedim ve o söylenen yerden beş altı kilometre uzakta, Sullivan'da otururum.) Yanımdaki adam birdenbire gazeteyi göstererek:

— Ne dersin bu işe hemşerim? dedi.

İşe önem vermiyormuş gibi:

— Olağan şeyler... Ne diyeyim? karşılığını verdim.

— Amma olağan şeyler ha? Ben oradaydım yahu, gözümle gördüm. Güpegündüz adamı öldürdü.

Birdenbire yerimden sıçradım.

— Yok canım?

Bir yandan da heyecanımı gizlemeye çalışıyordum

— Oradaydım ya! Bende yalan söyleyecek surat var mı? Zayıf, uzun boylu, esmer bir herifti. Altıpatları çekti. Tak, tak, tak... Adamı yere serdi. Öteden de bir enayi sivil memur geldi. Şöyle kırk yaşlarında, kır saçlı bir hımbıl. Yerde yatan adama bakarken herif tüydü. Biz de hükümete böyle budalaları kullansınlar diye vergi veriyoruz.

Gevşedim. Herifi dinlemez oldum. Palavracının hiçbir şey görmediği besbelliydi. Belki olaydan sonra oraya gelmiş, bu hikâyeyi de eşe dosta caka satmak için uydurmuştu. Aradan bir iki hafta geçerse, belki katilin tabancasını aldığını bile anlatacaktı. Ben otobüsten inerken o hâlâ anlatıyordu.

Kuyumcu dostum gazeteleri görmemişti. Yüzüğü hemen aldım. Beyaz altından bir halka üzerine irice bir elmas oturtulmuştu. Charlie, bu yüzüğü bana çok ucuza yaptı. Ama ben de ona birkaç defa

önemli yardımlarda bulunmuştum. Mary görünce sevincinden çıldıracaktı. Elmas, birçok evli arkadaşların taktıklarından daha büyüktü. Hem de benden daha zenginleriyle evli olanlarınkinden. Charlie yüzüğü bir kutuya koydu. Düğünde bulunmak istediğini, mutluluk dilekleriyle birlikte söyledi. Aylardan beri biriktirdiğim yüzük parasını verdim.

Hangi mutluluk yahu? Tam da gününü seçmişti, bu dilekte bulunmak için. Mary, Saint-Anthony Hastanesi'nde hastabakıcıdır; öteki kızlarla beraber hastanenin hemşireler yurdunda kalır. Her zaman akşamları beni yurdun holünde beklerken, bu akşam sokağa kadar çıkmıştı. Uzaktan onu görünce gazeteleri okumuş ve haberi almış olduğunu çaktım. İlk işi, endişeyle:

— Johny... Sahi mi? diye sormak oldu. Ne oldu Allahaşkına? Fotoğraf da senin değil!

Haberin başka bir Malone'la ilgili olduğunu söylemek isterdim, ama imkânı yoktu. Böyle güzel bir kızın, benim gibi kaba saba bir polis parçasına nasıl âşık olduğunu düşünerek yüzüne baktım: Göğsü normalden fazla açık beyaz bir fistan giymişti; altında neler olduğunu düşünmek beynimi karıncalandırıyordu. Saçları pırıl pırıldı. Masmavi gözlerinin bir bakışı vardı ki... Hemen kollarımın arasına alıp öpmek ve onu ne kadar güzel bulduğumu söylemek isterdim... Ama dudakları gülümsemiyordu, kaşları da çatıktı... En sonra;

— Hayır... Benim resmim değil. Ama geri kalanı aşağı yukarı doğru. İki ay için işten elçektirildim. Aldırma bu işe... Haydi buradan gidelim, dedim.

Sözlerim ona pek yeterli gelmedi, yine de her

zamanki lokantamıza gidip, arka salondaki masamıza oturuncaya kadar ağzını açmadı. Orada başladı:

— Şimdi söyle bana Johny, nedir bu iş?

Olayı olduğu gibi alçak sesle anlattım. Eğer polisler öldürülmeden ihtiyarlarsa, onun iyi bir polis karısı olacağı belliydi. Çünkü sözümü bitirinceye kadar hiç kesmeden dinledi. Sonra:

— Bu çok tehlikeli bir görev, değil mi Johny, diye sordu.

— Sevgilim, öteki işlerimizden ne fazla, ne eksik... Onlar kadar tehlikeli. Şirret bir suçluya her zaman rastlanabilir, ama herhalde trafik memurunun işareti olmaksızın karşıdan karşıya geçmekten daha az tehlikeli!

O anda bu zavallı kıza ne yalanlar söylediğimi bir gün size anlatsam, şaşar, kalırsınız. Buna rağmen direniyordu.

— Ama, yine de bu işi kabul etmek zorunda değildin sanırım?

— Vallahi, bunu düşünmedim bile, Mary. İş birdenbire geliverdi işte...

Bu başlangıç, az daha akşamımızı zehir edecekti. Mary, ancak bir iki lokma birşey yiyebildi. Öğle yemeği yemediğim halde benim de iştahım kesildi. Neyse, yemekten sonra 'Washington Park'ına gittik. Bir sıraya oturduk... Ama benim öyle beceriksizliğim tuttu ki, sormayın! Nişan yüzüğü de yumruk vurur gibi verilmiyor hani! Biraz dekor gerek. Biraz mehtap, sessizlik falan... Takvime göre bu akşam ay ışığı vardı, ama içinde bir sürü piç, bir sürü serseri, bir sürü köpeğin dolaştığı parkta ay ışığı ne işe yarar?

Mary de burayı bir nişan yüzüğü takmak için uygun bulmamış olmalı.

— Staten adasına gitsek deyince, hemen:

— Gidelim! dedi.

Bindiğimiz vapurun kıç güvertesinde bizden başka kimse yoktu.

Ay arkamızda ışıldıyor, Manhattan binalarının pencere ışıkları göz kırpıyordu. Daha ilerde benim doğduğum Brooklyn'in ışıkları görünüyordu. Yüz defa görse, insan bu manzarayı seyretmekten usanmıyor.

Yüzüğü kutudan çıkardığım zaman tepemizdeki ay, elmasın pırıltılarını artırmaya çalışıyordu... Parmağına yüzüğü geçirince, Mary'nin gözleri parladı. Ben de bunları size ne diye anlatıyorum bilmem ki...

Eve döndüğüm zaman bardakta kalmış biramı lavaboya boşalttım. Bardağı bol suyla yıkadım ve başka bir şişe bira açtım. Bu sefer telefon, keyfimi yarıda bıraktı:

— Alo! dedim.

— Alo! diye tanımadığım bir ses karşılık verdi. Johny Malone'la mı konuşuyorum?

— Evet! Johny Malone. Ne istiyorsunuz?

— Yani, siz sivil polis Johny Malone'sunuz değil mi?

Tüylerim diken diken oldu:

— Ne münasebet? dedim. Ben polis molis değilim! Ya siz kimsiniz?

— Ben New York Herald gazetesinden Ed Lansing. Gazetelerde adı geçen Johny Malone'u arıyorum.

— Öyleyse gazeteleri daha dikkatli okuyun Bay Lansing! O aradığınız adamın Riverside Drive'de oturduğunu yazıyorlar.

— Gittim, orada da bulamadım. Böyle bir adam tanımıyorlar.

— Çok üzgünüm, ama aradığınız burada da yok.

Telefonu kapattım. Rehberi açtım. New York Herald gazetesinin numarasını buldum. Açtım... Ve gazetede bu isimde bir muhabir bulunmadığını öğrendim...

Demek ki, hiç olmazsa şimdilik karşılaşmak istemediğim bir adam beni arıyordu. Rozetimi, beylik tabancamı ve polislikle ilgili belgelerimin hepsini banyodaki gizli dolabın içine sakladım. Eski elbiselerimi giydim. Cebime de 32'lik özel tabancamı yerleştirdim. Tabanca taşıdığım belli olmasın diye cebimi kalın bir deri ile kaplattırmıştım. Daha vaktim vardı. Biramı bitirdim. Pencereleri kapadım. Buzdolabının cereyan fişini de prizden çektim. Odamdan çıkıp kapıyı iki defa kilitledim. Anahtarı hole sakladım. Cebimde param vardı. Tabancam doluydu. İki de yedek şarjörüm vardı ...Marazaya hazırdım.

Sokak tenhaydı. Kalın bulutlar ayı örtmüştü; ama artık ay ışığına ihtiyacım yoktu. Gecenin serin havası yağmur kokuyordu.

Saat, sabahın ikisiydi. İlk sokak kavşağına kadar yürüdüm. Yolu bir yandan öbür yana geçtim. Yine geri döndüm. Bizim evin tam karşısındaki çıkmaz sokağın ağzında iki büyük çöp tenekesinin arasına sindim. Beni gören, çöpler arasında birşeyler arayan bir serseri sanırdı.

On dakika sonra büyük, siyah bir otomobil geldi...

■

ARABADAN iki kişi çıktı. Biri de direksiyonda kaldı. Çok karanlık olduğundan heriflerin suratlarını seçemedim. İnenler, oturduğum binanın kapısına doğru yürüdüler. Öğrenmek istediğim de buydu. Hemen çöp tenekelerinin arasından, dörtayak yürüyerek uzaklaştım. Sokağın köşesine vardığım zaman arkama baktım. İki herifin binaya girdiğini gördüm. Herhalde biraz sonra benim kapının zilini çalacaklar, karşılık alamayınca kilidi zorlayıp içeri gireceklerdi.

Yakın bir eczanenin telefon kabinine girdim. En yakın polis merkezi karşımdaydı. Acele konuştum:

— Ben sivil polis Johny Malone. Şimdi bir siyah, büyük otomobil, apartmanımın kapısı önünde duruyor. İki kişi binaya girdi. Beni arıyorlar. Gece konuta tecavüz etmek, silah taşımak ve sanırım otomobil çalmaktan dolayı bu herifleri hemen tutuklayabilirsiniz.

Nöbetçi memur teşekkür edip telefonu kapadı. Sık sık bu merkezle işim olduğu için sesimden beni tanırlardı. Eczaneden çıktım. Sokağın köşesini dönüp bekledim. Az sonra iki polis arabası geldi. Biri siyah otomobilin önünde, öteki de yanında durdu. Tamam! Yeniden eczaneye koştum. Bu sefer savcının bana verdiği özel numarayı çevirdim:

— Alo! Ben Tim Flyn, dedim.

Karşımdaki bir saniye beklememi söyledi ve beni başka birine bağladı.

Bu ses:

— Dinliyorum. Ne haber? dedi.

— Üç kişi evde beni aramaya geldiler; ama mantara bastılar. Ben karşıda, çöp tenekeleri arasında gizlenmiştim. Sekiz numaralı polis karakolundan iki araba şimdi peşlerinde... İşin alt tarafını siz izleyebilir misiniz?

— Olur... Teşekkür ederim.

Eczaneden çıktım. Hemen metroya bindim; Pensilvanya istasyonunda indim. Bir dükkândan bir şişe amonyak aldım, bir başkasından bir şişe oksijenli su... Otelin birinde bir oda tuttum. Ustura da bularak işe başladım.

Dört saat sonra otelden çıkarken büsbütün başka bir adam olmuştum. Alnım daha geniş, kaşlarım daha dardı. Eskiden kumral olan saçlarım simdi mısır püskülü gibi sapsarıydı. Eğer «**Karayağız**» beni gördüğü zaman yüzüme pek dikkatli bakmadıysa, artık beni tanımasına imkân yoktu. Çabucak birşeyler yedikten sonra yeniden metroya bindim.

Çalışma alanım olan mahalledeki ilk durağım, «**Hotel Royal**» oldu. Burası, adının büsbütün tersine ne oteldi, ne 'şahane'... Sadece küçük bir meyhaneyle bir iki odası vardı. Meyhanenin arkasında bir de salon uzanıyordu.

Otelin kirli defterine;

«**Kansas City'den Tim Flyn.**» diye kimliğimi yazdım. Tezgâhın arkasında oturan bir gözü kör herif, tek gözüyle beni süzdükten sonra;

— Ne var ne yok, Kansas City'de? diye sordu.

— Vallahi, hiç haberim yok. Kansas City'ye ayağımı basmış değilim, diye karşılık verdim.

— Öyle mi? Pekâlâ! Senin için bir tek boş oda-

mız var. Geceliği sekiz dolar. Pazarlık yok. Tutuyor musun? dedi.

Tahminim doğru çıktı. Herif benim görünüşümden, gizlenecek bir yer aradığımı anladığı için böyle yüksek bir fiyat istiyordu. Yoksa vereceği odanın bir dolar bile etmeyeceği gerçekti.

— Banyosu da var mı? diye sordum.

— Banyo koridorun sonundadır.

— Haftada kaç dolar?

— Hesap bilmiyor musun yahu? Yedi kere sekiz ne eder?

— Uzatma, elli dolar çok bile.

Beş tane on dolarlık kâğıdı tezgâhın üstüne attım. Hiç ağzını açmadan paraları topladı ve bana bir anahtar uzattı.

— Merdivenin üstünde, sağda, 202 numara. Valizini al! Odana götür. Otelde kibar adamlar bulunduğunu da unutma!

Valizim olmadığını biliyordu. Elli dolar verdikten sonra kısa donla bile gelebilirdim. Eğer otel kendi malı değilse, verdiğim paranın yarısını kesinlikle cebine indirmiştir.

202 numaralı odada bir yatak, iki çekmeceli bir masa, bir sandalye, bir elbise asacağı vardı. Penceresi bir ciğerci dükkânının arka avlusuna bakıyordu. Odanın hava aldığı tek delik buydu; ama ne olur, ne olmaz, pencereyi açmamak daha uygundu. Yataktaki döşek sanki patates doluymuş gibi yamru yumru olmuştu. Buna rağmen dün gece hiç gözümü kırpmadığım için uzanır uzanmaz uyudum.

■

SAAT dörtbuçuğa doğru koridorda birtakım ses-

lerle uyandım. Yataktan kalktım, aşağıya, meyhaneye indim. Güneş artık dünkü gibi vitrini kavurmuyordu; içerisi serinlemişti. Salon da şaşılacak kadar temizdi. Tezgâhın önünde kabadayı tipli iki herif alçak sesle konuşuyordu. Onlara bir metre kadar yaklaştım ve:

— Bana birayla beyaz şarap verir misin? dedim.

Barmen hayretle yüzüme baktı. Şaşkınlık bütün yüzünden hatta bilardo bilyası gibi parlayan çıplak başından anlaşılıyordu.

— Affedersiniz, anlamadım, dedi.

Herhalde beni kaçık sanmıştı.

— Birayla beyaz şarap, dedim.

— Birbirine karıştırayım mı?

— Hayır, bir bira kadehinde bira istiyorum. Ayrı bir şarap kadehine de beyaz şarap!

— Boş yere benim başımda bir tek tel saç kalmadı! Neler işitiyoruz.

İki müşteriden biri gülmeye başladı.

— Ne şaşaladın dazlak! Hiç birayla şarap içildiğini işitmedin mi?

Sonra gülümseyerek bana döndü.

— Herhalde kuzeybatı taraflarından geliyorsun hemşerim! Ben Portland'dayken birayla şarabı birlikte içenler görmüştüm.

— Çok oldu mu? diye sordum.

— Savaş sonunda... Bir Liberti vapurunda çalışıyordum. Portland'da karaya çıktık, ve bir daha da gemiye dönmedim. İnşaat tezgâhlarında bir iş buldum. Böylece gemi yapmayı, ona binmeye tercih ettim.

— Uzun zaman Seattle'deydim. Seattle'i bilir misiniz?

İkisi de bu şehri bilmiyorlardı. Devam ettim:

— 1942'ye kadar oradaydım. Rıhtımda, antrepolarda çalışmıştım. Ondan sonra şurada burada dolaştık...

Barmen, trabzan babası gibi çıplak başını sallayarak benim iki kadehi tezgâhın üzerine koydu. Önce şaraptan başladım. İki heriften biri sordu:

— Şimdi ne iş yapıyorsun?

— Hiç! İş arıyorum.

— Affedersin, söz olsun diye sordum.

Kadehini eline aldı.

— Yook, birşey değil. Başınızı ağrıtıyorum ama acaba buralarda bir iş bulabilir miyim?

Bunlardan, benimle ilk konuşmuş olan büyük elli, kızıl saçlı iri yarısı:

— Belki! Bir kere sabahleyin, bir kere de öğleden sonra «**vardiya**»ya gidersin, kısmetin varsa bulursun! Bulamazsan, gelir burada tezgâhın önünde böyle pineklersin!

İkisinin de rıhtım işçisi olduğunu anlamıştım. O, devam etti:

— Piyasa yüksek değildir. Yüz kişilik iş için bazen beşyüz kişi başvurur. El etek öpenler, yevmiyesinden liman kabadayılarına pay verenler işe girerler.

Kızıl saçlı herif, bu şartlara karşı görünüyordu.

— Şimdilik meteliksiz değilim. Bir de benden için! dedim.

Barmen, «beyaz şarap» dememe vakit bırakmadan üç bira doldurdu.

— Benim adım Tim Flyn, dedim.

— Biralara mersi, Flyn! dedi Kızıl saçlı. (Yanındakini göstererek) Bu, Hank Farmer. Ben de Klancy. Ben de senin gibi Irlanda'lıyım.

El sıkıştık.

— Deminki sözlerimden ötürü aklına birşey gelmesin. Ohio'lu bir herif, karısıyla dalaverem var sanmıştı da... Oradan tüymüştüm, dedim.

Klancy adındaki güldü:

— Şaşılacak şey değil! Karıları görünce rahat duran Irlanda'lıya hiç rastlamadım ki!

Ben de güldüm:

— Bu söze ne evet derim, ne hayır! Herkes gibiyiz vesselâm... (Barmene) Benim beyaz şarabı unutma, dazlak!

Barmen tiksinerek yüzünü buruşturdu.

Bir saat içinde üçümüz adamakıllı arkadaş olmuştuk; sonunda Klancy bana dedi ki:

— Nasıl hareket edeceğini sana şimdiden açıklayayım: Bir kere, sendikadan bir liman işçisi kartın olmalı. Erkenden sendika bürosuna gidersin. Sana, kart almak için ne yapman gerektiğini söylerler. Ondan sonra bizimle birlikte «vardiya»ya gelirsin.

Şimdilik ben de daha çoğunu istemiyordum. Yarın buluşmak üzere sözleştik. Onlar gitti. Ben akşama kadar oraya gelip giden kamyon şöförlerinin, rıhtım işçilerinin ve tayfaların konuşmalarını dinledim. Söze karışmadım; ama hiçbir şey de öğrenemedim.

Royal Hotel'de, yenecek jambonlu sandviçten başka birşey olmadığı için, 14. Sokak'ta bir lokantaya gidip yemek ısmarladım, gazetemi açtım. Dünkü cinayet hâlâ birinci sayfada yer alıyordu. Savcı, basına verdiği demeçte; «Detektif Johny Malone daha

açıkgöz davransaydı işlerin başka türlü gelişeceğini, meslekteki hizmetleri sayesinde büsbütün görevden atılmadan kurtulduğunu» söylemişti.

Bir gazeteci, Harrison Mongomery adındaki fotoğraf çerçevecisiyle yaptığı röportajı iki sütunda yayınlıyordu. Adamcağız olayın bütün ayrıntılarını anlattıktan sonra; «Uyur uyumaz rüyalarımda hep karayağız katili görüyorum. İnşallah bir daha o herife rastlamam. Kaç gece bu yüzden uykum kaçtı,» demişti.

Gazete, Harrison'un iki çocuğu ve karısıyla evinin önünde çekilmiş bir resmini basmıştı. Bu herif günün kahramanı, ben de herkesin maskarası olmuştum. Durmadan «meçhul katil» in sözü ediliyordu. Ama bizim eve girdiklerini gördüğüm heriflerin tutuldukları yolunda herhangi bir bilgi bulamadım. Herhalde Savcı bu gibi haberleri sıkı sıkı saklıyordu. New York'ta böyle gizli kalmış pek çok tutuklamalar olurdu.

Yeniden otele döndüm. Barda son bir «şarap-bira» daha içtikten sonra bazı şeyleri öğrenmek istedim. Ama tek gözlü herif otelde kibar müşterilerden başka kimse olmadığını söylemekle yetindi. Kimse de dili çözülecek kadar sarhoş olmuyordu. O gece çok rahat uyudum. Royal Otel bu bakımdan Waldorf Astoria otelini aratmıyordu. Ne bir cinayet, ne bir tecavüz, ne bir kavga.

West caddesinden geçen kamyon gürültülerinden başka ses soluk yoktu. Ama şehrin üzerinde bir cinayet korkusu dolaşmaktaydı.

Çerçeveci Harrison, cuma sabahı saat yedibuçukta işine giderken bilinmeyen bir kişinin başına sıktığı kurşunla öldürüldü. Katil, bir Ford otomobi-

liyle kaçtı. Çalınmış olduğu anlaşılan araba, yarım saat sonra bir yol kıyısında bulundu.

Harrison Mongomery, karayağız Clegg'i görmüştü; Mike Rizuki de görmüştü... İkisi de öldürülmüşlerdi.

Onu ben de görmüştüm!.

Bütün bu olaylar geçerken, Klancy beni sendikanın yirmibeşinci derecede bir memuruna tanıtıyor, o da adımı sanımı, adresimi, sigorta numaramı alıp bana bir kart ve bir rozet veriyordu. Bundan sonra, eğer çalışmak niyetindeysem, 47 numaralı rıhtımda da «vardiya»ya girip kendimi göstermemi salık verdiler.

Büronun kapısı önünden Farmer'ı da aldık ve üçümüz birlikte 47 numaralı rıhtıma gittik.

İKİNCİ BÖLÜM

47 NUMARALI rıhtımdaki büyük hangarın kapısı önünde, yüzden fazla adam sıkışmış duruyordu. İki romorkör, büyük bir şilebi rıhtıma yanaştırmaya çalışıyordu. İşçiler ambar kapaklarını açmışlar, vinci hazırlıyor ve halatları uzatıyorlardı.

Klancy, bana:

— Flyn, bugün çalışmaya ihtiyacın var mı? dedi.

— Evet!

— Bu gemiyi boşaltmak için 20 - 25 kişiden fazla gerekli değil. Bu hesaba göre, geri kalan 30 - 40 kişi iş alamayacak. Sen de bunlardan biri olacaksın!

— Peki, siz ikiniz çalışmayacak mısınız?

— Ne olursa olsun, benim çalışmam gerekli dedi, Farmer. Yoksa bugün bizim çocuklar karınlarını havayla doyururlar.

— Ne olacak öyleyse?

— Ne olacak? Hiç! Bu cenabet şehirde işler böyle gider, meğer ki bir eşref saatına rastlasın...

Durumundan pek öfkeli olduğunu anladım.

'Yalancı tanık' tipinde, cılız bir herif, kalabalığı yararak hangarın kapısına gelip bağırdı:

— Dinleyin çocuklar! Gürültüyü kesin! Dinleyin! Bize 75 sağlam el gerek. Bugün gemiyi boşaltmak, yarın da yüklemek için... Yarın akşam fazla mesai de var. Belki bugün de... Anlaşıldı mı? Kendine güvenenler kalsın. Bu zor işi gözüne kestiremeyenlerin burada işi yok.

Klancy kulağıma:

— Bu, işin salçası, dedi.

Öteki herif, devam etti:

— Yalnız kendi canlarını düşünen adamlar istemem. Dayanışmayı seven ve birbirini tutan adamlar isterim. Dayanışmanın sözünü ederken hatırlatayım: Hepiniz Willie Asaldo'yu tanırsınız. Dün, çalışırken bacağı kırıldı. Willie iyi bir arkadaştır. Bir karısı, dört çocuğu var...

— Bu adı ilk defa işitiyorum, diye fısıldadı, Klancy.

— ... Şimdi, bacağı kırılmış yatıyor. Ona yardım etmemiz gerekir. Bu nedenle çalışanlardan bu arkadaşa birer miktar yardımda bulunmalarını isterim... İtişmeyin yahu! Hadi bakalım... 75 kişi istiyorum; ama Willie'yi ve dört çocuğu ile karısını unutmayın!

Hank Farmer, dişlerinin arasından bir küfür savurdu:

— Gitgide daha arsız oluyorlar yahu! Şimdi de peşin para istiyorlar. Yevmiyeden kestikleri yetmi-

yormuş gibi, şimdi de peşin vermezsek çalıştırmayacaklar. Allah belâlarını versin! Bende metelik yok! Ne vereyim, nasıl vereyim? Bu uğursuz yerde namusuyla ekmek parası kazanmak için ne yapmalı, bilmem ki?

Klancy de duramadı yerinde:

— Ne yap, biliyor musun? Şu pis heriften dört dolar borç al.

— Yarın beş dolar vermek için değil mi? Ben o masalı da bilirim.

Birdenbire şakakları oynamaya başladı.

— Bıktım yahu! Şeytan, git de şu herifi gebert, diyor.

— Sus be, aptal, diyen Klancy, ileriye fırlayan Farmer'i kolundan tuttu.

— Deli misin yahu! Canına acımıyor musun?

Bu sırada araya girdim:

— Şu bacağı kırık işçi için ne istiyorlar?

— Tarife dört dolardır!

— Dört dolar borç verebilirim. Beni buraya siz getirdiniz. İş bulmama yardım ettiniz.

Bana, benim yaptığımdan çok hizmet ettiklerinin farkında bile değillerdi.

— Sahi mi? diye, ikisi birden heyecanla sordu.

Hemen Farmer'in eline bir beş dolarlık tokaladım:

— Paran olduğu zaman ödersin. Acelem yok! dedim.

Parmaklarının elimi sıkışından, bir dost kazandığımı anladım. Teşekkür etmedi. Bunun gereği de yoktu; ama sıralanmaya başlayan işçi dizisinde beni öne sürdü. İş aramaya gelenlerden bir kısmı oradan uzaklaşmaya başlamışlardı. Geri kalanlarsa, koyun

sürüsü gibi birbiri arkasına diziliyorlardı. Adım adım ilerliyorduk. Arasıra bir işçinin, «vardiya şefi»nin kulağına birşey söylediğini, onun da elindeki deftere bazı notlar alıp, sonra cebinden çıkardığı para destesinden bu işçiye bir iki banknot verdiğini görüyordum.

Farmer:

— Namussuz tefeci! diye söylendi.

Bütün bu kalabalıkta, yalnızca bir tek adam itiraz etmek cesaretini gösterdi.

— Ver benim iş numaramı, diye bağırdığını işittim. Willie Asaldo diye bir adam bilmiyorum. Hep böyle yapıyorsunuz. Hepiniz bir sürü madrabazsınız. Ver benim numaramı! Çalışacağım.

— Sus! Dilini tut ve buradan defol, dedi Şef. Propagandanı başka yerde yap!

Sonra da arkasında duran bir ambalaj sandığı tahtasını eline aldı:

— Defol git, kafanı patlatmadan! Haydi, çabuk ipini kır!

Ve adam çekildi gitti. Kimse de ağzını açmadı.

— Nedir bu yahu? Buralarda hiç polis falan bulunmaz mı? dedim.

Klancy:

— Polis mi? dedi. Olsalar da birşey yapmazlar ki! Ağzını açan olursa, buradan elli kilometre uzağa sürdürürler; yalnız, (sesini biraz daha alçaltarak) şimdi bizimle beraber sıra bekleyen iki üç sivil var liman zabıtasından. Eğer gocunacak durumdaysan, dikkatli ol!

Sonunda benim sıram da geldi. Şefin şapkasının içine beş dolarlık bir banknot koydum. «Willie Asaldo'ya yardım için dört dolar» yazılı bir kâğıt verdi.

Herifin külâhının içinde çoğu bir dolarlık bir sürü para vardı. Beş doları verirken, istediğinden bir dolar da fazla verdiğimi her halimle şefe anlattım ve sendikalı amele kartımı uzattım.

— Tim Flyn! diye mırıldandı. Sen buralarda yenisin galiba?

— Kartım yeni.

— Nereden çıktın?

— Nereden olacak? Buralardan.

— Sana kartı kim verdi?

— Ağzımı sıkı tutmaamı salık veren bir arkadaş.

— Pekâlâ, pekâlâ! Al numaranı!

Birkaç dakika sonra yetmişbeş işçi deftere kaydedilmiş, işe alınmıştı. Ben, palangaları yakalayacak ekipteydim. Vapurun vinci, içi mal dolu kalın ağı rıhtıma indirir indirmez, bizimkiler hemen yakalayıp istenilen yere indirilmesine yardım ediyorlardı. Ağ yere değince, hemen bir işçi elindeki kancayla dokunuyor, vinç de malları yere boşaltıyordu. Ağ boş olarak vapura çekilirken rıhtımdaki mallar da vinçli traktörlere yüklenip ambara yollanıyordu.

Öğle paydosu düdüğü çaldığı zaman avuçlarıma su dolmuş, ellerim kanamıştı. Bacaklarımın üstünde zor duruyordum. O kadar yorulmuştum ki... Arkadaşları ararken şef yanıma geldi. Beni bir kenara çekti.

— Sana kartı kim verdi? Söylesene bana! dedi.

— Dedim ya! Çok konuşmamamı söyleyen bir arkadaş.

— Bana bak! Burada patronun kim olduğunu biliyor musun?

İyice anlamam için biraz zaman bıraktıktan sonra. ekledi:

— Joe Cigare mı verdi kartı?

Bu herifin kim olduğu konusunda en küçük bir fikrim yoktu. Bununla birlikte sırıtarak:

— Ya o, ya kardeşi! Onlar değilse onların efendisi! dedim.

Bana yan yan baktıktan sonra:

— Neyse, görürüz bakalım! Hem bana bak! Sen böyle çalışırsan yarın sabah işe yaramaz duruma gelirsin! Tekerlekli vinçleri kullanmasını biliyor musun?

— Askerdeyken buna benzer şeyler kullanmıştım. Çabuk alışırım, dedim.

Arkasını dönerken:

— Öğleden sonra onlardan birinde çalışacaksın! dedi.

Farmer ve Klancy beni bekliyorlardı. Birlikte yemeğe gittik. Klancy sordu:

— Ey, söyle bakalım Flyn! İşe alışabildin mi?

— Sorma! Her yerim ağrıyor... Ellerim de parça parça oldu. Baksana! Ama o geveze herif yok mu? Hani anafor parası topluyordu. Öğleden sonra beni tekerlekli vinçlerde çalıştırmayı vaadetti.

— Kerata, senden hoşlandı desene! dedi, Farmer.

— Vallahi bilmem! Ben de çalışmaktan başka birşey istemiyorum zaten. Ne dersin? Fena birşey mi yaptım?

— Yook! Haydi yemeğe gidelim!

Yemekte sordum:

— Kuzum, Joe Cigare kimdir?

— Bize mi soruyorsun? diyen Klancy, sesini alçaltmıştı.

— Benim sizden başka arkadaşım yok ki... Kime sorayım?

— Eğer başkası benden bunu sorsaydı, sana başvurmasını söylerdim.

— Neden? Ben bu adamın adını ilk defa işitiyorum. Ama şef bana «kartı Joe Cigare mı verdi?» diye sordu.

— Peki, sen ne dedin?

— Ben de kaçamaklı bir karşılık verdim. Sanki kartı Joe'nin patronu vermiş gibiye getirdim.

Farmer bana tuhaf tuhaf baktı:

— Sen de pek acemi işçiye benzemiyorsun hani! Çok açıkgözsün, arkadaş!

— Ben mi? Vallahi birşeyden haberim yok! Ama birisi bana anlamadığım şeyler sorunca aklıma geldiği gibi karşılık veririm.

— Yeni bir işçinin yarım günde tekerlekli vinçlere geçtiğini ilk defa görüyorum, dedi Farmer. Haydi, işe dönelim.

Rıhtıma vardığımızda, şef beni ambar kapısında bekliyordu.

— Flyn, dedi; sen bu vinçleri hiç kullandın mı?

İyi ki bu makinelerin idaresi çok basitti. Üstüne çıktım. Manivela kolları hep tahmin ettiğim yerlerde olduğundan, acemilik çekmedim. Şef olacak herif:

— Tamam! Bu makine artık senindir, dedi.

Bu sırada başka bir herif yaklaştı:

Bir şefe, bir de bana baktı:

— Blondy (1) dedi; işimize başlayalım.

(1) Çok sarışın anlamına kullanılır.

— Bundan sonra bu makineyi Flyn kullanacak! Anladın mı? diye haykırdı, şef.

Herif dişlerini sıkarak:

— Ya! Demek öyle oldu? Pekâlâ! Anladık.

Dedikten sonra sırtını tekerlekli vince dönerek omzunun üstünden bana göz attı...

— Sonra görüşürüz Flyn Efendi!

Kuşkusuz, tekerlekli vinci idare etmek, ağır sandıkları üstüste yığmaktan çok daha kolaydı; ama bu ilerleyişim beni pek de sempatik yapmamıştı. Eğer makinenin eski şöförü söylediğini yapar da benimle hır çıkarırsa, tatsızlık olacaktı.

Bununla beraber yeni işim, çevreyi daha iyi gözetleyebilmeye yarıyordu.

Bir ara büyük furgonlar çeken birkaç ağır kamyon geldi, gemiden çıkarılan mallardan bir kısmını alıp götürmek üzere ambarın önüne dizildiler. Şöförler ve kamyondakiler hiç kıpırdamıyorlardı. Furgonların birine dayanmış duran rıhtım işçilerinden biri, bana:

— Bana bak arkadaş! Şunu çekiver, dedi.

— Şöförü var, çeksin yahu! Bana ne? dedim.

Şöför eğildi ve penceresinden bana söz attı:

— Bu işte acemisin galiba! Kamyonları rıhtım işçileri yükler, düzen böyledir. Herhalde yükleme primi alacak birisi var ki böyle yaptırıyorlar. Biz yüklemeye karışmayız.

— Ne tuhaf iş bu yahu!

İşçilerden birisi atıldı:

— Çeneni tut da işine bak! Seni buraya ukalalık etsin diye getirmediler.

— Yok ama, anlayalım, yükleme primini kim alıyormuş?

— Sen almadıktan sonra ne diye işi kurcalıyorsun?

Saat beşte vapurun ambarları boşalmıştı. Benim makineyi de ötekilerin yanına koydum. İş numaramı rıhtım kapısının gişesine verdim ve çıktım.

Bir adam beni bekliyordu. Bu herif, bana verdikleri makinenin eski şöförüydü. Hiç yüzüne bakmadan önünden geçiyordum ki, kolumdan yakaladı:

— Flyn! Dur biraz. Seninle konuşmak istiyorum, dedi.

— Benim seninle konuşacak sözüm yok!

— Sen şunun bunun k..... yalamakla elimden işimi alırım sanıyorsan, şaşarım aklına... Git, başka yerde çalış! Yarın da buraya gelme! Karışmam sonra !

— Canım nerede isterse orada çalışırım. Keyfimin kâhyası mısın?

— Akıllıysan, öyle birşey yapmazsın!

Ayaklarımı biraz açarak, karşısında sıkıca durdum.

— Ben akıllıyım demedim, ama aptal da değilim!

— Öyleyse sana bir ders vermek gerekecek. Şöyle suratına iki yumruk çaksam nasıl olur?

■

HERİF benden bir karış daha uzun ve herhalde onbeş kilo daha ağırdı.

Ne var ki, Polis Okulu'ndaki öğretmenlerimiz, bize dövüşme metotlarını iyi öğretmişlerdi. Bizimkine gelince... Sol gösterip sağ vurmaktan başka birşey bildiği yoktu.

Bana savurduğu yumruğu yana eğilerek boşa gönderdikten sonra sol yumruğumla midesine vurdum ve hemen arkamı döndüm. Yumruk herifin soluğunu kesti, sağ kolu sağ omzuma düştü. Sağ omzumdan önüme sarkan sağ kolunu yakaladım; yere diz çöktüm ve sağ elini bırakmadan herifi omzumun üzerinden yere savurdum. Sırtüstü yattı.

— Kolunu kırmadığıma şükret! İstersen kalk, yeniden boyunun ölçüsünü al! dedim.

Kıpırdamadı bile. Ağzından biraz salya akıyor ve bakışından canımı almak istediği anlaşılıyordu.

— Geç olsun da güç olmasın! Bir dahaki sefere hangimizin ayakta kalacağını görürüz, dedi.

— Güzel! İştahını gelecek sefere sakla öyleyse! dedim.

İnsan, arkasında onsekiz bin polis olduğunu bilirse, ne kadar cesur, ne kadar da aptal oluyor. Ötekilere döndüm:

— Sizin bir diyeceğiniz var mı? diye sordum.

Kimse karşılık vermedi. Ben de otelin yolunu tuttum. Buzlu bir biraya çok ihtiyacım vardı. Hava da çok sıcaktı, vücudumun her yanı ağrıyordu.

Klancy'yle Farmer, barın tezgâhına dayanmış, içiyorlardı. Birbirimizi başımızla selâmladık; ama hemen yanlarına gitmedim. Çünkü olan bitenlerden sonra beni hâlâ eski dostlukla kabul edeceklerinden emin değildim. Ama daha dudağımı ıslatır ıslatmaz, Klancy atıldı:

— Neredeydin yahu? Merak ettik!

Yanlarına gittim.

— Şurada bir herif benimle konuşmak istedi de, dedim...

— Ne konuşmak istedi, öğrenebilir miyiz?

— Benim çalıştığım makinenin eski şöförüymüş. Kendi işine yeniden başlamak istediği için, yarın başka yerde çalışmamı teklif etti. Dostça hesaplaştık

Ikisi de birşey söylemediler. Tezgâhın üstünde bir gazete gözüme ilişti. «Oueens'de bir cinayet» başlığını gördüm. Gazeteyi açtım ve Harrison Mongomery'nin öldürüldüğünü öğrendim.

Haberi yazan, herhalde zeki bir adamdı. Bu son cinayeti Mike Rizuki, Jenson ve Teğmen A. Meary'nin katilleriyle ilişkili buluyor ve bunları aynı adamın yaptığı ya da düzenlediği sonucuna varıyordu. Bunun da liman haydutları işiyle ilgili olduğunda direniyordu. Ama yazı bu kadarla da kalmıyordu:

«Yaptığımız araştırmaya göre, son zamanlarda Hudson sahilinde, 14. Sokak'la Manhattan'ın alt kısmı arasındaki bölgeye şimdi yeni bir patron, yani yeni bir elebaşı egemendir. Karayağız Clegg adı verilen bu adamın kimliği üzerine poliste yaptığımız araştırmada, başkomiser, böyle bir adamdan söz edildiğini asla işitmediğini söylemiş, liman haydutları işiyle ilgilenmesi gereken Savcılık ise, bu konuda her çeşit demeçte bulunmaktan çekinmiştir.»

Gazete, bütün sorumluluğu bu yeni elebaşına yükleyerek polisin, herifi hiç değilse ifade almak için olsun çağırmasını teklif etmekteydi.

Elimden gazeteyi atarken;

— Herifçioğlu ne yazacağını bilmiyor. Kimmiş bu Karayağız Clegg? Gazete dört cinayeti çocuğun üstüne yüklemek istiyor. Hiç işittiniz mi böyle birini? dedim.

Bizimkiler, önlerine koyduğum gazeteyi ittiler. Klancy, barmene:

— Sen onu bırak da şu radyoyu aç, Dazlak! Bakalım ne haberler var? dedi ve onun teklifi üzerine ayrı bir yerde bir masaya oturduk. Yerleştikten sonra Klancy:

— Hank, anlat! dedi.

O da radyonun sesini kendi sesine maske yaparak alçak perdeden konuşmaya başladı:

— Flyn, dün akşam senin mert bir çocuk olduğunu sanmıştık. Geçmişin ve kimliğin üzerine bilgimiz yok. Belki de bir detektifsin. Orası bize gerekli değil.

Sustu. Birkaç yudum bira içtikten sonra devam etti:

— Ama biz namuslu adamlarız; kalleşlerle, kahpelerle düşüp kalkmak hoşumuza gitmez. Söylediklerim ağırına gitmesin! Bu sözlerin seninle ilgili olup olmadığını kestirmek yine sana düşer. Yalnız, yeni gelmiş bir işçi Joe Cigare'in patronundan söz eder, dünden bugüne en iyi işe geçerse, itiraf et ki ondan kuşkulanılır.

— Bana bak, söyleyeceklerimi iyi dinle! Ben İrlandalıyım ve her İrlandalı gibi biraz palavracıyım. O işi ben kendi kendime aldım. Ben, kime olursa olsun, cumhurbaşkanına bile blöf yaparım. Yemin ederim ki bu sabaha kadar Joe Cigare'in ismini bile işitmiş değildim. Ama beriki gelip de sabahleyin bana çatınca ağzını kapatmak için ilk aklıma gelen şeyi söyleyiverdim. Dün de söylediğim gibi, benim başımı belâya sokanlar kadınlardır; benim başka derdim yok. Buraya da o yüzden geldim; işte o kadar.

— Pekâlâ Flyn! Gerçeğe uygun olduğu sürece

sözlerine inanıyoruz; bu bitti. Sonra sana bir dost öğüdü: Eğer tatlı canını seviyorsan, şu gazeteyi kaldır ortadan ve Karayağız Clegg'in adını okuduğunu aklından sil, emi? Hepimiz bu herifin sözünü işittik. Bak, hiçbirimiz ağzımızı açıyor muyuz?

Bira bardaklarımızı boşalttık ve hiç konuşmadan tezgâha gittik. Barmene:

— Kapa şu mendeburu, diyerek radyoyu gösterdim. Amma da tıraş etti be! Şu soğuk biradan bize birer tane daha doldur bakalım!

Biraz sonra Klancy ile Farmer çıkıp gittiler. Ben de odama çıktım. Bir banyo aldım ve yeniden sokağa fırladım. Hava çok sıcak olduğundan, üstüm başım fena ter kokuyordu. Başka çamaşırım da olmadığından, eskilerini giymek zorunda kaldım. 7. Sokağa gidip birkaç kat mavi bezden iş elbisesi, bir çift de deri iş eldiveni aldım. Yine yük ağları boşaltma işine verilirsem, bunlarla ellerimi korumak niyetindeydim.

Otelden Mary'ye telefon ettim. Elbiselerimi değiştirdim. Temizce giyindim ve Greenwich Village'da küçük bir lokantada onunla buluştum. Bana, neden hastabakıcılar yurduna gidip kendisini almadığımı sordu. Bunun mümkün olmadığını, bundan sonra beni gördüğü zaman hiç meraklanmamasını ve birşey sormamasını söyledim.

Kısa kesilmiş boyalı saçlarımı görünce şaşırdı. Bir köşeye oturduğumuz zaman, yüzüme bakarak gülmekten katılıyordu:

— Beni yurtta aramaya gelmemenin nedenini anlıyorum. Kızlar seni bu suratla görselerdi, hepsi bir tarafa kaçışırdı. Saçlarının uzaması için ne kadar bekleyeceksin?

— İki aydan fazla sürmez, sanırım. O zamana

kadar limandaki işçi arkadaşlarım gibi sen de beni 'Blondy' diye çağıracaksın!

— Blondy ha! diye kahkahayla gülüyordu. Senin gibi bir maskaraya gönül verdiğimi düşündükçe şaşıyorum.

Yemekten sonra küçük bir gezinti yaptık. Sonra onu Hemşireler Yurdu yakınına kadar götürdüm. Birbirimizden ayrıldığımızda, vakit oldukça erkendi. O kadar yorgundum ki, kendimi Royal Oteli'nin bozuk şilteli yatağına bir an önce atmaktan başka birşey düşünmüyordum. Ama yalnız istemek yeterli değil. Kader, insanın başına neler getiriyor...

Bu polis hafiyeliğinde öyle anlar olur ki çocuk gibi acemice bir hareket yüzünden insanın hayatı tehlikeye girer.

Otele dönerken, kalabalık ve ışıklı 14. Cadde'den gidecek yerde birkaç dakika kazanmak için daha kestirme olan Gansevort Sokağı'ndan geçmeye karar verdim. Her türlü et ve kasaplık endüstrisinin merkezi olan bu sokak, dükkânların kapanma saatından sonra uzun, sessiz ve karanlık bir yerdir. Girdiğimde, sokakta benden başka kimse yoktu. Biraz sonra, arkadan bir otomobil sesi duydum. Dönüp baktım; birkaç kişi farların ışığında kaçışıyorlardı. Dedim ya, insanın bazen gözleri bağlanıyor; hiç kuşkulanmadım. Bu sokaktan da otomobil geçebilirdi. Ama araba tam benim hizamda durdu. Elimi cebime indirip çıkardım. Çünkü şöförün yanında oturan adam, bana doğru siyah, parlak birşey çevirmişti. Üçüncü birisi de arabanın arka kanepesinde oturuyordu. Elinde silah tutan herif;

— Blondy, arabaya biner misin? dedi. Sakın kı-

pırdanayım deme! (Tabancayı göstererek) Bu meret doludur çünkü.

İki elimi arabanın kapı kenarına dayadım. Hani şöyle bir sıçrayışta arkalarına geçip tabancamı çekebilir miyim diye düşündüm; ama herif devam ediyordu:

— Eğer temizlenmek istemiyorsan uslu otur, Blondy!

Zararı yok! Bu gibi herifleri evimde otururken tanıyamazdım ya! Allah vere de şu Karayağız Clegg arabada olmasaydı! Arka kanepedeki üçüncü adamın yanına geçip oturdum. Eli tabancalı herif, şöförün yanına çapraz oturdu ve beni göz hapsine aldı. Araba hareket etti. Yanımdaki herif konuştu:

— Umarım ki Tim Flyn sensin. Seninle birkaç kadeh içmek istiyorduk. Eğer yanıldıysak, biraz ötede seni silkeriz.

İç gıcıklayan bir sesle konuşuyordu. İri yarı, çift çeneli, alnı saçsız, domuz gibi bir herifti. Ağzındaki puroyu çektikçe, ateşinde anlamsız iki küçük göz görünüyordu.

— Evet, buralarda beni öyle çağırırlar; ama sen nereden biliyorsun? Tanınmak için bu şehre geleli pek az zaman geçti!

— Hadi hadi, geç bakalım... Sen buralarda çok adam tanıyorsun! Hatta Joe Cigare'ı bile tanıdığını söylüyorlar.

Güldüm:

— Sakın Joe Cigare sen olmayasın!

— Hayır, ben onun kardeşiyim.

Hemen kulağımı kabarttım. Bu söz, sabahleyin vardiya şefine söylediklerime benziyordu.

— Seni gördüğüme memnun oldum Joe, dedim.

Bu sabah o herif senin adını bana söyleyinceye kadar, senden söz edildiğini hiç duymamıştım. Herifi susturmak için senin patronunu tanıdığımı söyleyiverdim

— Patronu tanır mısın?

— Yok, a canım! Nereden tanıyacağım? Buraya daha iki gün oldu geleli. Meyhanede rastladığım iki kişiden başka kimseyi tanımam.

— Ya biraz önce beraber olduğun kadın?

Bu sözden sonra işin ciddi olduğunu anladım.

— Çarşamba günü Clevland'dan gelirken otokarda tanıştık. Bu akşam için de sözleştik.

— Hemşireler Yurdu'nda ne arıyor?

Joe Cigare, sakin ve ilgisiz görünüyordu. Ama ben yutmadım. Bütün yorgunluğum geçmişti.

— Orada çalışıyor. Hastabakıcıymış.

— Clevland'da ne yapıyordun?

— Soğan sarımsak ekiyordum, diye bağırdım. Artık gevezelik yeter. Ne istiyorsanız benden, söyleyin bakalım!

Güldü:

— Aşkolsun Blondy. Hoşuma gittin. Senin durumundaki bir adamın böyle konuşabilmesi için, yüreğinin sağlam olması gerekir. Belki yakında sana teklif edecek bir işimiz olur.

— Hele iki üç kadeh çekmeye başlayalım... Bütün gece gevezelik edebiliriz. Bol bol vaktimiz var. Teklif edeceğiniz işte mangır bulunur mu, ondan haber verin.

Otomobil 17. Sokak'ta, bir binanın önünde durdu.

Joe Cigare:

— Burada ineceğiz, Flyn! dedi. Arkamdan gel.

Ama kirişi kırayım deme! Zımbacı ardından geliyor.

Karanlık bir holü geçip ikinci kata çıktık. Joe, bir kapının önünde durdu, tıkırdattıktan sonra topu çevirip kapıyı açtı ve içeri girdi.

Oda, oldukça iyi döşenmişti. Cepheye düşen iki pencerenin storları, dışarıya hiç ışık vermeyecek biçimde sımsıkı kapalı, odanın havasıysa sigara dumanıyla dolu ve sıcaktı.

Köşedeki radyonun önünde oturan çürük dişli, gaga burunlu, sıska herif, bir varyete programını dinliyordu. Joe Cigare, elinin terini mendiliyle silip sigarasının külünü silktikten sonra;

— Patron! İşte Flyn bu! dedi. Hiç görmüşlüğünüz var mı?

Sıska herif:

— Sen ne zaman sigaranın külünü rastladığın yere silkmekten vaz geçeceksin, domuz herif, dedikten sonra ekledi:

— ... Bu çocuğu hiç görmüş değilim.

— Benim adım Tim Flyn! dedim. Ben de seni hiç görmedim. Joe beni buraya getirirken içki vaat ettiydi. Hani ya?

— Öyleyse Joe sana içki ikram etsin. Cigare!.. Git bak, orada bir şişe var.... Buz da var... Takım taklavat, ne gerekirse getir! Misafirini bekletme! Otur şöyle Flyn... Anlat bakalım!

Birkaç dakika kazanayım diye bir sigara yaktım. Joe'nin içerde bir buzdolabını açıp kapadığını işittim. Beni getiren otomobilin şöförüyle yanındaki herif de yan taraftaki divana oturdular.

— Ne anlatayım?

— Her şeyi! Kimsin! Nereden çıktın ve bizim

işlerle ilgili bu kadar bilgiyi nereden öğrendin? Bunları bilmek istiyorum.

— Niçin bilmek istiyorsun?

Bu sırada Joe bir şişe ve bardaklarla geldi. Bardağımı içkiyle doldurdum. Karşımdakinin ince dudakları sıkıca kapalıydı. Ve bu haliyle pek çirkindi.

Büyük bir soğukkanlılıkla konuştu:

— Beni dinle, Flyn! Adın da Flyn mı? Onu da bilmiyoruz ya, sorduklarıma doğru karşılık verirsen iyi olur. Belki başka yerlerde kabadayı geçinir bir adam olabilirsin, ama burası taşra değildir. Bunlar burada sökmez. Onun için sana konuşmanı tavsiye ederim; yoksa zımbacı, işkembene bir kurşun sıkar, işin tamam olur. Sen bilirsin. Beğendiğini yap. Senin buradan tıpış tıpış yürüyerek ya da bir çuval içinde ceset halinde çıkmanın bence hiç önemi yok. Yalnız benim hakkımda sana kimin bilgi verdiğini öğrenmek istiyorum.

— Senin kim olduğunu bilsem, belki sorularına karşılık verebilirim.

— Olabilir. Diyelim ki ben Joe'nin patronuyum. Ne dersin Joe?

— Tabii patron!

— Bu sözlerden birşey anlamıyorum. Ben bu şehre yeni geldim. Bir iş buldum. Ekmek paramı kazanmaya çalışıyordum. Adamların beni yakaladılar, buraya getirdiler. Bütün bildiğim bunlar... Ne oluyor, anlamıyorum? Acaba hoşuna gitmeyen birşey mi yaptım?

— Belki de senin 'şahsın' hoşuma gitmiyor. New York'a niçin geldin?

— Burada iş var, dediler. Geldim. Ben gösteriş sever bir adam değilim.

— Güzel! Çocuklar, şunun üstünü arayın bakalım.

Bu söz üzerine şöför, onun yanındaki zımbacı ve Joe etrafımı sardılar. Zımbacı tabancasını çekti. Joe:

— Blondy, ver tabancanı! dedi. Yanlış bir hareket de yapayım deme! Okullu değiliz. Anlarsın ya!

— Tabancayı istiyorsan gel de bul! diye çıkıştım.

— Öyle olsun! Çocuklar arayın şunu!

Joe, koluyla arkamdan boğazımı sardı. Güçlükle soluk alıyordum. Zımbacı da çeneme bir yumruk vurunca, gözümde şimşekler çaktı. Şöför de iki kolumu bağladı. Zımbacı kemer kayışını çözmeye uğraşırken kunduramın ucuyla dizine bir tekme attım. Bunun üzerine ikinci bir yumruk yedim. Bu sefer iyice gevşedim ve kendimi bıraktım. Daha fazla direnmekle hiçbir şey kazanamayacaktım; belki de tabancanın kabzasıyla çenemi ve dizlerimi kıracaklardı. Tabancamı aldılar ve ceketimi çıkardılar. Patron sordu:

— Ne çıktı?

Zımbacı, tabancamı göstererek:

— Ne güzel mantar tabancası!.. dedi. Sana bunu ikramiye kuponları topladığın için mi verdiler? Derken küçük otomatik tabanca «dan» diye patlamaz mı? Çıkan kurşun karşıki duvara saplandı.

— Vay canına! Mantar tabancası değilmiş be! Bununla bal gibi adam vurulur.

Tabancayı cebine indirdi ve devam etti:

— Bende kalsın, birini yaralamaya kalkma!

— Giderken silahımı vermeyi unutma!

— Tabii, tabii... Giderken geri veririm.

Cebimde ne var ne yok, hepsini elden geçirdiler. Paramı, sigaralarımı, kibritimi, hepsini... Sonra tekrar ceplerime yerleştirdiler ve beni bıraktılar. Joe:

— Giyinebilirsin! dedi.

Giyindikten sonra bir koltuğa oturdum ve zımbacının vurduğu yumruk yerini ovuşturmaya başladım.

— Yakında seninle görüşürüz. Bakalım hangimizin ağzı burnu yerinde kalır? dedim.

— Olur olur, görüşürüz; ama neden yakınıyorsun yahu? Canını mı yaktık? Ya sen geçende ıslattığımız polisi göreydin ne diyecektin?

Zayıf herif bağırdı:

— Çenen pırtı!

Ben mahsus, katılıncaya kadar gülmeye başladım. Elimle dizlerime vurarak:

— Polis ha? Yoksa beni de polis mi sandınız? Bana her şey dediler ama, polis diyen çıkmamıştı.

Joe:

— Şakayı bırak! Polis değilsen ispat et! (Zayıf herife) Patron, bira bitti. Birisi gidip dışardan bira getirse!..

Teklif ettim:

— Ben gidip alayım.

Zayıf herif:

— Sus be! Zımbacı. Hadi git de bira al. Geç kalma.

Zımbacı kalktı, gitti. Patron soğuk bir sesle dedi ki:

— Flyn. Şimdi beni iyi dinle. Demin söylediğim gibi senin buradan diri ya da ölü olarak çıkmanın bence hiç önemi yok. Onun için iyice düşün, ondan sonra da konuş.

Kadehimi boşalttım, kaşlarımı çattım:

— Peki, söyle bakalım. Ne öğrenmek istiyorsun benden?

— Nereden geldin?

— Batı kıyılarından.

— Anlamsız konuşuyorsun. Batı'nın ne tarafından?

— Seattle şehri çevresinden...

— Orada Tom Thum adında birinden söz edildiğini işittin mi?

— Elbette. 1945'te bir kamyon bekçisi öldürmüştü onu...

Bu hikâyeyi çok iyi hatırlıyordum. Bu karşılık üzerine şimdi karşımda duran ve Joe'nun patronu olan herifin kim olduğunu aşağı yukarı keşfettim ve bu keşfimi dışarı vurmamak için kendimi tuttum.

— Seattle'de iken onu tanıdın mı? Hiç rasgeldin mi?

— Hayır. 1942'de askere gitmiştim. O tarihte Tom'un Seattle'de olduğunu da sanmıyorum. Zaten izinli olarak pek seyrek çıkardım.

— Peki, Tom'un kardeşi Jack'ın sözünün edildiğini duymuş muydun? darkmalt çizgilikitap.com

Bu soruyu bekliyordum. Çünkü zabıta memurlarıyla Millî Emniyet örgütüne bağlı olanlardan başka kimsenin, Jack'ı hatırlamasına imkân yoktu. Ne var ki o zamanki olayları hatırlayanlar, Alkapone'un yardakçılarından Jack Thomson adında birinin Kapone'la birlikte kaybolduğunu bilirlerdi. O zamanlar bir kamyon bekçisinin Tom'u kolaylıkla temizlemiş olmasına herkes şaşmıştı. Bu olaydan az sonra, Jack Thomson adında birisi Tom Thum'un yerine geçti. Hatta bu herifin, Tom'un kardeşi Jack

Thum olduğunu bile ileri sürenler oldu. Ama hiç kimse Jack'ın, öz kardeşi Tom'u öldürttüğünü söylemeye cesaret edemediydi. Herhalde bu Jack, kardeşinden başka öldürdüğü beş altı kişinin katili olduğunu, birçok baskınlarda ve çocuk kaçırmalarında eli bulunduğunu itiraf edecekti.

Eğer bu Jack Thum, New York'a gelip Karayağız'ın emrinde çalışmaya başladıysa, demek ki herif, kabadayılar üstünde bir 'süper patron'du. Cılız herifin sorusuna hemen karşılık verdim:

— Hayır... Ben Tom'un bir kardeşi olduğunu hiç işitmedim.

Çünkü karşımdaki herif eğer Jack Thum değilse, benim polislikten emekliye ayrılmam gerekecek, demekti.

— Anlaşıldı... Sen askerdeyken izinli çıkamadığın için oraları pek iyi öğrenememişsin. Fakat şu üstünde çıkan paraları nerede buldun?

— Askerlikten kalma işler... Sigara, kamyon işlerini becerebilenler beş on para kazanıyor. Ne var ki bir iki yıldır her şey bozuldu... İşler daha zorlaştı.

— Orasını bilmem. Para kazanmanın yolu çok. Burada da türlü türlü para kazanılabilir. Ama söylediğinde haklısın. İşler benim için de zorlaştı.

— Herkes için zorlaştı canım, dedim. Sen neden şikâyetçisin?

— Polislerden. Ama büyüklerinden. Seni ilk gördüğüm zaman, doğrusunu söyleyeyim, polis sanmıştım. Ama şimdi kuşkularım biraz gevşedi. Yalnız, bilmiş ol, seni buralarda sivriltmem. Gerektiği kadar sivri kazık var zaten. Senin de başımıza kabadayı kesilmene izin veremeyiz. İşimiz gereği, senin gibilerine pek ihtiyacımız yok.

Kapı açıldı. Zımbacı, bir sandık bira ile içeri girdi. Joe bir şişe alıp açtı. Ben de birine yapıştım ve Joe'nun elindeki açacakla açtım. Jack Thum:

— Ulan birayı yeniden mi yaptın? Nerede kaldın be teres? dedi.

— Vallaha, patron; elimden geldiği kadar çabuk olayım dedim ama, karşıdaki bakkalda soğuk bira kalmamış. Başka yere gittim. Bunlar buz gibi değil mi?

— Tam karar, dedi Joe.

Saatıma baktım. Sabahın dördüne geliyordu. Yorgunluktan bitkin durumdaydım.

— Başka soracağınız yoksa bana izin... dedim. İşe gitmek için sabahleyin erken kalkacağım. Biraz uyumazsam, çalışamam.

Thum:

— Pekâlâ, pekâlâ... dedi. Zaten dünkü gevezeliğinin aslını anlamak istemiştim. Şimdi anlaştık. Hadi güle güle.

Kolayca yakamı kurtardığıma sevindim. Kalkarken:

— Şu benim silahı verir misiniz? Eğer bana ihtiyacınız olursa, yerimi biliyorsunuz, dedim.

Joe Cigare:

— Evet! Royal Hotel'de değil mi?

Thum da ekledi:

— Ver şunun silahını. Günün birinde eli ayağı tutan, ama kafası işlemeyen birine ihtiyacımız olursa sana haber veririz.

Zımbacı tabancamı verdi, hemen cebime koydum. Giderken:

— Yakında görüşürüz. Biraya teşekkür ederim. Sahi, unuttum sormayı. Adın ne?

— Sen onu ilk günü buldundu ya. Bana «Patron» derler. Joe Cigare'in «patron'u».

Çıkarken kimse engel olmadı. Elim kapının topuzunda, dönüp arkama baktım. İçeridekiler sanki kırk yıllık ahbaplarıymışım gibi dostça selâmladılar. Merdivenden inerken önümde bir bomba patlarsa şaşmazdım; o kadar işkilliydim. Herhalde talihim varmış. Çünkü üç haydut beni yakalamışlar ve çetelerinin en azılı üyelerinden birinin karşısına çıkarmışlardı. O da bana birkaç soru sorup salıvermişti. Durum, gerçekten çok güzeldi. Yani, inanılacak gibi değildi. O herifin yerinde olsaydım, karşımdakini bu kadar kolaylıkla bırakmazdım. Topu topu iki yumruk yemiştim. İnanılacak şey değildi doğrusu...

Oteldeki odama döner dönmez, ilk işim tabancaya bir gözatmak oldu. Zımbacının attığı tek kurşun eksikti. Ötekiler şarjörde duruyordu. Şarjörü doldurdum ve bir bezle silahı sildim. Soyundum, hemen yattım.

Sabahleyin uyandığım da, her tarafım kazık gibi tutulmuştu. Bütün adalelerim sızlıyordu. Ayakkabılarımın bağlarını bile güçlükle bağladım. İç fanilamı başımdan geçirirken çok zorluk çektim. Hemen kahvaltımı ettim. Gazeteye şöyle bir gözattım. Yeni bir cinayet yok. İşbaşına kıta kıt yetiştim. Klancy ve Farmer kaslarımın tutukluğunu kazık gibi duruşumdan anlayıp benimle alay ettiler. Hank dedi ki:

— Flyn, kuzum... Ahbabın Culio buralara gelmeden mafsalları yağlatsan...

— Culio da kim oluyor?

— Hani, senin makineyi bırakıp başka biryerde çalışmanı isteyen ahbabın.

— Buralarda göremedim. Belki yeniden gelir Belki de bir daha gelmez.

— Belli olmaz, buralarda onun bir sürü arkadaşı vardır.

Klancy'nin bu sözü gözümü açtı. Yüzüne baktım ama. o başka tarafa bakıyordu. Yüzünden birşey sezemedim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BUGÜN işimiz, geminin boşalttığımız ambarlarını doldurmaktı. Tekerlekli vinçte çalışmama kimse karşı çıkmadı. Ben de işime başladım. Saat dokuza doğru henüz on, oniki sefer yapmıştım ki, rıhtımda üniformalı dört polis gördüm. Arkalarında üç sivil yürüyordu ama polis oldukları durumlarından açıkça anlaşılıyordu. Hepsinin suratları, ne kadar sert herifler olduğunu gösteriyordu. Sık sık elleriyle tabancalarını yoklamaktan geri kalmıyorlardı. Başlarında bir de çavuş olan böyle bir kolluk kuvvetinin, sabahın erken saatlarında buralara gelmesi, ortada bir 'maraz' havası estiğini anlatıyordu. Yavaş yavaş benim olduğum yere doğru yürüdüler ve elleri silahlarında, etrafımı saracak biçimde sıralandılar. İşin tuhafı, dairenin ortasında da benden başka kimse

yoktu. Bu herifler, rıhtıma gelmeden önce burada bağırtı çağırtı, düdük, motor, kamyon sesinden tek söz işitilmezken, bunlar 47. ambara girer girmez bütün sesler kesildi. Hatta benim vincin sesi bile kilisede domuz bağırır gibi fena yankılar yapmaya başladı. Kontaktı kestim. İki elim direksiyonda, sordum:

— Birşey mi istiyorsunuz?

Çavuş sordu:

— Adın Tim Flyn mı?

— Evet. Bir kabahat mi yaptık?

Altı rövelver birden üstüme çevrilmiş olduğu sırada çavuş:

— Eller yukarı! Yerinden in!.. Efendi gibi yanımıza yaklaş, dedi.

Başka ne yapabilirdim ki?

— Bakınız bakalım, üstünde silah var mı? dedi, çavuş.

Çabucak üstümü aradılar. Birşey bulamadılar.

— Sorsaydınız, olmadığını söylerdim. Galiba herkesin üstünü aramak hoşunuza gidiyor?

— Sus, kerata!

— Anladık, ama kabahatimiz neymiş? Öğrenemez miyiz?

Çavuş tekrarladı:

— Tim Flyn sensin değil mi?

— Evet, dedik ya!

— Dün sen Culio adında biriyle kavga etmişsin.

— Evet, işten çıkarken...

— Bir daha Culio'yu gördün mü?

— Hayır.

— Flyn! Yalan söylüyorsun! Bu gece saat üçbuçuğa doğru herifi 32 milimetrelik bir kurşunla tepeledin. Eminim ki bu işi oteldeki odanda, ceketinin

cebinde bulduğumuz 32 milimetrelik otomatik tabancayla yaptın !

Vay anaaam... Johny'nin şimdi aklı başına geldi. Bütün bulutlar sıyrılmış, olaylar gözümün önüne serilmişti. Artık hiç kuşkum yoktu; dün gece üçbuçuğa doğru bir adam benim küçük tabancayla Culio'yu öldürmüştü. Hiç ağzımı açmadım. Bileklerimi uzattım. Kelepçeyi taktılar. Beni polis arabasına bindirdiler ve merkeze götürdüler. Çavuş beni tutuklamış olduğu için pek sevinçli görünüyordu. Önce parmak izimi aldılar; sonra da arka tarafta bir odada bir sıranın üstüne oturttular ve katili yakalamış oldukları için birbirlerini kutladılar. Hatta merkez memuru teğmen bile:

— «Aşkolsun çocuklar, diyordu. Hele Başkomiser öğrenirse... Herhalde terfi edersiniz...»

Bana gelince... Kötü durumdaydım. Ya Joe Cigare'ın ya da Jack Thum'un beni bal gibi mandepsiye bastırdığı kesindi. Şimdi, öğrenmek istediğimden çok fazla şey biliyordum. Jack Thum, bana birtakım basit sorular sormaktayken, dışardan soğuk bira getirmeye gitmiş olan zımbacı, üstümü arama numarasıyla aldığı tabancamla Culio'yu temizlemişti. Ondan sonra polislere işi haber vermişler, onlar da kolayca ve olmuş armut gibi beni toplamışlardı.

Şimdi benim bir polis olmamın da değeri yoktu. Çünkü bunu açıklarsam bu cinayet suçundan gerçi kurtulurdum ama, kimliğimin ortaya çıkması da, artık benim bu iş üzerinde çalışmama imkân bırakmazdı. Polis olduğumu açığa vurmazsam, bu sefer herifler benden büsbütün kurtulacaklardı. İşte ustaca açmaz diye buna derler.

Beni hangi polise ihbar ettiklerini bulmak için kafamı patlatıyordum.

Bir adamı temizleyip sonra ölüsünü göstererek, «Bunu falanca öldürdü,» diye haber verene de polisin soracağı birtakım sorular olurdu. Eğer sormazsa, o adamla işbirliği yapıyor demekti. Düşüne düşüne bu namussuzluğu yapanın çavuş olduğuna karar verdim. Bunu, yalnız ben tutuklanırken sakin ve umursamaz davranmasından değil, ayağında gördüğüm ısmarlama İngiliz ayakkaplarına bakarak da anladım. Bir polis çavuşunun, aldığı aylığa göre böyle pahalı kundura giymesi pek normal değildi.

Neyse, az sonra çavuşla dört polis beni başka bir odaya götürdüler. Hele burası hiç hoşuma gitmedi. Bu penceresiz odada üç dört sandalye ve bir masadan başka eşya yoktu. Tavan ve duvarlar beyaz badanalıydı ve tavanda beşyüz mumluk bir ampul yanıyordu. Çavuş:

— Otur! diye bağırdı. Sana birkaç şey soracağım. Ama dosdoğru cevap vereceksin. Yoksa kemiklerini kırarım. Şu arkadaş, ifadeni alacak. Ne dersen de, işin tamamdır anladın mı?

— Anladık... diye mırıldandım.

Daktiloya döndü:

— Hazır mısın?

— Evet.

Çavuş karşıma, masaya geçti. Ceketini çıkardı. Bir sigara yaktı ve ellerini ovuşturdu. Sevincini saklamıyordu. Daktiloyu da yanıma oturttu. Öteki polisler de başıma toplandılar. Oda yavaş yavaş dumanla dolmaya başladı.

— Adın, soyadın?

— Tim Flyn.

Çavuş birdenbire yumruklarını masaya vurarak:

— Allah belânı versin, kerata! Sorulara dosdoğru karşılık versene! Sana «adın, soyadın,» diye sorunca kısaltılmışını değil, nüfusta yazılı isimlerini soruyorum, herif!

— Vincent Collahan O'Flyn, diye sıraladım. Ama beni Tim Flyn diye tanırlar.

Öyle hiddetlendi ki, kan boğacak sandım ama —ne yazık— öyle birşey olmadı.

— Vay efendim! Bay Timothy James, hanımevlâdı Flyn... Bir çeyrek sonra bak böyle alay edebilir misin ?İsimlerini doğru dürüst söylemezsen anandan emdiğin sütü burnundan getirtirim. Söyle bakayım, adın ne?

— Timothy James John Xavier Vincent, diye tekrarladım.

Tavanda asılan ampulün yönünü, ışık tam yüzüme düşecek biçimde düzeltti. Kendi de gölgede kaldı. Işıktan gözlerim kamaşmıştı.

— Sen New York'a yeni geldin değil mi? Ama burası Seattle değil. Senin gibi sümüklülerden hoşlanmazlar, hele rahat durmayanlardan...

İri eliyle hiç farkına varmayacağım şekilde suratıma bir sille aşketti. Tokat o kadar anî ve kuvvetliydi ki sandalyemden yuvarlandım.

— Anladın mı? dedi.

— Benim adım, budur. İsterseniz araştırabilirsiniz... dedim; askerdeyken...

— Yeter... Culio'yu neden öldürdün?

— Kimseyi öldürmedim.

— Ne dedin? Öldürmedin mi? Dün akşam Culio'yla kavga etmedin mi?

— Aksini lieri sürmüyorum ki...

— Neden kavga ettiniz?

Olayı anlattım. İlk iş günümle ilgili bazı sorular sordu.

— Ondan sonra herifin nerede oturduğunu öğrendin ve gidip tepeledin. Değil mi?

— Dün maraza ettikten sonra bir daha onu görmedim.

— Ben dolma yutmam. Herif senin 32 milimetrelik silahınla öldürülmüş. 17. Sokak'ta bir polis memuru seni gece saat üçten az sonra Culio ile birlikte gezerken görmüş.

— Polis yalan söylemiş.

Çaat... Vurmaya başladı. O çıplak odada şiddetli ışık altında dayak yiyerek, duman içinde üç saata yakın kaldım. Çavuş beni sorguya çekmekten bıkınca, yerini bir polis aldı. O da yorulunca bir başkası geldi.

Aynı sorulara aynı karşılıkları vermekten ben bile bıkmıştım.

— Tabancayı nereden buldun? Hiç hapse girdin mi? Herifi öldürdün değil mi? Onu sen mi öldürdün? Culio'yu sen öldürdün ha! Culio'yu sen mi öldürdün?

Ben hep inkâr ediyor, boyuna dayak yiyordum. Her ne kadar heriflere doğruyu söylemek istedimse de ya bana inanmıyor ya da —ötekilerle iyice işbirliği ettiklerinden— sözlerime aldırış etmiyorlardı. Gerçi dün gece saat üçbuçukta 17. Sokak'ta, bir evde Joe Cigare ve tanımadığım üç arkadaşıyla birlikte içki içtiğimizi söyledim. Adresi sordular, söyledim. Polislerden biri çıktı gitti. Az sonra döndü; verdiğim adreste iki ihtiyarla saygıdeğer br kadının oturmakta olduğunu haber verdi. Artık iyice kapana düştü-

ğüm anlaşılıyordu. Gözlerim dumandan ve ışıktan yanıyor, dayaktan başım dönüyordu. Dayanamıyordum... Fakat kendimi tutmaz da ters birşey yaparsam heriflerin beni bir kurşunda yere serip «kaçarken öldürüldü» diyeceklerinden emindim. Onun için sesimi çıkaramıyordum. Ne var ki bütün bu soruşturma sırasında birşey öğrendim. Çavuş, hayvan herifin biriydi. Polisler de onu pek saymıyorlardı, bunu, polislerin kendisine pek senli benli davranmalarından anladım. Ne demek istediğimi tabii anladınız değil mi? Polis karakollarının arka odalarında sanıkların nasıl sorguya çekildiklerini bildiğim için, bu bana uygulanan sistemi kötü bir film mizansenine benzettim.

Sorgum sırasında polislerin davranışlarında bir telâş ve acelecilik seziyordum. En çok acele eden ve bana cinayeti kabul ettirmek isteyen de çavuştu.

Bununla birlikte ondan şikâyete hakkım da yoktu. Bazen bu gibi soruların üç dört gün sürdüğü bile olurdu. Benimkiyse üç saattan çok sürmüştü ki, birden kapı açıldı. Yüzünü yeni gördüğüm bir adam içeri girip sordu:

— İtiraf etti mi?

— Hayır, diye homurdandı çavuş. Ama şimdi kursağındakileri ortaya dökecek. Değil mi Flyn?

— Hayır, istediğin kadar uğraş! dedim.

— Söyleyecek misin? Yoksa... diye bir polis gırtlağıma sarıldı.

Yeni gelen:

— Bırak, bırak artık! Biraz kendine gelsin de cinayet şubesine teslim edeceğiz, dedi. Gelmişler, istiyorlar.

— Oh, ne âlâ! diye protesto etti çavuş. Herifi

biz yakaladık. Söyletelim diye göbeğimiz çatladı. Şimdi beylerimiz gelmişler, avı elimizden almak istiyorlar. Sanık dinleniyor, sonra göndeririz, deyiver.

— Olamaz. Bir teğmenle üç de polis gelmişler, herifi şimdi istiyorlar.

— Pekâlâ, pekâlâ! Söyle, acele etmesinler. Geliyor de. (Bana dönerek) Dinle, Flyn. Eğer on paralık aklın varsa Culio'yu öldürdüğünü itiraf et, hem de şimdi. Biz, eline düşeceğin bu heriflere göre süt kuzusuyuz, süt! Onun için sana son bir şans veriyorum... Evet, mi?

Alçak sesle tekrarladım:

— Benim adım Timothy James, John Xavier Vincent, Collaha O'Flyn'dır, ama söylerken o harfini yutarız.

— Bu namussuz işini biliyor. Alın şunu! Bir bardak da su verin! Üstünü başını düzeltin, bana yeniden getirin! Şu cinayet şubesinin beylerine iki çift sözüm var.

İsterse üç çift söylesin... Bana vız gelir... Değil mi ki cinayet şubesi, Batı bölgesinin adamları! Bana da gerekli olan bu... Bizim Müfettiş Stratford cinayeti itiraf ettirmek için isterse beni dilim dilim etsin, razıyım. Şimdiki halde tek öğrendiğim şey, bizimkilerin beni istediği. Üç polis memuru beni ayağa kaldırmak istedikleri zaman kolay kolay hareket edemedim. İçlerinden birisi bir testi su getirdi... Elinden aldım... Kana kana içtim. Sonra elimi yüzümü yıkadım. Gömleğimin eteğine kurulandım. Yandaki odada bana pipomu, tütünümü, paramı ve öteki eşyalarımı verdiler. Bir sigara yaktım. Beni almaya gelen, Cinayet Şubesi, Batı bölgesinden eski arkadaşım

Teğmen Potts'du. Ötekilerini tanımıyordum. Potts, beni göstererek:

— Bu mu? dedi.

Çavuş:

— Evet teğmenim, diye karşılık verdi.

— Peki, ne bekliyoruz? Nakil kâğıdını yapın, alıp gidelim. Öbür işlemleri sonra yaparsınız. Sizin gelmenizin gereği yok, Çavuş efendi! İhtiyacımız olursa haber veririz.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MÜFETTİŞ Stratford, beni görür görmez bir çığlık attı:

— Aman Yarabbi! Nedir bu hal Johny, seni «yumruk topu» gibi mi kullandılar?. Herhalde Johny Malone'sunuz, değil mi? Parmak izlerinizi de bozmadılar ya.

— Hayır, Şef.

Acı acı gülümsedim ve devam ettim.

— Ben, Johny Malone'um. İnanmazsanız parmak izlerimi karşılaştırın! Ya da bana kimliğimi tespite yarayacak sorular sorun, ne yaparsanız yapın ama arka odalarda sorguya çekmeyin. Çünkü bu biçım polis sorgusundan nefret ettim.

— Konuşman Johny Malone'a benziyor. Eğer saçların kumral olsa, onun kadar çirkin olacaksın.

Oturun Allahaşkına şuraya, anlatın bana, neler oldu? Culio'yu öldürdünüz mü, öldürmediniz mi?

— Hayır, ben öldürmedim vallahi. Ama kimin öldürdüğünü biliyorum. Adını bilmediğim iğrenç bir herif var. 'Zımbacı' diyorlar. O kerata benim 32'lik tabancamla öldürdü.

— Anlatın bana şu hikâyeyi ...Ama başından... Potts, siz de dinleyin.

Bunun üzerine, geçen çarşamba günü birbirimizden ayrıldığımızdan beri geçen olayları birer birer anlattım. Ara sıra bir dosya istemek, ya da tamamlayıcı bilgi almak için sözümü kesiyordu. Bu arada Culio'nun bir zorba olduğunu da öğrendik. Adam dövmekten zevk alan bir herifmiş. Yediği kurşunun bedavaya gitmediği anlaşılıyordu. 17. Sokak'taki, beni götürdükleri bina söz konusu olunca, Stratford yeniden konuşmamı kesti:

— Potts, dedi. Bizim adamlardan şimdi dört beş kişi gönderiver oraya. İçeride kimse yoksa, girip iyice bir araştırma yapsınlar. İz bırakmadan duvara kurşun sıkılmaz. Eğer içeride kimse varsa, polislerden ikisi onları buraya getirsin, geri kalanlar da araştırmayı yapsınlar.

Potts kalktı, kapıya doğru giderken Stratford ekledi:

— Ondan sonra da bu binayı içinde oturanlarla birlikte gözaltına alın!

Potts çıkıp gitti. Stratford devam ediyordu:

— Ben bu Joe Cigare'dan söz edildiğini hatırlıyorum ama... Durun bir dakika...

Telefonu açtı ve bir numara istedi:

— Ben Müfettiş Stratford. Evet. İki ricam var:

Yardımcılarınızdan birini hemen bana gönderin, sonra da Joe Cigare adındaki herif üzerine ne biliyorsanız onu söyleyin. Evet, evet... Anladım. Evet... Güzel... Teşekkür ederim.

— Savcının bürosuna telefon ettim, dedikten sonra benimle konuşmasına devam etti:

— Olayı haber vermem gerekiyordu. Neyse... Bu Joe Cigare, anlattıklarına göre, pek önemli bir sabıkalı değilmiş. Bir ara limanın bu bölgesinde patron olmak istemişse de, sendika o mevkie bir başkasını getirmiş. Ondan sonra da bu Karayağız Clegg yeni gelenin başına süper patron olmuş.

— Bu haydutlarda ilerlemek bizim meslektekinden de zor... dedim. Nerede kalmıştık? Evet, zımbacı benim tabancayı alıp cebine koydu ve...

— Bir dakika... Karnınız aç mı ?

— Evet.

— Öyleyse biraz yiyecek getirteyim.

Telefonu açtı. Birkaç sandviç ve kahve ısmarladı

— Hikâyenin alt tarafını savcı ya da yardımcısı geldiği zaman dinleriz. Bir cinayet olayı olmasaydı, onlara ihtiyacımız olmazdı. Ama işe Joe Cigare ve Jack Thum da karışınca iş değişir. Thum'un New York'ta bulunduğundan kimsenin haberi olduğunu da sanmıyorum.

Pek az sonra teğmen Potts'la sandviçler hemen hemen aynı zamanda geldi. Arkadan da Bob Levitt adında genç bir savcı yardımcısı girdi. Ben bir fincan kahve içerken Stratford kendisine anlattıklarımı tekrarladı. Benim bıraktığım yere gelince, hikâyenin alt tarafını anlatmaya başladım.

En sonunda Stratford:

Şimdi ne yapacağız? diye sordu.

— Ne yapacağımızı bilmem ama, ben bu çavuşu iki üç kişiyle izlettireceğim, dedi Savcı yardımcısı. Malone'un —ya da Flyn'ın— şimdi anlattıklarına göre, o bölgede dalavere almış yürümüş. Herhalde yakın zamanda oradaki memurlarda bir değişiklik olması gerekecek...

— Acele etmeyin de şu Karayağız'ı bulayım. O Zımbacıyı, Joe'yu falan yine ele geçireyim, dedim.

Stratford sordu :

— İyi ama bu heriflere bu cinayet suçundan kurtulduğunu nasıl açıklayacaksın?

— Avukatım beni kefaletle çıkardı, derim. Benim gibi meteliksiz bir herifin böyle kefaletle adamı hapisaneden kurtaracak avukatı nereden bulduğumu merak ederler. Belki o yüzden bazı ilgi çekici haydutlarla da ilişki kurabilirim.

Stratford söze karıştı:

— Bakınız, şimdi ne yapacağız? Sizi tevkif eden çavuşla arkadaşlarını buraya çağırtırım. Başarılarından dolayı kendilerini tebrik ederim. Bunu, kendilerini kullanan haydutlara gidip söyleyeceklerinden eminim. Beri yandan bu gece siz hapisanede yatarsınız. Yarın âdet yerini bulsun diye sorgunuz yapılır. Bütün formaliteler tamam olur. Yeniden hapisaneye dönersiniz. İçeri girer girmez (Levitt'i göstererek), Bay Savcı size bir avukat bulur. Öğleye doğru 'kefaletle tahliye' işleminiz tamamlanır. Hapisten çıkar çıkmaz gazetelerde, sizin olayın bütün ayrıntılarını okursunuz.

— Peki... Ama çok rica ederim, yarın sabah be-

ni çok erken uyandırmasınlar. Çalışmadığım zamanlar, cumartesi, pazar günleri istirahat ederim.

O gece hapisanede yattım. Kimse benim polis olduğumdan kuşkulanmıyordu. Katillerin hapisanede bir avantajları vardır; sarhoşlarla, serserilerle, yani geceleyin toplanmış olanlarla birlikte kalmazlar.

Ertesi sabah resmî işlemler başladı. Zabıt kâtibi, benimle ilgili 'itham'larla dolu zaptı okudu. Yeniden hücreme döndüm. Hiç tanımadığım avukatıma, ilgisinden dolayı teşekkür ettim. O da beni müşterileri arasında görmekle memnun olduğunu, beni bu cinayet suçlamasından kurtaracağını, yalnız, yasak silah taşıma işini nasıl halledeceğini kestiremediğini söyledi. İlerde görüşmek üzere randevulaştık. Sanırım, adam benim katil olduğuma inanmış gibiydi. Bu işi telefonla almış ve bir polis komiseri kefalet için bir deste hazine tahvili getirip vermişti.

Haftalardan sonra öğrendim ki, bu avukat, savcı yardımcısı Bob Levitt'in eniştesiymiş.

Büyük manşetli sabah gazeteleri, benim işi birinci sayfalarına koymuşlardı. New York Herald, üçüncü, Times sekizinci sayfaya geçirmişti. Gazetelerin büyük bir kısmı tutuklanmamdan memnun olduklarını belirtmekte ve bu olayın New York'ta şehir haydutlarına karşı açılan mücadelede ilk başarı müjdecisi olduğunu yazmaktaydılar.

Çavuş Benion'u (keratanın adı buymuş) beni yakaladığı için tebrik ediyorlar ve çavuşun, esrarengiz kaynaklardan benimle ilgili bilgi aldığını da ekliyorlardı. Telefonu açıp gazete muhabirine bu çavuş üzerine bildiklerimi söyleyecektim, ama kendimi tuttum ve gazetelerden ünlü gangster Tim Flyn konusundaki bilgileri okumaya devam ettim. Sonra ye-

mek için yavaş yavaş Royal Hotel'e gittim. Tek gözlü herif beni görünce yerinden fırladı, büyük bir saygıyla;

— Gazeteler, hapisanede olduğunuzu yazıyorlardı, dedi. Sözde siz o namussuz Culio'yu öldürdüğünüz için tutuklanmışsınız.

— Gazetelerin her yazdıklarına inanmamalı, kuzum. Bizim avukat bu sabah beni kefaletle tahliye ettirdi. Bana yükleyecek delilleri yok... Eğer polislerle ilişkin varsa, haber ver onlara... Ben Culio'yu öldürmedim. Cebimde buldukları silahı da oraya başkası koymuş.

— Amma yaptınız Bay Flyn. Olur şey değil.

— Umarım ki odayı başkasına kiralamamışsındır. Yoksa suratını çıfıt çarşısına çevirdiğim gündür. Ben yokken mektup falan geldi mi? Arayan oldu mu beni?

Tezgâhın altından küçük bir paket çıkarıp uzattı.

— İki saat kadar oluyor, tanımadığım birisi bunu sizin için bıraktı. Eğer iki üç güne kadar gelmezseniz tekrar gelip paketi alacağını söyledi.

— Teşekkürler, diyerek aldım.

Merdiveni çıkarken salladım. Birşey duymadım. 'Bir küçük saatli bomba olmasın' diye de düşündüm, ama tabanca kurşunu dururken beni neden bombayla öldürsünler diye bu kuşkumu dağıttım. Odama çıkınca, kutuyu yavaşça açtım. İçinde çavuş Benio'nun benden aldığı 32'lik tabancamın eşi ve iki de dolu yedek şarjör vardı. Silahı elimde görünce kendimi daha kuvvetli hissetmeye başladım ve içimden Müfettiş Stratford'a teşekkür ettim. Hemen banyo yapıp, tıraş oldum. Üstümü değiştirip bara indim. Salonda benden ve dazlak barmenden başka kimse yoktu.

— Bir bira, dedim.

Dazlak, elindeki gazeteyi bırakarak birayı musluktan çekti. Dalgın dalgın, benden yana bir gözattı. Sonra daha dikkatli baktı ve biranın köpüğünü silerek bardağı iyice doldurdu. Bu hareketinden, kredimin arttığını anlıyordum.

— Gazetede marifetlerini okuyordum Flyn, dedi. Görüyorum ki Benion'la omuzdaşlarından epeyce armut yemişsin.

İçimi çekerek:

— Evet, dedim. Ama ben daha beterini gördüm. Yalnız bugünlerde tenhada bana rastlamasınlar.

Bu sözleri söylerken bizim olay üzerine çok şeyler bilen barmeni inceliyordum. İri yarı ve başında hiç saçı olmayan bir herifti. Belki 50 - 55 yaşlarında vardı ama, saçsız adamların yaşını kestirmek zor oluyor. Gözlerinde zekâ parlıyordu.

— Evet, günün birinde çavuşu, kolu boynuna asılmış görürsem şaşmam. Fakat bu herif hiç yalnız çıkmaz. Daima yanında adamları vardır.

Bana ikinci bir bira daha verdi. Kendi de küçük bir kadehle biraz içti.

— Seni tutmaya geldiği zaman yanında altı kişi varmış değil mi? Sen de silahsızmışsın?

Başımla doğruladım.

— Bir zamanlar bir tek polis, senin gibi iki kişiyi koltuğuna alıp giderdi; hem de silah kullanmadan. Ama şimdi Çavuş Benion gibileri çoğaldı.

— Sen buralarda çok adam görmüşsündür, dedim.

— Evet, senin gibi kabadayılar gördüm, diye onayladı.

Bu sözleri söylerken gözlerimin içine bakıyordu.

— Doğrusu ben başkasının işine karışmam, ama

senin de kim olduğunu merak ediyorum. Çünkü bu şehre gelip birayla beyaz şarabı karıştırarak içen, iki gün içinde katil diye tutuklanan, çabucak hapse girip çıkıveren az kimse gördüm. Belki de büyüklerden birini tanıyorsundur. Ne bileyim?

— Kaldır ayağını. Tam üstüne bastın, dedim. Yahu! Şuraya geldik. Limanda bir iş tuttuk. Başımızı bir deliğe soktuk. Oh Allaha şükür derken, pat... Kafamıza damdan kiremit düştü, hem de birbiri arkasına birkaç tane. Sen görmüş geçirmiş adamsındır. Neden düştü bu kiremitler? Nereden düştü söyleyebilir misin? Üstelik bir de bana cinayet suçundan iftiraya uğradın diyorsun. Bu tuzağı kim kurdu acaba?

Esnedi, uyuklar gibi gözleri yarı kapalı gülümsedi.

— Buraya bir sürü adam gelir, ileri geri konuşurlar. Ben bunlara içki veririm ve hep dinlerim. Bunların birinden işittim. Culio'yu sen öldürmemişsin.

— Söyleyen kimdi?

— Çok adam tanıyanlardan biri.

— Dinle, mendebur! Bana adı gerekli, adı... Yarın öbür gün mahkemeye çıkacağım. Kendimi savunmak için Culio'yu benim öldürmediğime tanıklık edecek adamlar gerekli...

— Onları ele geçirmek pek kolay değildir.

— Sen onu benim külâhıma anlat. Beni bu tuzağa düşürenin Joe Cigare olduğunu biliyorum. Sen de bunu benim kadar biliyorsun. Bunu da, bana ismini ileri sürerek iş bulduğum için yaptı kerata.

— Joe, domuzuna oyun eder değil mi?

— Domuzluk Joe'de değil, Joe planı düzüyor. İşi

başka domuzlar yapıyor. Onun yanında talimli bir ayı var. İşi yapan o. Eğer bu güruhtan birine rastgelirsen, yanıma yaklaşmamalarını öğütle... Bir daha beni dün akşamki gibi zor sıkıştırırlar. Gelecek sefere onlar beni değil, ben onları ıslatacağım. Hem de bir daha bellerini doğrultamayacak kadar.

Bunları söyledikten sonra kalktım, kapıya yürüdüm.

— Bana bak! Gel hele biraz, dedi.

— Ne var?.. Yine bana masal mı anlatacaksın?

Hafif bir sesle devam etti:

— Şu bitişik bloktaki evleri bir gözden geçir hele. 18. Sokağı, 18. ile 19. Sokağın arasını. Köşebaşında bütün gece açık küçük bir meyhane vardır. Bira falan satar... Orayı bir yokla!

Elimi tezgâhın üstünden uzatıp beyaz ceketinin yakasına yapıştım:

— Dazlak!.. Bunu bana neden öğütlüyorsun? Benimle neden bu kadar ilgileniyorsun? Bana bak, oraya gider de yine bir tuzağa düşersem ...Benim de arkadaşlarım vardır. Beni hapisten onlar çıkardılar. Başıma bir kaza gelmesini istemezler. Eğer senin sözüne uyarak gittiğim yerde beni temizlerlerse buna sebep olanın başına belâ olurlar. İsterse senin gibi adam müsveddesi olsun. Anladın mı?

Yakasını bıraktım. Geniş ve ağır omuzlarını kaldırdı:

— Ben sana birşey dedim mi Flyn? Ben Joe Cigare dediğin herifi tanımam bile. Bana zararı dokunmuş da değildir. Güle güle hemşerim.

Tezgâhın öbür ucuna uzaklaştı. Gazetesini aldı ve oturdu. Döndüm ve bu sefer sokağa çıktım. Bu barmen, hiç de belli etmeden beni neden Joe Cigare

ve silahşörleri üzerine göndermek istiyor acaba? Joe'nun liman haydutları çevresinde pek de önemli bir matah olmadığını ,onun da başında başkalarının bulunduğunu dün öğrenmiştim. Acaba bizim dazlağın bu işlerde parmağı mı var? Oteldeki barmenliği bir maske olmasın?.. Şehrin bu bölgesinde olup bitenleri işitip öğrenmek için buradan iyisi bulunmaz doğrusu... Ama şehrin bu taraflarını avcu içine almış büyük örgütte bu miskin herifin önemli bir rolü olduğunu sanmam.

«Aman, Allah belâlarını versin. Bıktım artık. Bu akşam erken yatıp iyice dinleneyim,» diye düşündüm. Ama bu düşündüklerimin tam tersini yapacağıma da emindim.

■

KEL KAFALI barmen bana, «18. Sokağı gözden kaçırma,» dediydi. Bu sokağı gözden geçirmek için gece yarısına kadar çok vaktim var.

Önce, arkamdan kimsenin beni izlemediğini gördükten sonra bir telefon kulübesine girdim. Stratford'un telefon numarasını çevirdim. Kendisine:

— 17. sokakta ne var ne yok? diye sordum.

— Herhalde olağanüstü birtakım şeyler. Binanın sahibi olan kadın, beş bina ötede bir evde oturuyor. Orayı bir karı-kocaya kiralamış. Elinde bu konuda sözleşme de var.

— Kiracılar?

— Kiracılar, bu mevsimde her yıl olduğu gibi Jersey'e, Hiyavata gölüne gitmişler. Orada bir iki ay için kiraladıkları bir köşkleri varmış.

— Peki, buradaki evin anahtarını kime bırakmışlar?

— Dur hele, acele etme. Jersey'e bizim adamlardan ikisini gönderdik. Bölge polisinden de bir memur alıp göl kenarındaki köşke gitmişler. Adamlar, buradaki evin anahtarını kimseye vermediklerini söylemişler. Bu karı-koca her yıl bu mevsimde yaptıkları gezi dışında New York'tan dışarı çıkmış kimseler değil. Herif sivana kâğıdı yapıştırmakla geçiniyormuş. Başka birşey öğrenemedik. Adamları temmuzdan, yani kendi dönüş tarihlerinden önce New York'a getirmek için elimizde hiçbir kanunî yetki yok.

— Evlerinin yandığını söyleseydiniz.

— Bizimkiler de öyle söylemişler, ama herif eşyanın kendisine ait olmadığı ve bir yangının bu eve en yakışan birşey olduğu yolunda karşılık vermiş. Ne düşünüyorsunuz? Bir fikriniz var mı?

— Hayır... Zımbacının sıktığı kurşun izini duvarda bulmuşlar mı?

— Beni güldürmeyin! Dudaklarım çatlak, canım yanıyor. Duvarda kurşun falan yok, fakat söylediğiniz yerde koca bir çivi çakılı, çivide de bir tablo asılı. Bizimkiler çiviyi çıkarıp deliği incelemişler... Kurşunu bulamamışlar. Herhalde onlardan önce oraya gelenler olmuş...

Müfettiş'in sıkıntıdan içini çektiğini telefondan işitiyorum.

— Şimdilik bu kadar Malone. Bana başka bir diyeceğiniz var mı?

— Hayır... Yalnız bizim sivillerin dediği gibi, sadece bir iz üstündeyim ama, beni istediğim yere götüreceğinden pek de emin değilim.

— Pekâlâ, dedi. Güle güle.

— Bu akşam belki birini öldürürüm, dedim. Canınız sıkılmaz ya?

— Mademki önceden bana haber veriyorsunuz, zararı yok, ama benim de boş konuşmalarla kaybedecek vaktim yok.

Telefonu kapadı.

Öğleden sonra sinemaya gittim. Sonra bir lokantada akşam yemeğini yedim ve otele döndüm. Bara geldiğimde, saat sekizi biraz geçiyordu. Dazlak barmen yerinde yoktu. Hiç yüzünü görmediğim bir herif onun yerine barmenlik ediyordu.

— Dazlak, saat yedide işini bitirir. O gündüzleri çalışır, ben geceleri... Birşey mi istiyorsunuz?

— Bana bira ver!

Canım sıkıldı. Neden bilmem... Bizim dazlağı yerinde bulacağımı düşünmüştüm. Şimdi de bu herifin geceleri nereye gittiğini, neler yaptığını merak etmeye başladım. Belki de 18. sokakta... Ya da yalnız bu akşam, beni beklemek için oraya gitmiştir; sözüne inanırım da o taraflarda dolaşırım sanmıştır.

Öyle düşünmüşse, beni çok beklemeyecek. Biramı hemen içip odama çıktım. Üstümü değiştirdim. Yeni tabancamı denedim. Sonra, otelin arka kapısından sokağa çıktım. Kimse dışarı çıktığımı fark etmesin diye...

Gök, gündüzden kalma ışıklarla biraz aydınlıktı. Ama çok bulut vardı. Buna memnun oldum. Mehtaplı bir gecede çalışmak istemiyordum.

Bu 18. Sokak, 'Manhattan'ı boydan boya keser. Batı tarafında fabrikalar, eşya ambarları, doğu ucunda da kulübelerden büyük binalara kadar ev blokları

vardır. Bizim Zımbacıyı da tabii o büyük ve lüks binaların bulunduğu taraflarda değil, eski püskü, yıkık dökük kulübe ve evler dolayında bulabileceğimi bildiğim için, geçen akşam beni götürdükleri binanın yakınlarına gittim. Oraya vardığımda saat ondu. Ve hareketlerimi yeterince gizleyecek kadar kararmıştı hava...

Bizim barmenin sözünü ettiği küçük meyhaneyi kolayca buldum. Daha önce bir eczaneye girerek gereğinde işime yarayacak bazı araçlar aldım.

Eski evler içinde, boş olduğu görünüşünden anlaşılan, kapı kanatlarından birisi eksik, yıkılmaya yüz tutmuş bir binaya girdim. İçerde, aylardan beri ayak basılmadığını gösteren kalın bir toz tabakası vardı. İçeri girişimle birlikte iri iri fareler, küçük çığlıklarla kaçışmaya başladılar. Yerlere, serserilerin arasıra gelip burada içtikleri içkilerin boş şişeleri atılmıştı. Demek ki şimdi evde kimsecikler oturmuyordu. Bu da benim çok işime geliyordu tabii. Arka tarafa düşen oda, bir gürültü patırtı olsa bile sokaktan işitilemeyecek kadar uzaktı. Bundan başka avludaki bir sürü süprüntü ve kalıntı da, gerektiğinde, kaçarken dönüş yolumu kolaylaştıracak şeylerdi.

Dışarı çıkıp sokakta iyi bir gözleme yeri aradım. Evin yakınında bir elektrik lambası vardı. Taşla ampulü kırmayı başardım. Artık köşelerde gizlenebilecek yer çoktu. Bunlardan birine sığındım ve beklemeye başladım. İnsan tehlikeli işler yaparken, alacağı tedbirleri düşündüğü için, vakit çabuk geçiyor. Bir aralık, bu teşebbüsü şefe haber versem, acaba daha mı iyi olur diye düşündüm... Kısacası, bir sürü şey aklımdan geçti.

Uzakta bir saat onbiri çaldı. Sonra onikiyi... Sokak bomboştu. Çünkü namuslu vatandaşlar çoktan beri yataklarındaydılar.

Radyolu bir polis arabası ağır ağır yanımdan geçti, ama içindekiler beni görmediler. Arkadaki kırmızı feneri gözden kaybolunca kadar arabayı gözümle izledim. Sonra yakınlarda bir yerde bir kapı kapandı ve bana doğru gelen ayak sesleri işittim. Çömeldiğim yerden biraz doğrulup tabancamı avcumun içine aldım. Gelen, belki de işine giden bir gece işçisiydi.

Saat biri çaldı. Dizlerimin bağı çözülmeye başladı. Bu gece sabaha kadar, belki de daha birkaç gece böyle nöbet beklemek zorunda kalacaktım...

Derken, beklemediğim herifi, yani Zımbacıyı görmeyeyim mi? Yavaş yavaş ve neşeli neşeli ıslık çalarak önümden geçerken sessizce yerimden kalktım ve peşine takıldım. Bunu hissetmiş olmalı ki, ansızın ıslık durdu, iki elini yanına koyuverdi. Sonra böylece yürümeye devam etti.

— Zımbacı, dedim. Ellerini ceplerinden uzak tut ve doğru yürü! Eğer uslu durursan seni gebertmem!

Sözümü dinledi ve yürürken de korkmadığını göstermek için ıslığını çaldı. Sonra:

— Ben seni hapisanede biliyordum Flyn! dedi.

— Aldanıyorsun, hem çok aldanıyorsun! Gir şu eve... Dikkat et, ters birşey yapayım deme. Bir kurşunun ne kadar çabuk yendiğini pek iyi bilirsin!

Harap eve girdi. Durmasını söyledim; durdu. Cebinden koca bir Luger tabancası çıkardım ve kendi cebime indirdim. Sonra yürümesini söyledim. İki

üç adım önümden, evin arka tarafındaki odaya girdi.

— Sağa dön! dedim. Döndü.

— Ben sana yakında görüşürüz, bakalım ikimizden hangimiz daha zararlı çıkar, dememiş miydim? İşte şimdi hesaplaşma zamanı geldi. Silahın yok. Ben de benimkini kullanmayacağım. Erkekçe konuşacağız!

— Peki ama şu hapisten nasıl çabucak çıktın? Senin işin bitti diyorlardı.

— Dostlarım var, eksik olmasınlar. Onlar kurtardılar. Joe ile Jack, benim sırtıma Culio'nun ölümünü yüklerken bunu da hesaplamalıydılar.

— Demek sen olan biteni biliyorsun? Jack'ın kim olduğunun farkında mısın?

— Ben her şeyi biliyorum. O keratanın ne olduğunu da...

— Onun için böyle konuşmaman gerekirdi Flyn! Bu kadar şey bildiğini görünce, artık seni temizlemem farz oldu.

Bu sözleri der demez hemen çömeldi. Yerden ayağına takılan boş içki şişelerinden birini yakalayıp olanca gücüyle kafama fırlattı. Hemen çekildim ve yana döndüm. Şişe, duvara çarptı. Bu arada karnıma savurduğu tekme de kalçama rastladı, ama ayağını yakaladım. O da benim enseme yapıştı. Öteki eliyle vurmaya çalışıyordu. Bu yüzden ayağını bırakmak zorunda kaldım. Suratına bir sağ yumruk yapıştırarak burnunu yassıltırken o da ökçesiyle benim ayak parmaklarımı ezdi. Fakat bir adım bile geri çekilmiyordu kerata. Gözümü arayan elinin parmaklarından birini ters bükerek kırdım, suratına da bir kafa vurup boynumu alttan kurtardım. Arkasın-

dan bir yumruk daha indirince yere yıkıldı ve ayakları havaya kalktı.

— Kolunu kıracaktım ama olmadı, köpek soyu! Kalk da biraz daha eğlenelim.

— Çok bağırma be! Komşuları uyandıracaksın! dedi.

Karanlıkta bir şişe daha uçarak geldi, şakağıma çarptı. Gözümde şimşek çaktı. Arkaüstü düşerken şişe de duvara çarpıp paramparça oldu.

Herif kalktı, üstüme yürüdü. Çocuklukta mahalledeki akranlarımla dövüşürken edindiğim deneylerle bir kurbağa gibi yana sıçradım ve ayağa kalktım. Böylece suratımı, kunduraları altında ezilmekten kurtardım. Şimdi karşı karşıyaydık. Herif, adam öldürmediği zamanlar vaktini içerek geçiriyordu ama, kuvvetinden pek birşey kaybetmemişti. Vurduğu yumruklara iyi dayanıyordu doğrusu; onun indirdikleriyse kuştüyü gibi hafif olmuyordu.

Yine de yavaş yavaş onu odanın köşesine doğru sürmeye başladım ve bu arada dikkat ettim, yumrukları başlangıçtaki kadar etkili değildi. Daha seyrek vuruyor ve koluyla da durmadan siper alıyordu. Yavaş yavaş çökmek üzereyken —Allah suçlarını bağışlasın— son bir darbe vurmak için boynundan yakalayıp ayak üstünde durdurmak istedim. Ne var ki, namussuz herif çömeldiği yerden midemin az aşağısına bir yumruk indirince dizlerimin bağı çözüldü, iki büklüm oldum. En küçük bir hareket yapamayacak kadar şiddetli bir acı duydum. Dövüşmek şöyle dursun, yaşamayı istemeyecek duruma gelmiştim. O da beni temizlemeye karar vermişti. Cansız vücudumun üzerine boylu boyunca çullandı. İki eliyle gırtlağımı sıkmaya başladı; sıktı, sıktı, sıktı...

Şuurumun derinliklerinde birşey, elde etmeyi umduğum sonucun bu olduğunu söylüyordu bana. Ondan sonra beynim, eğer birşeyler yapıp kendimi kurtaramazsam öleceğimi hatırlattı. Birdenbire yaşamak isteğim geri geldi, elimi kolumu kıpırdatmayı denedim. Ama soluk alamıyordum. Herifin demir parmakları boğazımı mengene gibi sıkıyordu. Şakaklarım atıyordu; ciğerlerim neredeyse patlayacaktı.

O kırık parmak yok mu? Herhalde beni o kurtardı! Bir adamı kırık parmaklı bir elle çabucak boğmak, kolay değil. Nasıl o beni demin, sanki işi bitmiş gibi yere yıkılarak aldattıysa, ben de herifin altında sanki karşı koyamayacakmış gibi kendimi bıraktım. Gırtlağımı daha iyi sıkmak için ellerini biraz gevşetti. Vücudumda kalmış olanca kuvvet ve enerjiyi toplayarak kulaktozuna bir tane çaktım. Yanıma yuvarlandı. Bende de kıpırdayacak hal kalmadı. Neden sonra ayağa kalkabildim ve hemen pencereye gittim, kusmaya başladım.

Zımbacı ölmemişti ama, uzun zaman kendine gelemeyecek durumdaydı. Eczaneden aldığım yapışkan şeritlerle ellerini arkasına, ayaklarını birbirine bağladım. Ezilmiş burnundan akan kanlar pıhtılandığından, herif burnundan soluk alamıyordu. Ağzını bir tıkaçla tıkadım ama soluk alamayacak derecede değil. En sonunda da onu orada bulunan uzun bir tahtanın üzerine bağladım. Sonra Zımbacının hırıltılarından başka sesin duyulmadığı bu harap evden uzaklaştım.

Otele dönmek, benim için bitmez tükenmez zahmetli bir yol oldu. Dinlenmek için birkaç defa yol kenarına çömelmek zorunda kaldım. Telefon etmek

istiyordum ama, bu durumda telefonlu bir yere nasıl girebilirdim. Neyse, güç belâ otele vardım. Tek gözlü herif tezgâhın arkasında uyukluyordu. Odama zor çıktım. Soğuk su beni biraz canlandırdı. Yarın yüzümde güzel bir çürük olacaktı. Şişenin geldiği yerde, şakağım ceviz gibi şişmişti. Katı birşey yiyemeyeceğimi anladım. Telefon etmeyi az sonraya bırakarak yatağıma uzandım. Birkaç dakika dinlenmeye can atıyordum.

Gözümü açtığımda odam güneş içindeydi. Bütün etlerim, kemiklerim yatakta kalmak istiyordu, büyük çaba harcayarak banyoya gittim. Yüzümü gözümü yıkadım. Bu durumda —hiç olmazsa birkaç gün— kimseye görünmemek için otelin arka kapısından çıktım. Beni tanımayan bir dükkândan telefon ettim:

— Ben Flyn! Geceyarısından sonra, saat bire doğru bizim Zımbacıya rast geldim. Aramızda hesaplaştık. Onu (harap evin adresini söyledim), bu verdiğim adreste eli ayağı iyice bağlı, yakalanmaya hazır durumda bulabilirsiniz. Gerçi elde kanıt yok ama, Culio'yu öldüren odur.

Telefonun öbür ucundaki ses:

— Peki, dedi. Şimdi birisini göndeririz. Bir saat sonra yine telefon edin!

Bu bir saatlık bekleme boyunca dört fincan koyc kahve içtim. Beş aspirin yuttum. Yarım paket de sigara... Yine de her tarafım ağrıyordu. Neyse, bir saat geçince telefonu açtım.

— Nasıl, herifi buldunuz mu?

— Evet, dediler; ölü gibi bulduk.

— Ne halde ?Onun da benim gibi her tarafı ağrıyor mu?

— Hiçbir tarafı ağrımıyor.

— Neden?

— Ölmüş de ondan.

— Ne! Ölmüş mü? Yahu, bıraktığım zaman sağdı. Ne olmuş? Kalbi mi durmuş?

Telefonun öbür ucundaki ses, ağır ağır konuştu:

— Hayır Flyn... Siz gittikten sonra fareler üşüşmüşler, öldürünceye kadar herifi kemirmişler.

Telefonu kapadım, yere tükürdüm. Yeniden içim bulandı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

PAZARTESİ günü öğleden sonra, saat dörde doğru hayatın tadını duyacak kadar kuvvetlenmiştim. Daha doğrusu oniki saat önce, Zımbacıyla dövüşten çıktığım zamana göre oniki defa daha iyiydim. Midem düzelmişti. Doğrusunu söyleyeyim, Zımbacı'nın başına gelenlere üzüldüm. Ama şimdi midem dönmeden olayı düşünebiliyorum.

Yatağımdan kalktım. Bir duş aldım. Tıraş oldum. Yaralarımı pudraladım. Birşey içmek için aşağıya indim.

Dazlak, başını kaldırıp bu saatta ikindi uykusunu bozanın hangi münasebetsiz olduğuna baktı. Sonra elindeki gazeteyi tezgâha atarak birdenbire ayağa kalktı:

— Aman Flyn. Bu ne hal? Gözüne ne oldu?

— Trabzan babasına çarptım. Bana bir duble viski ver! dedim.

— Âlâsından... dedi.

Arkadan bir dolap açtı, içinden bir şişe aldı. Herhalde bu viski her zaman müşterilerine verdiği barsak delici cinsten değildi.

— Bu sefer benden, dedi, n'oldu da düştün? Karpuz kabuğuna mı bastın?

— Yok canım, bir herifin kafası seninki kadar sağlam mı diye denedim.

— Öteki ne oldu?

— Karanlıkta fark edemedim. Sen ikram ediyorsan, bir duble daha ver. Bendense tek...

Dazlak, siparişimi işitmiş görünmedi. Tezgâha tutundu ve parlak gözleriyle suratıma bakmaya başladı.

— Kimden Allahaşkına Clyn! Herifi temizledin mi?

— Yağma yok... Kes sesini! Göründüğün kadar budala değilsin... Daha iki gün önce adam öldürme suçundan yakalanmış bir adama böyle şeyler sorulmaz... Biliyorsun ya! Culio meselesi... Kim bilir, belki de polise beni sen haber vermişsindir. Bırakalım bunları da bana içki ver... Yoksa başka yere gidip ziftlenirim.

— Yok yok... Burada bir arkadaşla içsen daha iyi olur, diyerek viskiyi kadehe boşalttı. Ama olan biteni anlatırsan iyi olur. Senin ağzından işitmiş olurum. Yoksa nasıl olsa ben bu işi öğrenirim.

— İşime burnunu sokmazsan iyi edersin. Yoksa seninle uğraşırken son müşterimdeki kadar da zorluk çekmem.

Omuzlarını kaldırdı:

— Benim gibi bir ihtiyarı pataklamak istemezsin, herhalde... Haydi gel, hem şu hikâyeyi anlat, hem de birer tane tokuşturalım.

Şişeyi aldı.

— Dibine kadar... diye kadehimi kaldırdım.

— Söyle Allahaşkına... Joe Cigare'yi mi hakladın?

Eğilip yüzümdeki yaralara baktı:

— Hayır Joe, olamaz. O olsaydı, bu kadar kuvvetli vuramazdı. Elleri çok yumuşaktır, bilirim.

— Canım sana söylemek istemedim, tramvay altında kaldım.

— Alay etme!

Kapıda ayak sesleri oldu.

— İşte seninkiler geldi, dedi.

Ben de gelenleri aynadan görmüştüm.

— Buyrun, çocuklar dedim. Benim hesabıma... Ne içersiniz?

— Olur şey değil... Yahu, seni hapiste sanıyorduk biz.

— Neden o?

— Ne bileyim... Culio çirkefini öldürdüğünü söylüyorlardı, dedi Farmer, söz aramızda, o da bunu hak etmişti ya...

— Siz gazetelere bakmayın. Onu öldürmediğimi söyledim. İnandılar... Beni salıverdiler.

— Ben gazete okumam, dedi, Klancy. Gözüne ne oldu?

Dazlak, hemen atıldı:

— Tramvay altında kaldım, diyor. Size ne verelim? İki bira mı?

Farmer ve Klancy başlarıyla 'evet' dediler. On-

ların biralarını doldurdu; bana da bir likör kadehinde viski verdi.

— Çabuk ol... Buz eriyecek... dedi.

Viskiyi aldım ve konuyu değiştirdim.

— Bu hafta nerede çalışıyorsunuz?

— Aynı yerde... 47 numaralı rıhtımda.. Dört günlük iş var. Yeni bir vapur geldi... Sen bugün işe neden gelmedin? Vardiyada aradılar.

— Berbat haldeydim. Belki yarın gider, birikmiş paramı alırım. Acaba yeniden iş bulabilir miyim, dersin?

— Mademki bacağı kırılan Willie Assaldo'ya yardım ediyorsun, herhalde işsiz kalmazsın...

— Vallahi o işte bir hergelelik var ama... Neyse, bana bak Dazlak... Doldur şunları bir daha bakalım... Sonra da yemeğe gideriz...

Dazlak bardakları doldurdu, ve yine gazetesini okumaya daldı. Tezgâhın önünde biraz daha gevezelik ettik. Bar da dolmaya başladı. Paraları verdim. İki omuzdaşımla dışarı çıktım. Farmer bir otobüse atladı, gitti. Klancy, benimle kaldı. Bir dakika sonra sordu:

— Flyn! Nerede karnını doyuracaksın?

— Bilmem vallahi. Şuralarda bir yerde...

— Beraber yesek rahatsız olmazsın ya?

Klancy'nin benimle birlikte karnını doyurması için bir sebep yoktu, ama benim de bu teklifi reddetmemin gereği yoktu.

— Yoo... Yalnız yemek yemekten bıktım...

Küçük bir lokantaya girdik. Bir biftek yedim, arkasından da bir pasta... Klancy çok yemedi... Ama bu, benim patırtıdan sonra ilk karnımı doyu-

ruşumdu. Bu adam mert bir çocuğa benziyordu. Sapına kadar İrlandalı olduğu halinden belliydi. Karısıyla beraber Green Point'te oturuyormuş. Savaştan önce kamyon şöförlüğü yaptırmışlar. Şimdi rıhtımda çalışıyor, ama şöförlük için yeniden kamyonlara geçeceğini umuyordu.

Karısı, Rochester'de bulunan kızkardeşinin yanına gitmiş... Birkaç gün sonra eve dönecekmiş... Yemekte bunları anlattı... Ben tek tük karşılıklar vererek, sözünü kesmek istemedim. Hapisaneden kurtulduğuma çok memnun olduğunu, benim Culio'yu öldürdüğüme hiç inanmadığını, zaten kimsenin de bu söylentiye inanmamış olduğunu söyledi. Kahvemi içerken :

— Allah razı olsun böyle düşünenlerden... dedim. Onlara göre bu hergeleliği bana kim yaptı?

— Ha! Bak bu mesele üzerine az çok hepimizin bir görüşü var ama, açıkça söylemek istemiyoruz.

— Bana da söylemek istemez misin?

Etrafıma bakındıktan sonra:

— Efendim mesele şu, dedi. Bu Culio bir çetedenmiş. Kazandığını ötekilere yedirmek istemediği için temizlemişler.

— Ötekiler kim?

— Onu bilemem.

— Birşey bilmez görünüyorsun ama, geçen gün gazetede şimdi hatırlamadığım bir herifin adını yüksek sesle okuduğum zaman Farmer'le sen üstüme saldırıp beni susturdunuz... Eğer birşey bilmemiş olsaydınız, beni susturmaya çalışır mıydınız?

— Biz mi?

— Siz ya! Dur bakayım... Neydi o herifin adı? Buldum! Karayağız Clegg. Tamam, Karayağız Clegg. Neden bunu işitince hepiniz...

Telâşlandı:

— Suuuuuuss! Flyn! Yerin kulağı vardır. Yavaş konuş!

— Ne oluyorsun yahu! Buralarda mı bu herif... Hem, işitirse ne olur? Bizi yemez ya! Ama tuhaf şey ...Karayağız Clegg dedin mi, herkes ağzımı kapatmak için üstüme saldırıyor. Ne biçim herif bu? Sen hiç gördün mü?

— Görmedim, ama...

— Bu herifi hiç gören yok mu yahu? Yoksa herkes ezbere mi konuşuyor? Culio'yu o mu öldürmüş?

— Çokları böyle sanıyorlar. Ama bunu söyleyenler pek az... Sen bu işleri biliyorsun sanmıştım.

— Hah! İşte şimdi buldun! Tim Flyn daha dün taşradan gelmiş... Şurada iki gündür çalışıyor... Bildiği şey, yanındakilerin söylediği, gazetelerin yazdığı... Hepsi bu... Ama sana birşey anlatayım da sen de tanıdıklarına tekrar et! Ben ömrümde umacıdan, hayaletten korkmadım... Bu senin Karayağız eğer beni ürkütmek istiyorsa kendisi karşıma çıksın!

Bu sözleri söylerken Karayağız'ın orada olmadığından emindim. Çünkü herif orada olsaydı, omzuma vurup :

— Merhaba Malone... derdi.

Klancy:

— Allahaşkına durup dururken başına iş açma, Flyn! dedi. Herhalde ya sen önemli bir adamsın, ya da önemli arkadaşların var ki hapisaneden çabucak çıktın. Şunu bilmiş ol: Bu Karayağız, limanda, rıh-

tımda böyle senin gibi kimselerin dolaşmasından pek hoşlanmazmış.

— Yahu! Benim derdim, ekmek parası... Hele şimdi, otele gidip bir güzel uyku çekmek. İstersen çıkalım.

Ne var ki Klancy bir kahve daha ısmarladı. O sırada dili de çözüldü:

— Yahu! O pis tahtakurulu yere neden bu kadar erken dönmek istiyorsun? Bugün ben bekârım. Bu gece yalnız yatmasan olmaz mı? derken, gözünün birini de kırptı.

— Yalnız yatmayayım da kiminle yatayım? Seninle mi?

— Yok canım... İki kız tanıyorum. Birlikte yaşarlar. Onları buluruz. Dur hele telefon edeyim. Hep birlikte içer, geceyi de beraber geçiririz.

— Doğrusu, çok uykum var. Canım uykudan başka şey istemiyor.

— Ulan, ben de çalımına bakıp seni erkek sanırdım. Böyle bir fırsatı kaçırırsan yuh ervahına! Bundan sonra artık erkeklik hikâyelerini külahıma anlar. Böyle iki piliç dururken.. Herif uyumak istiyor.

Kahvesi geldi. Şiddetle karıştırmaya başladı.

— Bu kılıkla gidemem yahu.

— Tabii gidemezsin, ama gidip giyinemez misin? Ben de değişirim. Sonra buluşuruz. Kızlara gideriz. Hele bir dakika bekle beni...

Kalktı, telefon kulübesine girdi. Elleriyle işaretler ederek konuşuyordu. Tekrar yanıma geldiğinde ağzı kulaklarına varıyordu.

— Çantada keklik, dedi. Canları sıkılmış, sinemaya gitmeye hazırlanıyorlarmış. Giyinip bizi beklemelerini söyledim.

— Yahu, gerçekten canım istemiyor, çok uykum var.

— Demek her şeyi ben hazırlayayım... Sen uyumak için beni bu iki aşifteyle yalnız bırak... Ben ne yaparım tek başıma?

— Başka birini bul...

— Kimi bulayım? Herkes evinde... Kırk yılda bir bizim karı kızkardeşinin yanına gitti... Şimdi sen benim de işimi bozacaksın. Kalk Allahaşkına. Sersemliği bırak. Sen de ama palavracıymışsın be! Ne biçim kabadayısın, anlayamıyorum doğrusu...

— Peki, peki! Gidip bir duş alıp elbisemi değişeyim... Nerede buluşacağız? Saat kaçta?

— Söz mü?

— Evet, söz.

Saatına baktı:

— Ben Green Point'e gidip geleceğim... Demek ki saat dokuzbuçukla on arası... Beşinci sokağın köşesinde buluşuruz. Oldu mu?

— Oldu. Ben ona çeyrek kala orada olurum, ama gece geç vakte kadar kalamam. Onu bilesin!

— Ha ha! Hele bir kere Doris'i gör de, bakalım erken dönebilir misin?

Birdenbire bana yan yan bakmaya başladı.

— Sakın beni mantara bastırayım deme! Sonra karışmam ha!

Hemen ardından gülümsedi:

— İstersen beraber geleyim otele kadar.

— Ona çeyrek kala gelirim dedim ya! Uzatma!

Beni, bu kızlarla birlikte eğlenmeye davette neden bu kadar direttiğini bir türlü anlamıyorum. Ama herhalde arkasında başka bir amacı vardı. Herif bu gece benimle beraber olmakta açıkça ısrar ediyordu.

Eğer verdiğim sözü tutmaz, randevuya gitmezsem artık bir daha limanda çalışamazdım. Acaba söylemek istediği bu muydu? Eğer öyleyse, boşuna uğraşıyordu, çünkü ben verdiğim sözü tutmaya ve oraya gitmeye niyetliydim. Bakalım olaylar ne biçimde gelişecek, bayağı merak ediyordum.

— Senin o Doris'e söyle, sıkı dursun!

— Zaten sıkı durmazsa, yarın elin ayağın pek tutmaz... dedi.

Otele vardığımda bile, hep Klancy'nin amacının ne olduğunu düşünüyordum. Birdenbire yaptığı bu davetin, yine de önceden hazırlanmış olduğu belliydi. Önce bana Karayağız'ın adını söyletti. Ama kendisi ağzını açmadı. Sonra da ustalıkla beni bu gece göz hapsine aldı. Eğer reddetsem, 'şüpheli' birisi diye, beni arkadaşlarına mostralık ederdi. Evet, yeni bir tuzağa düştüğümü anlıyordum.

Duş alıp, elbise değiştirmeye ve randevuma vaktinde yetişmeye bol bol yetecek zamanım vardı. Bir sigara yaktım. Otelin önünden yürüyerek nehre kadar gittim. Orada küçük bir iskelenin üstünde açık havayı iyice ciğerlerime çekerken Klancy'nin ne dolap çevirebileceğini düşünüyordum. Birdenbire arkamda bir silah patladı. Kurşun 15 - 20 santim yakınımdan geçerek nehre gitti, ben de hemen yere kapandım ve vurulmuş gibi yuvarlandım. Bir araba karanlıkta geçerek yolun öbür ucunda kayboldu. Görünürde silah attığından kuşkulanabileceğim bir tek kimse yoktu. Olay, beni bir kat daha düşünmeye zorladı.

Acaba kurşunu atan «Karayağız» mıydı? Sanmam. Çünkü adamın beni korkutmak için arkamdan silah atmasına sebep yoktu. Eğer kimliğini bilmiş

olsaydı, attığı kurşunu bana raslatacağından yüzde bin emindim. Peki, Joe Cigare, ya da Jack Thum, olabilir miydi acaba? Belki de Çavuş Benion'du. Eğer bu sonuncusu beni temizlemiş olsaydı, çok gevezelik ettiğim için bir rakip haydudun beni öldürmüş olduğunu ileri sürebilirdi. Ama Benion, yanında kimse olmadan gezemezdi. Oysa, silah atılır atılmaz çevrede kimseyi görmedim. Yanımdan geçip sokağın ucunda karanlıklara dalan otomobilin arkasında 'muhafız' falan da yoktu.

Yeniden şehrin kalabalığına döndüm. Bir telefon kulübesinden Polis Müdürlüğü'nün santralına telefon ettim. İlgili şubeyi verdiler.

— Alo! dedim. Şimdi nehir kıyısında gezinirken birisi beni vurmak istedi. Bir el silah attı. Klancy adındaki kişi için bir araştırma yapın! Çavuş Benion'un da şu saatlarda nerede olduğunu bir araştırıverin, ama özellikle Klancy'nin üstünde durun. Çünkü bu geceyi onunla birlikte geçireceğim. Sabaha sağ salim çıkmak isterim. Saat dokuzbuçuğa doğru Beşinci Caddeyle 10. Sokağın köşesine birini gönderin. Eğer yalnızsam, yanıma sokulsun, sigarasına ateş istesin. Değilsem, girdiğim yeri gözlesin; oradan çıkıp otele dönünceye kadar da beklesin! Söylediğim yerde o Klancy'yle randevum var. Yarın yine telefon ederim. İyi geceler...

Söylediklerimi üstlerine tekrara gerek yoktu. Telefondan, teli makineye takar, sözlerimi dinleyebilirdi. Duş alıp, elbiselerimi değiştirmek ve vaktinden biraz önce randevu yerine varmak için acele etmem gerekiyordu.

Randevuya giderken tabancamı almak istemedim. Çünkü ya birinin dizlerine otururken ya da dans

ederken kızlar farkına varıp bana bir sürü uygunsuz sorular sorup, işi açığa vurabilirlerdi.

Gece pek güzeldi. Görevli olmasam, gidip Mary-yi bulurdum. Ama mademki görevdeydim, kızın bulunduğu hastanenin çevresinden bile geçmezdim. Çünkü —şeytan bu ya!— Mary'ye rastlasam kendisine görev gereği bu geceyi Doris isminde güzel bir kızla geçirmeye gittiğimi anlatmak zorunda kalırdım. Zaten bu Doris'in güzelliği konusunda Klancy'nin abartma yoluna sapmış olduğunu görürsem, erkenden otele dönmeye karar verdim. Duş, yorgunluğumun büyük bir kısmını aldı.

Randevu yerine varışımın üstünden iki dakika kadar geçmişti ki, iş tulumu giymiş, tıknaz, kısa boylu, ağzında sigara olan biri bana doğru gelmeye başladı. Hizamda durdu. Ceplerini karıştırdıktan sonra da iyice sokuldu.

— Hemşerim, ateşin var mı? dedi. Cebimde kibrit var sanıyordum, ama kutuyu kaybetmişim herhalde.

— Var, dedim; buyrun.

— Mersi, diye uzattığım kibrit kutusunu alıp sigarasını yaktı.

—Şimdiye kadar Klancy konusunda hiçbir şey öğrenemedik. Çavuş Benion da arabada değilmiş.

— Pekâlâ dedim, pek uzaklaşma! Üzerimde silahım yok.

Yolun karşı kaldırımına geçti. 10. Sokak'tan batıya doğru yürüdü ve oradaki binalardan birinin pencerelerini gözden geçirdi. Sonra saatına bakarak bir ağaca dayanıp beklemeye başladı.

Birkaç dakika sonra Klancy geldi. İki dirhem

bir çekirdek giyinmişti. Ayağında siyah-beyaz kunduralar, boyununda da dehşetli bir kravat vardı.

— Haberin olsun, ben bu gece iyice eğlenmeye karar verdim. Giyinirken evdeki şişenin dibine darı ektim. Bizim piliçlere gitmeden önce bir iki kadeh birşey içelim.

Önünde beklediğim Grosvno Hotel'in barına soktu beni.

— Burası bizim gibileri pek açmaz, ama herhalde viskileri, bizim Dazlak'ın verdikleri kadar fena değildir. (Barmene dönüp) Bize birer duble... dedi.

Klancy çakırkeyifti. 'Allah vere de Doris pek ateşli olmasa,' dedim içimden. Ama, neredeee! Kız benim boyumda, sarışın, hem de epeyce güzel bir sarışında. Görür görmez bir ıslık çalmaktan kendimi alamadım. Çünkü üzerinde göğüslükle, yürürken açılan pilili etekten başka birşey yoktu. Islık çaldığımı görünce, güldü:

— Bonjur, dedi ve koluma girdi. Peggy ben bunu alıyorum, diye ekledi.

Peggy dediği arkadaşı da onun kadar sevimliydi, ama biraz daha kısa boyluydu. Doğrusunu söyleyeyim mi, ikisi de pek şeker şeylerdi. Kızları görünce artık otele erken dönmeyi aklımdan çıkardım. Zaten, görev gereği burada bulunmuyor muydum? İşim buydu; görevimi nasıl terk edebilirdim?

Klancy, neşeli neşeli:

— Flyn, oğlum... dedi. Sana Doris'le Peggy'yi takdim ederim. Nasıl, beğendin mi? Böyle iki inciyi tanıyabileceğini aklından hiç geçirir miydin? Ha? Söyle bakalım, bahriyelim!

Bir dakika sustu:

— Peggy! Doris! Size Tim Flyn'i takdim ederim.

Doris kolumu çimdikleyerek:

— Ben bundan pek hoşlandım, dedi. Dans ederiz değil mi? O kadar sıcak yok. İki akşam önce arkadaşlarla burada toplanmıştık. Birisi banjo çalıyordu... Biz de rumba oynadık. O kadar tepindik ki, alt kattakiler polise haber verdiler. Onun için rumba yok. Birer viski soda içsek mi?

Biraz sersemlemiş bir halde:

— Soda istemem, benimki sulu olsun, dedim. Kız:

— Ben de öyle içerim, dedi. Bana da bir bardak doldur. Allahım... Ne sarışınsın. İzin verirsen, sana Blondy diyeyim.

Başımla 'olur,' diye işaret ettikten sonra arkasından yandaki mutfağa gittim.

— Rafta bardaklar var. Benimkiyle, Peggy'ninki lavabonun yanında. Peggy'nin bir dostu var. Bize ucuz viski buluyor. Susadınsa canının istediği kadar içebilirsin. Sandıkla aldık yani... Biraz buz bulayım, ha...

Havagazı fırınının önünde yumruklarını kalçasına dayamış, başını yana eğmişti.

—Ne bekliyorsun? dedi. Hoşuna gitmedim mi, yoksa sıkılgan mısın?

Bir saniye sonra üzerinde bir göğüslük ve altında küçük etekten başka birşey olmayan Doris adındaki güzel kız tarafından tam o biçim öpülmüştüm. Ben, görevimi severim. Hemen öpücüğünün karşılığını verdim. Hatta faiziyle. Hayatımda bu kadar ateşli kıza hiç rastlamamıştım. Birden beni iterek:

— Aman Allah! diye bağırdıktan sonra kaba etini ovuşturmaya başladı:

— Fırın sıcakmış, kebap oldum vallahi!

Gülmekten ayakta duramadım, duvara dayandım

— Ay, ocağa dayanmışım. Tevekkeli o kadar ateşli gelmedin bana!

— Ben mi yakıyorum sandın?

Ondan sonra gözlerinden yaş gelinceye kadar güldü:

— Vallahi, bir aralık sen yaptın sandımdı, dedi.

Sonra dört kadehi doldurarak, havagazı fırınını kapadık. Elektriği de söndürdük. Yan odaya döndük. Klancy ile Peggy, bir sedirin üzerine yanyana oturmuşlardı; bizi görünce birbirlerinden ayrıldılar.

Doris:

— Aman, affedersiniz. Bir dakika... diye bir başka odaya gidip döndü.

— Birer yudum için, diye sedirin üstündekilere kadehlerini verdim.

Aldılar. Karşılıklı, sağlıklarımıza içtik.

— Neydi o içerde yaptığınız? Kahkahalarınızı buradan işitiyorduk, dedi, Klancy.

Doris fıkırdadı:

— Amanın sormayın, budum fena halde yandı. Bu hain, beni fırına oturttu. Görseniz, acırsınız. Nerede benim kadehim? Allah vere de su toplamasa. Bir hafta üstüne oturamam, vallahi.

Tuhaf bir gece geçirdik. Klancy'yle Peggy sedirin üstünde çoğu kez birbirini mıncıklayıp öpüşmekle vakit geçirdiler. Doris'le ben, her çeyrek saatta bir mutfağa gidip içki hazırladık. Ama Doris buzdola-

bına dayanıyordu artık; poposunu yakmadı. Hatta böylelikle yanık yerin acısını dindirdiğini söyledi. Zaten başka birşey de yaptığımız yoktu. İnanınız ki, o ana kadar görevimin sınırını aşmadım.

Bununla birlikte, içki yavaş yavaş başımı döndürmeye başlamıştı. Klancy'yle Peggy de iyice olmuşlardı. Ama benim sarışın hâlâ dipdiri duruyor; ağzına kadar doldurduğu kadehleri dökmeden getirip bize verebiliyordu. Arasıra da banyoya gidip arkasındaki yanık yere bakmaktan vazgeçemiyor ve gözümün önünde dolu dolu kadehleri yuvarlayıp duruyordu.

Saat bire doğru Peggy, yatak odası sandığım bir odaya gitti. Klancy kalktı. Bizim dört boş kadehi aldı. Mutfağa gitti, doldurup geldi. Birini bana, birini Doris'e verdi.

— Peggy nereye gitti? diye mırıldandı. Biraz sendeliyordu. Elindeki kadehlerden birkaç damla döküldü. Sonra hiç şaşırmadan o da yatak odasına gitti ve kapıyı açarak dönüp bana bir göz kırptı. Girdi ve kapıyı kapadı.

— Çok yoruldum... Ben de artık eve gideyim, dedim.

— Aaa, olmaz vallahi. Tam eğleneceğimiz zaman nereye gideceksin? Dur, bak sana birşey göstereceğim. Gel şu sedire oturalım, dedi.

Kalktım. Sedire doğru yürüdüm. Durumumdan fazla içtiğimi anladım.

— Ne göstereceksin? diye sordum.

— Bak, bu sedir açılır, iki kişilik yatak olur. Eğer yanık yerime dokunmazsan sana nasıl açıldığını gösteririm. Söz veriyor musun?

— Söz, dedim. Az kalsın, «polis sözü sağlamdır,» diyecektim.

— Bak, bunun marifetini görüyor musun?

Gerçekten de sedir açıldı; iki kişilik bir yatak oldu.

— Dikkat et! Az kalsın yanığıma dokunacaktın. Şimdi sedire uzanıp gevezelik edelim... Birer kadeh daha içer miyiz?

— Olsun... İçelim... Birer kadeh daha...

Bir süre mutfakta kadehleri doldurmaya uğraştık. Sonra gelip sedirin kenarına yanyana oturduk. Doris, yanağımdan öperken:

— Çok hoşuma gidiyorsun Blondy, diyordu. Sen Klancy'yi nereden tanıdın? Çok iyi çocuktur, değil mi? Peggy, deli gibi seviyor onu. Ne var ki karısından hoşlanmıyor... Karısını «geceleri çalışıyorum,» diye aldatıyormuş. Sen evli misin Blondy? Bana vız gelir. Neme gerek... Ama sen de rasgele rıhtım işçisi değilmişsin. Klancy senin için «çok önemli bir adam,» diyor. Şöyle yanıma uzan da yanığımın üstüne oturmak zorunda kalmayayım, Blondy.

Bu sözlerine darılır gibi göründüm... Biraz cilveleştik. Bir aralık yine sordu:

— Sen, pek rıhtım işçisine benzemiyorsun, Blondy Kimsin Allahaşkına?

Karşılık verecek yerde öpmek istedim... Yanımdan kaçtı.

— Ama da yaptın ha! İnan ki, gerçekten rıhtım işçisiyim. Ne olduğumu sanıyorsun?

— Masalı bırak... Eminim ki sen de Klancy gibi çetelerden birindensin. Klancy, Noelde Peggy'ye bir vizon kürk manto aldı...

— Klancy çeteden mi?

— Tabii, işçilikten aldığı yevmiyeyle vizon manto alabilir mi? Ah, benim de bir vizon mantom olsa... Neler yaparım.. Ama hani ya?

Zihnimi toplamaya çalışarak bir daha sordum:

— Demek Klancy çeteden ha?

— Elbetteeee. Sen de öylesin... Ama sen hangisindensin?

— Ben basbayağı rıhtım işçisiyim...

— Dur, bir kadeh viski daha getireyim.

Gitti, bir kadeh dolusu viski getirdi... Ayağa kalkmaya çalıştım... Yapamadım. Viskinin yarısını içtim; yarısı yere döküldü. Bana sımsıkı sarılarak:

— Ne olur... Seni çok sevdim. Söyle bana, hepsini anlat. Sen kimsin? Bak, seni ne kadar seveceğim, göreceksin. Kürkümü sonra alırsın.

Dudaklarını hissettim. Sonra...

Sonra Klancy beni sarstı ve uyandım. Güzel bir tayyör giymiş olan Doris elinde kahve fincanıyla mutfaktan çıkıyordu. Klancy de mavi iş tulumunu giymişti.

— Eğer bugün çalışmak niyetindeysen, kalk artık! dedi. Ben saat dörtte gittim. Çok sarhoş olmuştum. Sabahleyin senin ne halde olduğunu öğrenmeye geldim. Bak, böyle arkadaş bulabilir misin?

Ağzım çiriş çanağına dönmüştü. Bir fincan kahve içip biraz kendime geldim. Sonra banyoya gidip başımı soğuk suyun altına tuttum. Benim güzel sarışın bir fincan kahve daha getirdi.

— Yanık nasıl oldu? diye sordum.

— Aldırma, fena değil, diye karşılık verdi.

Konuşurken gülüyordu, ama gülüşünde başka bir anlam vardı sanki. Herhalde ikimiz de aynı sebeple gülümsüyorduk.

—Haydi, kımılda bakalım... dedi Klancy. Yakında yine görüşürüz, diye Doris'e veda etti.

Yolda, yalnız o konuştu. Hep, «Çok yoruldum, bittim,» deyip duruyordu.

Sonra işe gitti, ben de iş elbiselerimi giymeye... Yolda, hep gece sarhoşlukla neler söylediğimi, neler yaptığımı da hatırlamaya çalışıyordum. 47 numaralı ambarın önüne geldiğimde, herkes işbaşı yapmak üzereydi. Şefi yakasından tuttum:

— Beni şimdi senin vardiyana al! dedim.

— O senin kuruntun. Bak, sana bir iyilik yaparım. Telefon parasını verirsen Joe'ye telefon eder, sorarım, dedi.

Parayı eline verdim. Birkaç dakiak sonra dudaklarında hiç beğenmediğim acı bir gülümseme olduğu halde döndü:

— Tamam, sen bahsi kazandın, dedi. Joe, bana seni işe almamı söyledi. Şu Willie Asaldo'nun yardım kutusuna birşey vermeyecek misin?

— İş verirsen biz de yardımı yaparız. Ama ne surat ediyorsun?

— Yook, surat ettiğim falan yok Flyn, dedi.

Ve kendinden memnun, dönüp gitti.

■

GÜNLERDEN salıydı. Akşama kadar çok çalıştım. Ama bana çok iyi geldi. Ağrılarımın birçoğu geçti. Dün gece içtiğim viskileri de bol bol terleyerek çıkardım. Yeniden kendimi kuvvetli hissetmeye başlamıştım.

Klancy, çalıştığım yerden pek uzağa gitmemekle beraber, benimle konuşmaktan çekiniyor gibiydi.

Bunu da pek umursamadım. Tam tersine, geceki olayları iyice düşünüp hatırlamadan önce bu herifin pençesine düşmek istemiyordum. Ama bütün çabalarıma rağmen gece ağzımdan gereksiz bir söz çıktığını bir türlü hatırlamıyorum. Oysa bir sürü soruya da karşılıklar vermiştim. Belki de utanacak şeyler söylemiş, yapmıştım... Ama hiç bilmiyordum.

Akşam oldu. İşten çıktık. Farmer'le içmeye gittik. Klancy ortalarda yoktu. İki kadehten sonra Farmer de sıvıştı. İyi de oldu. Çünkü benim de telefon etmem gerekiyordu. Yalnız kalır kalmaz Dazlak barmen, tezgâhın üstüne eğilip kulağıma fısıldadı:

— Haberin var mı? Zımbacı ortadan kaybolmuş.

— Kim kaybolmuş?

— Zımbacı, canım. Kim olduğunu bilirsin. Yine bira getirmeye çıkmış. Bir daha geri dönmemiş. Senin arkadaşların herifin ne olduğunu merak ediyorlar.

— Merak edenlere, bira bulamadığı için geri dönmemiş olduğunu söyle, dedim.

Odama çıktım... Elbiselerimi çıkardım. Yalnız bir donla hamam takımlarını alıp odadan çıktım. Banyoya gittim. İyice sabunlandım. Yıkandım. Kurulandım. Odama döndüm.

— Kapıyı kapa! Ellerini kaldır. Şu sandalyeye otur! dedi, arkamdan birisi.

Bu sözleri, elindeki otomatik tabancayı göğsüme çevirmiş olarak karşımda duran Joe Cigare söylüyordu.

— Merhaba Joe, dedim. Dün gece bana ateş eden sen miydin?

Yatağımın ucuna oturdu. Arkasını sol tarafına, pencerenin yanında duvara dayadı. Ben odada yok-

ken elbiselerimin ceplerini tersine çevirmiş, bütün çekmecelerimi ve dolaplarımı aramıştı.

— Otur diyorum sana! Fazla söz istemem. Seninle biraz görüşeceğim, dedi.

Bana gösterdiği sandalyeyi pencereye ve ışığa karşı, kendinden oldukça uzağa koymuştu.

Oturacak yerde, kapıya arkamı dayayarak ayakta durdum.

— Dün gece attığın kurşunu isabet ettiremedin. Yoksa korktuğumla kalmaz, öbür dünyaya giderdim.

— Patron öyle istedi. Eğer yol bozuk olmasa ve araba fazla sarsılmasaydı, şimdi işin tamamdı. Ben attığımı vururum, hele o uzaklıktan... Ama kaldırım çok bozuktu da tutturamadım... Şu sandalyeye otur dedim... İşitmedin mi?

— Müsaade edersen bir sigara alayım.

Yerde duran sigara paketimi ve kibriti ayağıyla bana doğru fırlattı.

Eğilip aldım ve sandalyeye oturdum.

— Ayaklarımı yatağımın üstüne koyma! Ahırda yaşamıyoruz, dedimse de hiç aldırış etmedi.

— Üzülme. Belki de burada fazla kalacak değilsin. Dün gece neredeydin?

— Ne vakit? Bana ateş ettikten önce mi, sonra mı?

— Sonra... Bu pis odada seni sabahın dörtbuçuğuna kadar bekledim. Bugün daha erken geldim.

— Ne nezaket, ne ilgi... Benim burada pek fazla kalmayacağımı nereden biliyorsun?

Klancy'nin beni neden kızların evine götürmekte ısrar ettiğini düşünüyordum hep. Acaba Joe'nun

beni öldüreceğini haber aldı da ona engel olmak için mi bunu yaptı? Ve böyle bir hareketi yapmakta ne yararı vardı? Ne yazık ki bunları Klancy'den öğrenmek imkânı yoktu.

— Burada daha fazla kalmayacağımı söylediğine göre Ritz'e mi taşınıyoruz?

— Hayır... Senin arkadaşlarından birini aramaya gideceğiz. Bana yolu sen göstereceksin!

— Şuradan şuraya gidemem. Bugün çok çalıştım, son derece yorgunum.

— Güzel... Burada kalabilirsin ama, sağ olarak değil.

— Şimdi palavrayı bırak da konuşalım... Burada silah kullanabileceğine beni inandırmaya çalışma. Silah patlar patlamaz... İki dakika sonra...

— Eyyy. Gevezelik yeter. Kimse yardıma gelmeden seni tepeleyeceğimi pekâlâ bilirsin. Böyle yerlerde kimse kimsenin işine karışmaz.

Asıl tuhafı, herifin söylediği de doğruydu. Gerçekten beni odamda pekâlâ öldürür ve kimse de parmağını kımıldatamazdı.

— Peki... Şimdi ne istiyorsun?

— Bir iki şey. Önce... Zımbacı nerede?

— Ne bileyim ben. Vardiya şefi olacak herifle görüştün mü? Bu sabah sana telefon etmedi mi?

— Görüştüm tabii. Seni işe almasını ben söyledim. Ta ki, seni nerede ele geçireceğimi bileyim diye. Söyle bana, Zımbacı nerede?

— Ne bileyim ben yahu? O geceden sonra keratayı bir daha görmedim.

— Öyle ise bu meret senin çekmeceye nasıl girdi?

Bana Zımbacı'dan aldığım Luger tabancasını gösterdi. Biraz şaşaladım.

— O, o mu? Zımbacı benim tabancamı aldıydı ya? Ben de bir fırsatını bulup onunkini aldım. Sizin bana yaptığınız gibi, ben de bu silahla birini temizleyip çavuş Benion'a veririm diye.

— Blondy... Fazla konuşuyorsun. Zımbacı ortada yok. Tabancası da sende... Herif nereye gitti, anlat.

Ve bana doğru biraz eğildi:

— Eğer tatlı canıma acıyorsan, hemen söyle! Zımbacı ne oldu?

— Doğrusunu söyleyeyim mi? Tırnaklarımla herifi didikledim. Etlerini kıyma haline getirdim... Lavabodan çirkef borusuna akıttım. Kemiklerini de çöp tenekesine... Yalnız sağ kolunu sakladım... Akşama pişirip yiyeceğim.

— Dinle ulan, hergele...

Hiddetten tostoparlak birşey olmuştu. Öfkeden çenesi atıyordu.

— Seni hemen neden öldürmediğimi anlıyorsun. Zımbacı nerede diyorum sana?

— Sizlere ömür...

— Nerede?

Öğrenmek istediğim buydu.

Kalktı...

— Haydi, çıkacağız.

— Hoppala... Böyle donla mı? Gerçekten sende hiç utanmak denilen şey yokmuş. Çırılçıplak bir adamla sokağa çıkılır mı?

Gömleğimi ve pantolonumu fırlattı.

— Çabuk giyin! Patron seni görmek istiyor.

— Neden? Onu o hayvandan kurtarmış olduğum için bana teşekkür mü edecek? Yoksa boşalan yere beni almak için mi?

— Çenen pırtı!

— Hani bir iki soru daha soracaktın? Sorsana.

— Çenen pırtı dedik ya! Çabuk giyin!

— Buradan nasıl çıkacağız? Hava yoluyla mı?

— Hayır, otelin arka kapısından. Çabuk. Kemerini de sık.

— Neden o? Yürüyecek miyiz?

— Evet, ama kaçmaya yeltenme... Şimdi aç kapıyı, sola dön, usul usul...

Tek ampulü de yanmış olmalı ki, koridor zifiri karanlıktı. Sahanlıktan önceki servis merdiveninin kapısı hafifçe aralıktı.

Cigare;

— Merdiveni inmeye başla! Ardında olduğumu unutma, dedi, Cigare.

Üç basamak indim. Arkamda, hazırlop yumurta patlar gibi bir gürültü işittim.

Yabancı olmayan bir ses:

— Hey! Ahretlik. Gel biraz bana yardım et! diye seslendi.

İndiğim üç basamağı çabucak çıktım. Klancy, gözleri kapalı duran Joe Cigare'ı arkasından ve koltu kaltlarından tutmuştu; sağ bileğinden de yirmibeş santim boyunda bir lastik cop sarkıyordu.

— Ayaklarından tut da karga tulumba götürelim... Yavaş, senin odaya doğru... Yavaş. Kerata, ama ağırmış.

Joe'yu benim odaya götürürken koridorda ses sada yoktu. Ayağımla kapıyı ittim. İçeri girdik. Klancy sordu:

— Yatağa bağlasak nasıl olur?

— Yatağa olmaz. Orada ben yatıyorum. Keratayı iyice bağlayıp açlıktan ölünceye kadar yerde bırakırız. Karnı aç olunca daha hafifler.

Dediğim gibi, Joe'yu iyice bağladık. Bağırmasın diye ağzına da bir tıkaç koyduk. Yere uzattık.

Klancy'ye bir sigara verdim, kendim de bir tane yaktım ve sordum:

— Nereden çıktın sen yahu? Kimsin Allahaşkına? Canımdan umudumu kesmiştim doğrusu. Bu namussuz herif beni kimbilir ne yapacaktı?

— İyi ki biraz geç kalmışım da tam kapını vuracağım sırada keratanın konuşmasını işittim.

Elindeki copu bileğinden çıkarıp cebine yerleştirdi.

— Hepsi iyi de, hâlâ senin kimliğin konusunda birşey öğrenmiş değilim.

— Ben, geçen gün tezgâhın üstünden senin viski kadehini aşıran adamım. Senin parmak izlerini taşıyan kadehi. O kadehi, muayene için polis laboratuvarına gönderdiğim zaman öğrendim ki, sen de onlardan benimle ilgili bilgi istemişsin. Bunları sana anlatmaya gelmiştim...

— Klancy. Hayatımı kurtardın. Ömrüm boyunca borçluyum sana. Ne var ki, bütün bu anlattıklarından, kim olduğunu hâlâ çıkaramadım. Yoksa sen de polis misin?

— Öyle... Federal Polisten.

Bu arkadaşların kimlik kartlarında neler yazılı olduğunu öğrenmeyi pek istiyordum.

—Sen beni iki günde iki defa kazadan kurtardın. Hele dün geceki davetin arkasında birşeyler gizli olduğunu seziyordum. Peki, birisinin beni öldür-

mek istediğini nereden öğrendin de beni buradan uzaklaştırdın?

— Efendim, sizin şef, Jack Thum'un New York'ta bulunduğunu bizimkilere bildirmiş. Cumartesi akşamı, 47 numaralı rıhtımın bütün telefon hatlarına dinleyici aletler koydular. Pazartesi sabahı bir telefon kulübesinden telefon eden birisi, gelip seni ansızın bastırıncaya kadar, gözden kaçırmamasını vardiye şefine tembih etmiş. Bunu öğrenince, bir kazaya uğramasın diye yanıma aldım seni dün gece.

— Peki, ya bu akşam? Nereden çıktın? Biraz daha geciksen, işim tamamdı.

— Sen polissin değil mi? Bunu bugün öğrenince kendini koruyabileceğini düşündüm. Sizin şef, Jack Thum'la ilgili haberi vermeseydi, seni misafirliğe götürmezdim. O zaman da başına neler gelirdi, bilmem.

— Öyleyse o gece beni körkütük sarhoş eden de sensin. Kimbilir ağzımdan neler kaçırdım? Yaptığım kepazelikler de caba...

Kahkahayla gülüyordu:

— Aldırma hemşerim. Ne kendini, ne başkalarını ele verecek hiçbir şey söylemedin. Eğer evliysen, karının da canını sıkabilecek hiçbir şey yapmadın. Bilmiş ol.

— Öyle söyleme. Eğer evli olsaydım ve karım o akşam Doris'e yaptıklarımı bir duysaydı, küplere binerdi. Senin Peggy'ye yaptıklarını öğrenirse seninki içerlemez mi?

Yüzünü geniş bir gülümseme aydınlattı.

— Asla... Çünkü mutlu bir rastlantı sonucu olarak, Peggy'yle Bayan Klancy aynı kadındır. Sen, geceyi benim evimde geçirdin.

Yavaş yavaş durumu anlamaya başladım.

— Peki, Doris kim?

— Küçük baldızım... Üstümü değiştirmeye gittiğim zaman eve bir konuk getireceğimi ve kim olduğunu, ne iş yaptığını anlamaları için ellerinden geleni yapmalarını tembih ettim. Dün akşam ben senin polis olduğunu henüz bilmiyordum.

Elimle alnıma vurdum.

— Herhalde Doris, kayınbiraderiyle kızkardeşine yardımdan çok hayatını kazanmak için çalışıyor.

— Eğer fazlaca sarhoş olmasaydın, o kızın durumunu muhafaza için kimseye muhtaç olmadığını görürdün. Zeki ve iyi bir kızdır. Aynı zamanda hukuk mezunudur ve Barney Şirketi'nde çalışır. Eğer sen içkiye dayanabilseydin, yedek uyku ilâcını da mutfakta hazırlamıştı. Görüyorsun ya... Biz, her şeyi hesapladık.

— Demek şimdi benim kim olduğumu biliyorsun.

— Tabii, Cinayet Masası Batı Bölgesi sivil memurlarından, Johny Malone adıyle tanınan Tim Flyn. Ama bunu, sabaha karşı saat dörtte öğrendim. Eğer gözü açık bir polis olaydın, Doris'in sarhoş olmadan bardak bardak içtiği şeyin hafif çay olduğunu fark ederdin.

— Ooof, of, Allahaşkına söyle, ağzımdan birşey kaçırdım mı?

— Söyledik ya! Birşey dememişsin. Doris senden pek hoşlanmış.

Üzülerek başımı salladım ve Joe Cigare'ı gösterdim:

— Peki, şimdi bunu ne yapacağız?

— Bir iki büyük fare bulsaydık, dedi. Başka bir teklifin var mı?

— Aman Allahaşkına bana farenin sözünü etme. Başka konulara dönelim...

— Öyleyse 24 aralık tarihine kadar saklarız. O gece Noel Baba kılığına sokup bacanın birinden aşağı yuvarlarız.

Bu akşam, Klancy'nin keyfi yerindeydi.

— Ama o zamana kadar da domuzu beslemek gerek. En iyisi, üstüne başına viski dökelim. Uyanınca aramıza alır götürürüz. Sokakta görenler leş gibi ispirto kokmasından sarhoş sanırlar.

— Bak, bu olur işte, deyip başını salladı. Gideyim ,bir şişe viski alayım. Biraz para ver bana. Bizim federal polisin bütçesi sizin New York polisininki gibi zengin değildir.

Çıkarıp, beş dolar verdim. O gittikten sonra hâlâ baygın yatan Joe'nun ceplerini yokladım. Benim 32'lik tabancamla eşek cennetindeki Zımbacının büyük lüger rovelverini aldım. Viski için Klancy'ye verdiğim beş doları da cebindeki paralardan çektim. Bir ara gözünü açtı ve bana birşey söylemek istedi ama ağzı tıkalı olduğu için konuşamadı. Sadece, birtakım homurtular çıkardı.

— Patla! dedim.

Klancy, şişeyle geldi.

— Ooo, bizim orospu çocuğu uyanmış. dedi. Acaba ağzını açsak mı? Bize birşeyler söyler mi?

— Bir kere deneyelim, dedim.

Joe'yu duvarın dibinde yere oturttum.

— Joe, dedim. Görüyorsun ya, artık elimizdesin. Hem de polislerin elinde.

Yüzüme fena fena baktı ve birtakım küfürler mırıldandı.

— Biliyorsun ya. Seni Culio'yu öldürmek suçuy-

la, kolayca yakarız ve rahatça bir elektrikli sandalyeye oturtabiliriz.

— Sor bakalım, patronunu nerede bulabiliriz dedi, Klancy.

— Arkadaşımın ne söylediğini işittin mi?

Joe, birşey söylemiyordu. Klancy'ye döndüm:

— Ver şu senin copu... Sizin Federal Polis bu yumuşak oyuncağı kullanmasını pek sevmez ama, biz aldırış etmeyiz.

Klancy lastik copu cebinden çıkarıp bana uzattı:

— Tamam. Joe, şimdi ağzındaki tıkacı çıkaracağım. Sen de bize efendin Jack Thum'un nerede olduğunu söyleyeceksin! Boş konuşur ya da gürültü çıkarmaya kalkışırsan seni yine deminki gibi uyuturum. Bunu aklından çıkarma!

Ağzındaki tıkacı çekip çıkardım.

— Pis herifler... Hafiye bozuntuları... Hanım evlâdı...

Copla bir tane indirdim, sustu.

— Klancy. Gördün mü, biz neden bu kutsal şeyi kullanmayı severiz. Çünkü bu aşağılık herifler doğru dürüst konuşmasını istemezler. Onların dillerini düzeltmek için bu araca başvurmak zorunda kalıyoruz.

Tıkacı yeniden Joe'nun ağzına tıktım.

— Bu viskiyi boşuna harcamayalım. Şunun sağlığına içsek nasıl olur?

— Mükemmel fikir.

Şişeyi açtı ve önce içmek için bana verdi.

— Jack Thum'un bunun patronu olduğundan emin misin?

— Bir aylık maaşıma bahse girerim. Önceden biraz kuşkum vardı. Ama son defa Zımbacı söylediklerimi işittikten sonra, «Sen çok şeyler biliyorsun.

Seni temizlemeliyim,» deyince iyice emin oldum; patron odur.

— O herifin nerede bulunduğu konusunda da bir fikrin var mı?

— 17. Sokağa doğru... Ya da 18. Sokak'ta bir yerde.

— Görürsen tanıyabilir misin?

— Aradan kırk yıl da geçse, pis suratını unutmam. Haydi, ben tanıyorum diye herifi arıyorum. Ya siz federalcıların onunla ilgisi nedir?

— Bir çocuğu kaçırmadan dolayı. Haberin yok mu?

— Hayır. Çoktan beri mi arıyorsunuz?

— Ben değil ama, bizim örgüt çocuğu kaçırıldığından beri aramakta. Ben, ancak cumartesinden beri işi üzerime aldım. İki yıldan beri rıntımda olanı biteni öğrenmek için gözcülük görevi yapıyorum.

— Bari birşey öğrenebildin mi?

— Oldukça... Bu akşam sana gelişim de bu yeni iş üzerine mümkünse birşeyler öğrenmek içindi.

Joe Cigare, başını kıpırdattı ve küçük iniltiler çıkarmaya başladı.

— Bu çirkef tulumu herife sor. Dur, şunu yeniden oturtayım.

Joe'nun azından tıkacı çıkardım ve elimdeki copu kaldırdım, ama vurmadım. Uslu durdu. Klancy:

— Ya konuşursun, ya kafanı patlatırım, dedi.

Cigare, birşey demedi.

— Çıkar şunun kunduralarını Flyn, çoraplarını da çıkar. Şuradan kibrit kutusunu da ver.

Joe'nun kanlı suratı sarardı. Bu belirti, onun ne kadar korktuğunu göstermeye yeterliydi.

— Allahaşkına ayaklarımı yakmayın. Söyleyeceğim.

— Ha şöyle. Yola gel. Bu şişko kazların yürekleri yoktur. Ama sen yine çoraplarını çıkar. Belki konuşmaktan vazgeçer.

Klancy, çorapların çıkarılmasına kadar bekledikten sonra sordu:

— Tamam... Şimdi söyle bana Cigare, nerede bulabiliriz şu Jack Thum'u?

— Bilmiyorum.

— Flyn, otur şunun bacaklarının üstüne. Copu da ver bana. Fazla bağırır da komşuları rahatsız ederse sızdırırım keratayı... Haydi, çabuk söyle! Jack Thum nerede?

— Bilmiyorum.

— Çak kibriti Flyn!

Kibriti çaktım. Fakat Joe'da bir gevşeme hissettim.

— Ne oluyor? dedim.

— Bayıldı kerata.

— Yahu, rengi yemyeşil. Sakın gebermesin.

Klancy, herifin nabzını yokladı.

— Hayır, yaşıyor. Ama herhalde kriz geldi. Çöz bağlarını da, kuyruğu titremeden buradan çıkalım.

— Nereye götüreceksin?

— Ben mi? Hiç...

— Eee... Ne olacak?

— Bir cankurtaran arabası çağır. Alıp götürsünler...

— Dur, acele etme. Ben bu herifi burada bırakamam. Cankurtaran arabası da çağıramam. Benim durumum uygun değil... Olsa olsa biz bunu servis

merdiveninden aşağı indirir, oradan bir taksiye atarız.

— Aşağıda benim bir arabam var.

— Yahu, şimdiye kadar ne diye söylemedin? Giydir şunun kunduralarını... Şu tabancayı da cebine koy. Bu herifin buraya geldiğini kimsenin bilmesini istemem. Haydi, tut bakalım... Hop...

Herifi dışarı çıkardık. Elektriği söndürdüm. Kapımı kilitledim.. Koridor her zamanki gibi tenhaydı. Joe'yu arka merdivenden aşağı indirdiğimizi kimse görmedi.

Klancy'nin arabası tam servis kapısının önündeydi. Joe'yu güçlükle arabanın arkasına yerleştirebildik. Hırıltılı hırıltılı soluk alıyordu.

Klancy, direksiyona geçti. Tam araba hareket edeceği sırada bir siyah otomobil yanımıza geldi. Biraz ağırlaştı. Sonra hızla bizi geçti, ama ben bu sırada arabayı kullanan adamın geçen akşam Gansevoort sokağında beni yakalayanların arabasını kullanan herif olduğunu fark ettim. Kapıyı kaparken Klancy'ye:

— Şu arabayı izle! diye bağırdım. Cigare'ın şöförünü tanıdım. O da beni gördü. Eğer gözden kaybedersek, Jack Thum elimizden kaçar.

— Boşuna uğraşmayalım... Çok ilerde... Arayı kapatamayız. Yalnız, yapacak bir iş var.

— Nedir o?

— Uygun bir yere kadar gider, dururuz. Sen Onyedinci Sokağı gözlersin, ben de Onsekizinciyi... Joe da arabayı bekler.

Klancy planını anlatırken, epey yol almıştık. Arabayı, bir çıkmaz sokağa soktu. Ben de bu arada

Joe'nun elini ayağını yeniden bağladım. Çıktık. Arabayı kilitledik. O, Onsekizinci sokağa gitti, ben de Onyedinci'ye...

Ayrılmadan önce;

— Bana bak, eğer gerekirse biz bu herifleri kaçırmaya çalışalım, ama bir defa daha tuzağa düşmek niyetinde de değilim. Zaten Jack Thum beni ilgilendirmez. Benim kimi aradığımı biliyorsun, dedim.

— Biliyorum, dedi. Karayağız Clegg değil mi?

— Tamam. Eğer ben bir çetebaşı gibi, önemli bir durumda görünürsem, herif başka türlü düşünmek ve daha tedbirli olmak zorunda kalır. Onun için bu akşam ben pek silik çalışmak isterim.

Klancy elimi sıktı:

— Biliyorum, biliyorum. Yüreğini geniş tut. Durumunu anlıyorum, dedi.

Saat dokuz sularındaydı. Gündüz ışığı iki blok ötesine kadar olup biten şeyleri görmeye yetiyordu ve 17. Sokak'ta her şey normal görünüyordu. Küçük çocuklar yolun ortasında zıpzıp oynuyorlar, ağabeyleri kapılarının önünde oturmuş, hava alıyorlardı. Birbirleriyle buluşmak için suların biraz daha kararmasını bekleyen genç kız ve erkekler, köşelerde geziniyorlardı.

Kısacası, bütün New York geceleri gibi bir geceydi. Ama bazı kimseler için yine de bu gece bambaşka sayılırdı. Bunlardan biri, 18. Sokak'taki bir evdeydi; öteki de bu eve bir siyah otomobil gönderiyordu. Ve Joe Cigare, kendisini kilitlediğimiz arabanın içinde kıvranıp duruyordu.

Jack Thum'a ilk defa rastladığım eve yaklaşırken, karşıdan gelen iki kişi —beni tanımış olmalılar

ki— durdular ve geldiğim yola doğru döndüler. Birisi hemen beni izlemeye başladı.

Olanı biteni Klancy sonradan anlattı:

Siyah otomobil yanımdan, orta hızla geçerken dikkatini çekmiş. Bunun üzerine adımlarını sıklaştırmış ama, otomobil kendisinden bir bloktan da ilerde olduğu için yetişememiş; sadece şöförün arabayı stop ettiğini ama motoru işler durumda bıraktığını ve önünde durduğu bir binanın içine girdiğini görmüş. Bunun üzerine Klancy de koşmaya başlamış.

Bir dakika sonra şöförle, işçi tulumu giymiş başka bir herif binadan çıkarak çabucak otomobile girmişler ve araba hareket etmiş. Klancy, arkalarından bağırmaya başlamışsa da durmamışlar. Bunun üzerine tabancasını çekmiş. Ama sokak kalabalık olduğundan ateş edememiş. Ne var ki arabanın içinde bulunan Jack Thum, kalabalığa falan bakmadan otomobilin, arka camından üç el silah atmış.

Kurşunlar kimseye rastlamamış. Araba büyük bir hızla köşeyi dönmüş ve güney yönüne doğru kaçmış. Ben, silah seslerini 17. Sokak'tan işittim. Hemen sonra bir fren gıcırtısı duydum. Siyah otomobil, bulunduğum yere doğru hızla gelmekteydi. New York çocukları belki gramerde pek kuvvetli değildirler ama, otomobil sesi duyunca zıpzıplarını hemen toplayıp ortadan çekilmeyi pek iyi bilirler. Böylece arka camı kırık otomobilin önünde hiçbir engel kalmadı. Yanımdan en az 100 kilometre hızla geçti. Ben de arkasından koşmaya başladım. Gerçi bu aptalca bir hareketti ama, başka yapacak şey de yoktu. Uzaklardan bir polis arabasının canavar düdüğü işitiliyordu. Hava büsbütün kararmış; evlerin

pencerelerinden sızan aydınlıklarla köşelerdeki ışıklardan, geçit fenerlerinden başka ışık görülmez olmuştu. Çünkü sokak lambalarındaki ampulleri mahalle çapkınları kırmışlardı. Köşe başına kadar olanca hızımla koştum. Arkamdan beni izlemekte olan herif de aynı şeyleri yapıyordu. Benimse, bunu düşünecek vaktim yoktu. Köşedeki işaret feneri yeşilden kırmızıya döndüğü sırada bir gölgenin arabanın önüne doğru giderek elleriyle birtakım işaretler verdiğini gördüm. Ama siyah araba ne onun işaretlerine, ne de kırmızı ışığa aldırmadan yürüdü, önünde bulunan gölgeye çarptı. Gölge, havada bir takla attıktan sonra sokağın ortasına düştü.

Bir kadın:

— Allahım. Sen bizi koru! diye bağırdı.

Sanırım siyah arabanın önüne atılan bu gölge, Joe Cigare'dı. Kazadan sonra siyah arabanın şöförü hızını büsbütün artırdı ve şehrin merkezine doğru sert bir dönüş yaptı. Ama önüne bir çapraz çıktı. Bir dakika önce ışığın işaretine uyarak ilerlemiş ağır bir kamyon, yolunu kesmişti. Bunu gören şöför, çarpışmayı önlemek için elinden gelen her şeyi yaptıysa da siyah otomobilin, kamyonun arka kısmına yanlamasına çarpmasına engel olamadı. Bu çarpışma sonucunda otomobil sıçradı, takla attı ve yan üstü yere yatıp durdu. Bir otomobilin bu kadar acıklı bir duruma düştüğünü ömrümde görmemiştim.

Tam o sırada birisi kulağıma eğilip:

— Ne oluyor Allahaşkına? diye sordu.

Bunu soran, demin arkamdan beni izleyen adamdı. Yakından bakınca tanıdım; Jack Thum'a rastla-

dığım evi gözetlemekte olan Batı Bölgesi sivil memurlarından biriydi.

— Aman arabanın içindekilerin kaçmasına imkân verme! dedim.

Böylece olaya karışmamı sağladığına sevindim. Sözümü dinledi; hemen kalabalığı yardı. Ben de yolun ortasında yatan cesedi yaklaştım. Gerçekten de Joe Cigare'dı... Ölmüştü... Muayeneye bile gerek yoktu. Canlıyken hiçbir zaman bu duruma düşemezdi.

Thum'la şöförü henüz yaşıyorlardı; ama ne durumda!.. Onları arabanın enkazı altından çıkarmaya çalışırlarken iki polis arabası yetişti. Kendisine 'talimat' verdiğim sivil, yeni gelen resmî polislere durumu açıkladı. Bir aralık, kalabalığın arasında Klancy'yi gördüm. Gözleriyle beni arıyordu. Görünce, başıyla hafif bir işaret etti ve gülümsedi. Oradan uzaklaşmam gerekiyordu. Yaralılar hastanede kendilerine gelip sorguya çekilinceye kadar, yapılacak birşey yoktu. Bizimkilerin bana ihtiyaçları olursa, Royal Hotel'den ararlardı.

■

SAAT ONBİRDE, Joe'nun parasıyla aldığımız içki şişesinin dibinde kalmış iki parmak viskiyi içtikten sonra yattım ve beş dakika sonra domuz gibi horlamaya başladım.

Ertesi sabah gazeteler olayı 'adî bir kaza' olarak verdiler. Joe'nun gerçek adını da bu haberlerden öğrendim; ama bunun artık bir önemi kalmamıştı. Bütün yayın organları, asıl adı Jack Tomson olan Jack Thum'la şöförün yaralarının ağır olduğu-

nu belirtiyorlardı. Bütün gün, 47 numaralı rıhtımda çalıştım. Vardiya şefi sıçan suratlı nerif benimle hiç konuşmadı. Belki de daha gazeteleri okumamıştı. Klancy yine eskisi gibi sakin ve suskundu. Onun gazeteleri okumaya, oradan birşey öğrenmeye zaten ihtiyacı yoktu.

Ne var ki akşamüstü bizim otel barının tezgâhı önünde toplandığımız zaman bir kamyonda şöförlük bulduğunu, artık bu uğursuz rıhtımdaki işinden ayrılacağını bana ve Hank Farmer'e haber verdi.

Kendisine içki ikram ederek yeni işinde başarılar diledik. Bu federal polisler de anafordan içki içmesini ne kadar seviyorlar.

Dazlak barmen yerinde yoktu. Onun yerine çalışan adam, Dazlak'ın otele telefon ederek yarına kadar gelemeyeceğini haber verdiğini söyledi. Acele bir işi çıkmış, herhalde bir yere gidecekmiş Farmer'le Klancy otelden çıkıp bir otobüse atladılar.

Klancy'yi kıskandım doğrusu. Görevini bitirmişti. Bana gelince... Hâlâ bir çıkmazdaydım. Karayağız'a yaklaşmak için hâlâ bir adım bile ilerleyememiştim. Hiç değilse böyle sanıyordum. Eğer amaca ne kadar yaklaşmış olduğumu bilseydim, ben de onlar gibi ilk otobüse atlardım. Ama, bereket versin, haberimiz olmayan şeylerin endişesini duymuyoruz.

Odama çıkıp bir duş aldım. Temiz elbiselerimi giydim ve telefona indim. Önce savcılıkla görüştüm. Çavuş Benion'un takibine devam edildiğini ve geçen akşam bana silah atanın o olmadığını söylediler. Bunu zaten biliyordum.

Görüşen ses, bana bundan böyle Klancy konusunda endişe etmememi söyledi. Ben de bu açıdan

her şeyin yolunda gittiğini belirtip telefonu kapadım. Çünkü ikimizin de söyleyeceği kalmamıştı. Sonra Mary Kierman'ı aradım Bir saat sonra Brooklyn'de bir otelin şık lokantasında yanyana yemek yiyorduk. Manhattan'ın ışıkları Mary'nin gözlerine yansıyor, Karayağız'ınkiler kadar siyah olan saçlarını parlatıyordu. Bu benzetmeyi yaptığıma pişman oldum Az kalsın yediğim lokma genzime kaçacaktı. Uğursuz herifin hayalini gözümden sildim ve Mary'yle başbaşa kaldık. Dans ettik. Sıcak yanağını benimkine yapıştırdıkça ılık bir mutluluk duyuyor ve müzik durduğunda bile kızdan ayrılmak istemiyordum. Birbirimizi çok seviyorduk, ama ben bu görevde oldukça bir daha onu ne zaman görüp böyle bir tatlı gece geçireceğimi bilemiyordum.

İki dans arasında;

— Senin işten ne haber? dedi.

İstemeye istemeye;

— Olduğum yerde sayıyorum, dedim.

— Bu boyalı saçların yok mu? Mutlaka herkes, bunlardan nefret edip senden kaçıyordur. Seni daha önceden sevmiş olmasaydım, şimdiki suratına bakamazdım. Çok çirkin oldun.

Oradan çıktık... Tenha sokaklardan geçtik... Hiç de o niyetli olmadığımız halde köşebaşlarında gereğinden çok geciktik.

Gece otele döndüğümde, saat biri geçiyordu. O güzel lokantadan bu pis yere dönünce şu Karayağız'ı bir ayak önce bulup bu rezil yerden bir daha ayak basmamak üzere ayrılmaya karar verdim Ne var ki bütün öğrenebildiğim, herkesin Karayağız Clegg'in varlığını bildiği, ama hepsinin de sözünü etmeye cesaret edemedikleriydi.

Odamın kapısına geldim; kapı aralığından ışık sızıyordu. İçerden de birtakım sesler geliyordu. Durakladım. Bu seslerden biri:

— Galiba hepsini alacağım, diyordu.

Ona karşılık veren bir başkası:

— Kutlu olsun, dedi.

Bu son konuşanın, bizim Dazlak Barmen olduğunu hemen anladım.

Peki ama, kerataların benim odamda ne işleri vardı?

Tabancamı çıkardım, mandalını açtım. Ve kapıya vurdum... Ama doğrusunu söyleyeyim mi, tahtaya elimle vururken, vücudum kapının önünde değildi. Yana çekilmiştim. Çünkü içeriden ne karşılık geleceğini ve bir kurşunla karşılaşıp karşılaşmayacağımı bilmiyordum.

Dazlak seslendi:

— Flyn, sen misin? Girsene, kapı kilitli değil.

Kapıyı ayağımla iterek açtım ve içeriye baktım. Dazlak yatağıma oturmuştu; karşısına aldığı bir herifle kâğıt oynuyordu. Yüzüme baktı ve gülümsedi. Görünürde silah falan yoktu. 32'lik tabancamı cebime koydum ve elimi cebimden çıkarmayarak odaya girdim.

— Burada ne halt ediyorsunuz? diye bağırdım.

Dazlak:

— Kanasta oynuyoruz, dedi. Can sıkıcı bir oyun. Şu acemi çaylağa bir ders vermek üzereyim.

— Benim odadan başka kanasta oynayacak yer bulamadınız mı?

Sakin sakin;

— Seni bekliyorduk. Vakit geçirmek için oynadık, dedi.

— Pekâlâ, işte geldim. Ne buyuracaksınız bakalım!

Bir sandalyeye oturdum. Öteki herif bana yan yan baktı:

— İzin ver de şu partiyi bitirelim, sonra görüşürüz, dedi.

Bu sözü o kadar yumuşak söyledi ki, öfkelenmeme imkân yoktu. Sandalyemi yaklaştırıp oyunlarını seyretmeye başladım. Dazlak partiyi kazandı. Öteki herif, üç dolar otuz beş sent verdi.

Sonra barmen duvara dayanarak konuştu:

— Nasıl yaptığını bilmiyorum ama Flyn, sen bizim arkadaşlardan birine bilmeyerek bir iyilik ettin.

— Evet, sonra...

— Onun için sana teşekkür etmek istiyor.

— Yok canım... Ne zahmet, diye alay ettim.

Hâlâ ne demek istediğini kavrayamamıştım.

— O sözünü ettiğim arkadaş, sözgelişi Joe Cigare'i hiç sevmezdi. Joe şimdi öbür dünyada. Arkadaşım bundan dolayı sana teşekkür borçludur.

Öteki herif;

— Hem de nasıl, diye ekledi.

— Bu arkadaş Jack Thum'u da sevmezdi. O da şimdi paramparça bir halde hastanede yatıyor. Yaraları bereleri kapanır kapanmaz konforlu bir elektrik sandalyesine oturtacakları muhakkak.

— Affedersin ama kavrayamadım. Jack Thum kim oluyor?

— Tanımıyor musun?

— Hayır.

Kaşlarını çattı ve devam etti:

— Joe Cigare'ın patronu.

Şaşırmış gibi:

— Ama yaptın ha... Ne oldu herife? dedim.

— Bir otomobil kazası geçirdi. Darmadağın oldu.

— E... Benim bu işteki rolüm ne?

'Meçhul' kişi hiç ağzını açmıyordu.

Dazlak, sözüne devam etti:

— Dinle Flyn! Neresi olduğu bilinmeyen bir yerden, günün birinde buralara çıkageldin. Culio adında biriyle çatıştın ve hemen Culio öldürüldü. Arkasından dört kabadayıyla —hem de öyle uydurma değil— dört gerçek kabadayıyla bir marazan oldu... Bunlardan ikisi öldü, ikisi de ölmüşe yakın durumda. Bütün bunlardan dolayı arkadaşın minnettarlığını kazandın.

Sabırsızlıkla karşılık verdim:

— İkinize de söylüyorum. Bana bakın. Çavuş Benion da benim ağzımdan söz almaya uğraşmıştı. Şimdi bu palavralarla siz de mi beni mantara bastırmak istiyorsunuz? Haydi, defolun!. Kansas'ta mı oynayacaksınız, Ali-Cengiz oyunu mu? Gidin başka yerde oynayın! Beni de rahat bırakın. Uykum var.

Kel kafalı barmen yumuşaklıkla:

— Şaka ettik yahu, dedi. Ama patron senden o kadar memnun ki... Sana iş vermek istiyor. Şu Zımbacı'yı temizlemek için kazandığın şey, sadece gözündeki çürük... Onbin dolar alsan fena mı olur?

— Papelleri görmeden hiçbir şey demem.

Bileğimdeki saata bakıp esnedim:

— Beni dinle, Dazlak! Onbin dolara ben senin oturağını bile dökerim, ama hâlâ bu paranın bana neden verileceğini anlayamadım. Ben ne Zımbacı'yı öldürdüm, ne Culio'yu.

— Biliyorum, biliyorum. Neden bu kanıya vardım, biliyor musun? Bir gün ağzın, burnun çarpılmış olarak geldin. Ertesi gün Zımbacı ortadan kayboldu. Oysa bir sandık soğuk bira almadan geceyi geçirdiği yoktu. O günden bugüne bira almadığına göre artık kendisini bir daha göremeyeceğiz demektir. Joe Cigare de dün gece buraya geldi. Şimdi artık hayatta değil... Bunun söz götürür yeri yok. Onun patronuyla şöförü de ölmüşten farklı değiller. Buna da bir diyeceğim olamaz değil mi?

— Ben bunları tartışmak istemiyorum.

— Biz o arkadaşla beraber düşündük, eğer bunlar seninle maraza çıkarmasalardı, bugün hayatta olacaklardı. Bunları sen öldürmemiş olsan bile onlara öyle bir kazık attın ki, perişan oldular...

— Perişan olmuşlarsa bana ne? diye meydan okudum.

— Olacağı şu ki, o bizim arkadaş bu heriflerden kurtulmak istiyordu, fakat kendi işi başından aşmıştı... Anlıyor musun? Demek istiyorum ki, bu temizliği kendisi yapmak istemiyordu. Bunu sen yaptığın için sana teşekür borçlu. Mesele bu...

Bu gevezelikleri dinlerken, Müfettiş Stratford'un, «Joe Cigare rıhtımda patron kesilmek isterken başına başka birisinin getirildiği, ama o yeni patronun da başına 'süper patron' olarak bizim Karayağız Clegg'in geçtiği» yolundaki sözlerini hatırladım.

Benim Joe Cigare ile Jack Thum'u ortadan kaldırmış olmamdan memnun olacak tek adam varsa, o da ancak Karayağız Clegg olabilirdi.

Kendimi kuş gibi hafif hissettim. Yine de düşünceli düşünceli:

— Onbin dolarla neler yapılmaz, diye mırıldandım.

— Hele çok şükür, kavrayabildin. Ne kaybedersin? dedi.

— «Ama bu işi belki o arkadaşın kendisiyle görüşmek gerekecek.

— Yakında bu fırsatı da bulacaksın. Benimki sadece bir iş teklifi...

Biraz düşündükten sonra;

— İyi ama, bu teklifin bir tuzak olmadığına kim garanti verebilir? diye sordum.

— Nasıl bir tuzak düşünebilirsin?

Ayakkabı düğmesi gibi yuvarlak kara gözleri —gururu yaralanmış olduğundan— öfkeyle parlıyordu. Devam etti:

— Sen kefaletle tahliye edildin. Bir de tabancan var üstünde. Eğer biz polis hesabına çalışmış olsak, neye uğradığını anlamadan seni yaka-paça çıktığın hapisaneye yeniden tıktırırız.

— Belki ben bir polisim.

— Sen onu külahıma anlat. Eğer polis olsaydın, Jack Thum seni çoktan keşfetmiş olurdu, ben onu iyi tanırım. Eğer polis olsaydın, Zımbacı'nın yumruklarını yiyip yüzünü gözünü çürütmez, çeker tabancanı, gık demeden herifi temizlerdin. Yani, demek istiyorum ki...

— Peki peki uzatma, anladık... Birini ortadan kaldırmak için onbin dolar... Beşbini peşin... Geri kalanını temizliği yaptıktan sonra alırım. Haydi gidelim, şu senin arkadaşı görmeye... Bana olan borçluluğumu kendi ağzından duymak istiyorum.

'Eğer bu senin arkadaşın Karayağız Clegg ise,

temmuz ayında Mary'yle evlenmeme artık engel kalmaz,' diyordum içimden.

Dazlak, yerinden kalkarak:

— Yarın, dedi. Yarın akşam. Sen yarın eskisi gibi işine gidersin. Akşam yemeğini beraber yer, biraz da gevezelik ederiz. Ondan sonra benim arkadaşı görmeye gideriz.

Kapıya doğruldu. Öteki herif yerinden kımıldamıyordu.

Dazlak, kapıyı açtı ve koridora çıkmaya hazırlandı.

— E... Bu herif ne olacak? diye sordum.

Gülümseyerek;

— O senin muhafızın, dedi. Birşeye ihtiyacın olursa onu emrinde bulursun. Haydi eyvallah, yarına görüşürüz...

Çıktı ve kapıyı kapadı.

Bizim muhafıza;

— Al şu sandalyeyi... Ben de yatağıma yatayım, dedim.

Kalktı, o zamana kadar sağ kalçasında gizlenmiş büyük çapta bir tabancayı dizlerinin üstüne koydu.

— Adın ne senin? diye sordum.

— Aldırma... Nene gerek? Uyuyacak mısın? Yoksa kâğıt mı oynayacağız?

Elbiselerimi çıkarmaya başlarken;

— Uyuyacağım, dedim.

— Pekâlâ, yatağa girince ben ışığı söndürürüm.

Umduğumdan daha çabuk uyudum. Sabahleyin gözümü açtığımda, bizim muhafızın dimdik sandalyesinde oturduğunu, tabancasının da yine dizleri üstünde durduğunu gördüm. Banyoya giderken arkam-

dan geldi. Kahvaltıyı benim masanın yanında başka bir masada yedi. 47 numaralı rıhtımda işime başlayıncaya kadar beni uzaktan izledi. Ondan sonra bütün gün ona bir daha rastlamadım. Ama hep yalnız olmadığımı hissediyordum. Gerçekten de yüzlerini ilk defa gördüğüm iki herif, Hank Farmer'le beni Royal Oteli'ne kadar izledi Biz akşamcılığa başladığımız sırada onlar da tezgâhın öteki ucuna tünediler Ve Dazlak yerine gelince —belki de onun işareti üzerine— ortadan kayboldular. Bana gelince... Akşam yediye kadar barda kaldım. Dazlak beyaz önlüğünü çıkardı. Ceketini giydi ve benim de elbiselerimi değiştirmem için odama kadar gelip bekledi. Sonra aşağı indik. Otelin önünde, direksiyonunda benim muhafızla, bir otomobil duruyordu.

Dazlakla arabanın arka kanepesine kurulduk.

— Nereye gidiyoruz? diye sordum.

— Önce bizim evde yemek yiyeceğiz. dedi. Biraz da ev yemeği yemiş olursun, her gün lokantaya gitmekten insan bıkar. Zaten vaktimiz var Evde de bir telefon bekleyeceğim...

Araba hareket etti ve kısa bir yolculuktan sonra Riverside Drive'de güzel bir binanın önünde durdu Asansörcü, bizi sekizinci kata çıkarırken saygıyla selâmladı. Dazlak, 806 numaralı dairenin ziline bastı. Pırıl pırıl, sarışın bir güzel, bize kapıyı açtı. Dazlak kadını öptü ve beni göstererek;

— Sevgilim, sana dostlarımdan Flyn'ı, Tim Flyn'ı takdim ederim, dedi.

Sonra bana döndü:

— Flyn, eşimi tanıtayım sana, dedi.

Hayretten şaşkına dönmüştüm. Böyle bir Hollywood yıldızına benzer eşi ve bir prense yaraşacak

kadar konforlu bir apartman katı olup da onsekizinci sınıftan aşağılık bir barda barmenlik eden bir adamın evine davet edilmiş olmak, herkese nasip olacak şeylerden değildi.

İlk görüşte bayağı bir adam olduğu kanısına vardığınız böyle kel kafalı ihtiyar bir barmenin Rita Hayworth ya da Hedy Lamarr gibi bir kadını karşınıza dikip «Karımı size takdim ederim,» demesi ne derece şaşırtıcıysa, ben de o biçim şaşmıştım işte.

— İyi akşamlar, Bay Flyn, dedi, sarışın hanım. Charles bana bu akşam sizi yemeğe davet ettiğini söylemişti. Rica ederim, oturun. Size birşeyler getireyim. Hararet söndürmek için ne seversiniz?

'Dilim tutuldu' diyorum size. Bizim muhafızı aradım; yoktu.

Bu efsane gibi kadını, karşımda bizim için kokteyl hazırlarken, ben de büyük zevkle döşenmiş, çok konforlu bir salonda rahat bir koltuğa gömülmüş bekliyordum.

— Affedersiniz, yemek yarım saattan önce hazır olamayacak, ama zararı yok. İkinci bir kadeh içmeye zamanımız olur. Bay Flyn, bize geldiğiniz için çok mutluyum. Pek az konuğumuz oluyor. Kocam geceleri sokağa çıktığı için kimseyi davet edemiyoruz.

Kokteyl içerken kendi kendime, 'Tabii geceleri sokağa çıkar ya... Bu bebek gibi kadınla bu lüks apartmanı, barmen aylığıyla idare edebilir mi? Gözünü aç Johny, dostum. Uyumanın sırası değil, dedim.

Tanışma sırasında aile adlarını söylememişlerdi... Kadın kırk yaşlarında kadardı. Saçları biraz boyalıydı. (Benimkiler de öyle ya...) Ama çok usta

bir elden çıkmıştı. Âdeta altından örülmüş bir kadife gibi... Terbiye görmüş, yüksek sınıftan bir kadındı, aynı zamanda çok zarifti.

— Siz de Çarli'yle aynı branşta mı çalışıyorsunuz? diye sordu.

Dazlak hemen söze karıştı:

— Tabii... Flyn de gemi kiralama işinde çalışır.

Kadın devam etti:

— Kimbilir ne kadar enteresan iştir. Çarli'nin, işi üzerine bana bilgi vermesini ne kadar isterim. Ama o kadar dolu ki... Zaten biz ancak iki aydan beri New York'tayız. Siz New York'lu musunuz?

Az kalsın New York'un Brooklyn semtinden olduğumu ağzımdan kaçıracaktım. Kendimi zor tuttum ve Batı kıyılarından olduğumu belirsiz biçimde mırıldandım.

Yemeği rahatça yedik. Bir olay çıkmadı. Ama üçümüzün de birbirimize karşı cambazlık ettiğimizi hissediyordum. Bu Dazlak —ya da karısının söylediği küçük adıyla Çarli— herhalde bir çetedendi. Ama salonda, yaşantısını, soyadını ve mevkiini gösterecek en küçük bir iz bile göremedim. Ne bir mektup zarfı, ne bir gazete bandı, ne de bir kart... Hiç, birşey. Bununla beraber, herhalde bizim, bu lüks masa çevresinde toplanmış üç şerefli vatandaş olarak yemek yememizin bir anlamı vardı Karının halinden samimî olduğu, yani kocasının durumundan kuşkulanmadığı görülüyordu. Doğrusunu isterseniz, ben de aynı durumdaydım Bu Dazlak, ne dazlaktı, ne de Çarli... Bu da bir gerçekti.

Yemekten sonra salonda kahvelerimizi içerken telefon çaldı. Dazlak gitti, konuşup döndü ve hemen

'büro'ya gitmemiz gerektiğini söyledi. Pek geç dönülmeyeceğini umduğunu da ekledi.

Araba ve muhafız bizi kapının önünde bekliyordu.

— Şimdi nereye gidiyoruz? diye sordum.

— Büroya gidiyoruz, söyledim ya.

— Orada ne yapacağız?

— Orada, bizi ilgilendiren adam üzerine tamamlayıcı bilgi elde edip etmeyeceğimizi öğreneceğiz.

— Arkadaşının temizlenmesini istediği adam konusunda mı?

— Evet... Yalnız, adamı temizlemeden önce, bulmak gerek. Bunun pek kolay olacağını tahmin etmiyorum. Belki tehlikeli çarpışmalar olacak...

— Kim bu, Allahaşkına... Onbin dolara bir kardinal falan öldürmeyelim?

Ağır ağır konuştu:

— Onbin dolara, sen bizi bir polis hafiyesinden kurtaracaksın.

Bu sözü duyunca gırtlağıma birşey tıkandı. Sesim normal tonunu henüz bulamadan;

— Bir polis mi öldüreceğim! dedim. New York'ta biraz tehlikeli bir iş olmaz mı bu?

— Onun için onbin dolar veriyoruz ya... Ama daha şimdiden hiç telâşlanma. Herifi henüz bulamadık ki.

■

BATI bölgesinde, 34. Sokak'ta bir binanın önünde durduk. İki kat merdivenden çıktık. Her adımda Karayağız Clegg'e rastlayacağımı umuyordum. Bu bizim barmenin gemi ortaklıkları, arma-

törleri, nakliyatçıları, şunu bunu sızdıran çetelerden birinde birşey olduğuna emindim. Karayağız'ın adamları arasında bu Dazlak'ın çok önemli bir yeri olduğu muhakkaktı. Pek yakında ben de ücretli katil olarak bu personel arasına karışacaktım.

Birinci merdiven sahanlığına geldiğimizde, kendi kendime bu işte çok ileri ve çok çabuk gidip gitmediğini sordum. 'Ha' deyince arkadaşlardan birini yanımda bulabilseydim, çok iyi olurdu. Eğer Dazlak bir kapıyı açıp beni içeri iterek:

— Karayağız!.. İşte bize çok hizmet ettiğini söylediğim çocuk bu, derse ne olacaktı?

Şu sırada bir aynada Johny Malone'a ne kadar benzeyip benzemediğimi iyice incelemeyi pek isterdim. Neyse, bunları bir yana bırakalım. Şimdilik yapacağım şey, olacakları bekleyip tabancamı ateşe hazır tutmaktı.

Dazlak, ikinci merdiven sahanlığında cebinden anahtar destesini çıkarıp küçük antresi olan bir odanın kapısını açtı. Benden önce içeri girdi. Oda takımı olarak bir, iki sandalye vardı. Suratını şimdiye kadar görmediğim bir herif, sandalyelerden birine oturmuş, sigara içiyordu. Öteki sandalyede de önceden gördüğüm biri oturmaktaydı. Bu ikinci adam, eski ahbabımız çavuş Benion'du. Bunu görünce, elimi tabancama atarak açık duran kapıya doğru geriledim ve;

Eee! Durun bakalım, dedim. Benion'un burada işi ne? Beni buraya tekrar dayak yemeye mi getirdiniz?

Ağzında sigara olan, elini göğsüne doğru sokarken tabancamı çekip bağırdım:

— Dikkat! En ufak bir hareket yaparsanız gebertirim.

Dazlak, hareketlerime dikkat bile etmedi. Çavuşa sordu:

— Sen burada ne arıyorsun Benion?

— Seninle konuşacaklarım var.

Tavrından, bir polis memurunun gerginliği değil, bir personelin ricası seziliyordu.

— Ne konuşacaksın?

— Senin bilmen gereken bir mesele ..

Bunu söylerken hepimize ayrı ayrı baktı.

Dazlak:

— Peki... Gel içeriye... (Bana da) Blondy, tabancanı cebine koy! Sen de gel!

Ayağıyla vurarak bir kapı açtı. Benion kalktı, o odaya girdi. Ben de peşinden... Arkamızda kalan Dazlak, sigara içen herife durumun nasıl olduğunu sordu. O da bazı şeyler söyledi ama, anlayamadım. Yalnız en sonunda:

— Hâlâ baygın, diye ekledi.

Dazlak:

— Hazır olunca beni çağır, dedi.

Sonra Benion'la benim bulunduğumuz, penceresiz büyük odaya girdi, oturdu.

— Şimdiii... Benion, söyle bana, burayı nasıl keşfettin? Ondan sonra kursağındakini bana kaça satacağını söylersin! Çünkü sen anamı bile bir otobüs biletine satacak kadar namussuz, yalancı bir hafiyesin. Gerektiğinde, aklını başına getirmek için arasıra seni okşamasını Flyn'den isteyeceğim.

Susuyordu. Dazlak devam etti:

— Haydi bakalım... Hafiye herif... Dök torbadakileri. Bu evi nasıl buldun?

— Joe Cigare...

— Sus. Sen alçak yalancının birisin, Benion. Joe Cigare burayı bilmezdi. Tokatla şunu Flyn!

Yaklaştım ve sağ elimin tersiyle ağzına vurdum. Sonra ceketinin arkasından sarkan 38'lik Smit Wesson tabancasını kılıfından çekip aldım. Cebime koydum ve:

— Bununla da suratını dağıtacağım, dedim.

— Hay namussuz, dedi Dazlak. Ulan seni buraya böyle tabancayla sokanı elime geçirirsem canını alırım, diye köpürdü. Vur, Flyn... Oh, şimdi söyle bana, bu evi nasıl buldun? Beni aptal yerine koyma. Gözünü patlatırım.

— Seni buraya girerken gördüm.

— Ne zaman?

— Üç gün oluyor.

— Demek beni izliyordun ha?

— Yok vallahi, ben...

— Öyleyse beni buraya girerken nasıl gördün? Flyn, çak! Eninde sonunda kafasına dank diyecektir.

Yumruğumu hazırlarken, Benion:

— Seni karşıki evlerin birinin penceresinden gördüm, dedi. Orada tanıdığım bir kadın oturur. Ona gitmiştim. Pencereden bakıyordum. Rastlantı sonucu gördüm. Ertesi gün yine baktım. Aynı yere girdiğini görünce, bugün geldim.

— Yani, bugün işi büsbütün incelemek için geldin, değil mi? Ulan senin boynunu kırmalı. Peki... Geldin, ne öğrenmeyi umut ediyordun?

— Hiç, Dazlak... Vallahi hiç... İnan bana. Sana birşey söyleyecektim...

— Allah vere de doğru olsa. Söylediğin kaltak nerede oturuyor? Adı ne?

Önce söylemek istemedi ama, sonra dili çözüldü. Kadının adı Peggy Nance'ymiş ve karşıki sırada, bir binanın üçüncü katında oturuyormuş.

— Sonra?

Dazlak eski soğukkanlılığını ele aldı.

— ... Devam et, süprüntü herif!

— Jack Thum ölmek üzere...

— E... Ne olmuş? Bir boka yaramaz herifin biriydi zaten.

Jack Thum'un asıl adının Jack Tomson olduğunu ve Joe Cigare'ın patronu bulunduğunu biliyorsun değil mi?

Dazlak biraz öne doğru eğildi.

— Tabii biliyordum. Ama senin de bunu bildiğini sanmıyordum. Bunu bildiğin halde bu herifi yakalatmadığına göre, sen New York'un en namussuz ve çürümüş polisisin... Benim Jack Thum gibi hafif sikletlerle uğraşacak vaktim yok. Gebersin kerata... Bana ne?

— Tabii gebersin ama, iğneler yapıyorlar, zorla yaşatıyorlar... Ağzından söz almak için...

— Alsınlar.. Ne söyleyebilir? Takoma baskınını mı söyleyecek?

— Nasıl yeniden ortaya çıktığını, Karayağız Clegg'in onun üstüne nasıl geçtiğini, Zımbacı'nın nasıl temizlendiğini anlatıyor. Hepsi de bu kadar değil...

Benion durdu... Yüzünde, işini başarmış bir düzenbazın sevinci vardı.

— Daha neler söylüyor?

Dazlak'ı ilk defa endişeli görüyordum.

— Hep bildiklerini anlatıyor.

— Neler anlatıyor? Çabuk söyle, seni dinliyorum.

— Söylerim ama... Sonra ben buralarda yaşayamam... Meksika'ya ya da başka bir yere kaçıp bir süre ortadan kaybolmak gerekir.

— Ne istiyorsun?

— Ellibin dolar.

Dazlak kalktı ve duvardan gizli bir kapak açtı. İçeride bir kasa görünüyordu. Onun kilidindeki şifreyi düzeltti. Kapısı ağır ağır açıldı. İki paket yeşil banknotla geldi. Yazıhanenin üstüne attı.

— İşte ellibin dolar, dedi. Şimdi ne istersem yapacaksın... Anladın mı? Git kendini şu pencereden aşağı at desem, atacaksın ha!

— Thum çok şey bilmiyor. Ben hemen hemen hepsini biliyorum. Kime söyleyeyim bunları? Sana mı, başkasına mı? Bildiklerimi dairede söylesem yüzbaşılığa kadar terfi edebilirim.

— Ulan Benion! Sen gerçekten çok akılsız, edepsiz bir herifsin. Bulunduğun durumu bir türlü kavrayamıyorsun. Sen buradan sağ çıkacağını nereden biliyorsun?

— Ben belki sicili pek düzgün bir polis değilim, ama budala da değilim. Eğer beni öldürürsen bildiklerimi başkalarının öğrenmesine engel olamazsın. Arkadaşlarım onları gereken yerlere rapor ederler. İstersen bu akşam karakolda neler olduğunu anlatayım? Hoşuna giderse başka şeyleri de başkalarına haber vereyim... Nasıl istersen.

— Her şeyi hesaplamışsın, namussuz herif? Enine boyuna düşünmüşsün. Şimdi pazarlığa geliyorsun ha? Ellibin doları alınca bildiklerini beraber götüre-

ceksin... Ve ne zaman paraya ihtiyacın olursa, yine gelip beni sızdıracaksın, değil mi? Aklınca böyle hareket edeceksin... Ama bakalım...

Çenesini eliyle okşadıktan sonra:

— Bahse girerim ki, sen paraları alıp, şu karşıki evde olduğunu söylediğin kaltakla beraber bu akşam Meksika'ya tüyeceksin. Flyn, geç şu karşıki eve... Bak bakalım hazırlanmış valizleri var mı? Varsa hemen içlerini ara... Önemli birşey bulursan buraya getir...

— Karıyı ne yapayım?

— O da kesinlikle şıllığın biridir. Nasıl uygun görürsen öyle yap. İster iki tokat at, ağzını kapat, istersen büsbütün temizle... İstersen... Neyse, istersen sokağa at. Benim için hiç önemi yok.

— Olur patron, dedim. Şimdi gelirim.

— Umarım ki gecikmezsin. Seni pencereden gözetleyeceklerini unutma.

Benion yeniden sararmaya ve soğukkanlılığını kaybetmeye başladı. Bürodan çıkıp sofayı geçtim. Sigaralı herif hâlâ oradaydı. Acele acele merdiveni inerken kalın kafamda bazı sorular beliriyordu.

Sofaya açılan başka bir kapının arkasında birtakım şeyler geçiyordu. Bunların içyüzünü anlamak benim için zor değildi. Bu sırada, demincek Benion'la odaya girerken Dazlak'ın;

— Durum nasıl? diye sorduğu soruya sigaralı herifin:

— Hâlâ baygın, diye verdiği karşılık aklıma geldi.

Sonra büroya gelirken otomobilde Dazlak'ın bana; «Belki tehlikeli çarpışmalar olur,» dediğini de hatırladım.

Karayağız, kimbilir hangi zavallıya, birşeyler öğrenmek için işkence etmekteydi. Gözlerinin ilk gördüğüm zaman, üzerimde bıraktığı izlenim şimdilik silinmemiş olan soğukkanlı ve gaddarca bakışını düşündükçe, eline düşmüş olan zavallıya acımaktan kendimi alamadım.

Dazlak, göründüğü kadar kuvvetten düşmüş bir adam değildi. İşin içinde, silahlı olduğuna şüphe olmayan sigaralı muhafız da vardı. Yan odalarda daha başka adamların da bulunduğu belliydi. Bu şartlar altında kabadayılık etmek, bir polis memuruna çok parlak bir cenaze alayı ve ölümünden sonra müfettişlik rütbesi kazandırabilirdi, ama ben bu şerefi başkalarına bırakmayı tercih ederek Karayağız'ı, bulunduğunu umduğum odada aramaya kalkışmadım.

Acemiyken 'her şeyi kendim yapayım' diye içim kaynardı... Şimdi bu sevdadan çoktandır vazgeçtik.

İndiğimde, otomobil yine kapının önünde duruyordu. İçinde de bizim muhafız... Açık olan pencereye yaklaştım:

— Nereye gidiyorsun? diye sordu.

— Karşıki evde bir yosma varmış, onunla biraz hoşbeş edeceğim. Yukarda birisi var. O karının penceresinden burayı gözetlemiş de... Dazlak, daha neler öğrendiklerini bilmek istiyor. Ne var ne yok çevrede?

— Bilmem...

Ağzındaki izmariti attıktan sonra devam etti:

— ... Ama, galiba işler aynasızlaşıyor... İkidir, bir herifin, evin önünden geçtiğine dikkat ettim.

Benion'u bizimkilerin izlettirmekte oldukları ha-

tırıma geldi ve bu dolaşanın kim olacağını aşağı yukarı tahmin ettim. Kayıtsızlıkla:

— Aldırma yahu, dedim. Her tarafı da polis dolu sanmak, iyi değildir.

Karşıya geçtim. Karının oturduğu binanın kapısında «**B. Nance**» yazılı düğmeye bastım. Otomatik kilit tıkırdayarak açıldı. İtip içeri girdim ve merdiveni çıkmaya başladım. Başımın üstünden bir ses:

— Kim o? diye bağırdı.

— Bayan Nance'i istiyorum, diye karşılık verdim.

Bu karı da, dostu Benion gibi pek akıllı birşey olmamalı ki hemen;

— Benim, dedi ve yukarı çıkmamı bekledi.

Sahanlığa vardım. Kadın aralık kapının önünde dimdik duruyordu. Kapıyı ittim, içeri girdim ve kapattım. Çevreye göz gezdirirken:

— Peggy Nance siz misiniz? dedim.

Dazlak iyi tahmin etmiş. Salonda üç tane kapalı valiz yanyana dizilmişti. Kadın da yolculuk kılığındaydı. Bu elbiseler geceyi evde geçirmek için giyilmezdi ya...

— Polis adına soruyorum, valizlerde ne var?

— Daha neler? Bu da nereden çıktı? diye haykırdı.

Bu haliyle New York'ta sık rastlanan ve sabahın dokuzundan akşam beşe kadar çalışan milyonlarca kıza benziyordu.

— Polisseniz rozetinizi göreyim, dedi.

Tabii rozetim üzerimde değildi.

— Güzelim, hele şöyle otur da beni rahat bı-

rak. Fazla birşey istemiyoruz. Şu valizlerin içinde ne var biz göz atayım yeter, dedim.

— Araştırma emri yoksa, el süremezsiniz valizlere.

Gözümü valizlerden ayırıp da kıza baktığım zaman elinde küçük bir tabanca tuttuğunu gördüm.

— Geriye!.. Çabuk... Çıkınız buradan, şimdi polis çağıracağım, dedi.

Durum, istemediğim ve tahmin etmediğim şekilde karışıyordu. Tabii sözüne uyup apartmandan çıkmak için geri çekilmeye başladım. Fakat o telefona elini uzatıp ahizeyi almaya kalkışınca, ne olursa olsun deyip atıldım ve eline şiddetle vurdum, tabancasını salonun ta öbür köşesine fırlatarak kolunu ve belini kavradım. Önce beni ısırmaya kalkıştı. Deliler gibi çırpınıyordu. Ama, en sonunda kıstırdım. Banyoya kadar sürükledim. Elini ayağını oradaki havlularla bağladıktan sonra ağzına da bir iş eldivenini tıkadım. Kapıyı çektim ve salona döndüm.

Üç valizin en küçüğünün içinde, iri iri erkek yazılarıyla dolu bir not defteri buldum. Bunlar, Çavuş Benıon'un kişisel, gizli notlarıydı. Dazlak'ın elde etmek istediği şeyin bu olup olmadığını anlamak için birkaç sayfa onun hesabına yarayacak bilgi almak için, bir o kadar da kendi hesabıma okudum. Hayret doğrusu... Böyle hem polis, hem de haydutlar hesabına çalışan ve aylarca her iki tarafla hiç belli etmeden en sıkı ilişkiler sürdürüp bilgi toplayan bu çavuşun önünde, elimden gelse şapkamı çıkarıp saygılarımı sunardım. Not defterindekileri okurken şa-

kır şakır terledim. Ve telefona yapışıp savcının bana verdiği özel numarayı çevirdim.

— Ben Tim Flyn, dedim ve bağlantı kurmaları için bekledim. İstediğim büroyu verdiler.

— Ben Tim Flyn. Şimdi Peggy Nance adında bir kızın (adresi verdim) apartmanındayım. Telefonu kapar kapamaz bu apartmanın tam karşısında Karayağız'la birkaç arkadaşının bulunduğu binaya gideceğim. Gerçi Karayağız'ı henüz görmedim, ama orada olduğundan yüzde yüz eminim. Binanın kapısı önünde duran siyah Dodge otomobilde bir gözcü bulunuyor. Başka biri de yakınlarda bir yerde... Ama nerede olduğunu henüz anlayamadım. Binada, kale gibi savunma tertibatı var. İçinde de bir sürü silahlı haydut... Çavuş Benion da orada. Bildiği birtakım sırları satmaya gelmiş ama pek başaracağa benzemiyor. Odalardan birinde de fena halde işkence edildiğini sandığım ve kimliğini saptayamadığım biri var. Binanın bulunduğu bloku hemen sardırın. Damlara kadar adam çıkartın. İşi patlatmak için bir iki şey daha öğrenmem gerek. Ama durum o kadar gergin ki, her an patlak verebilir. Şimdi karşıki binaya geçiyorum... Hoşça kalın.

Böyle şartlar altında «Eyvallah,» demeyi düşmanıma bile salık vermem.

Kızın apartmanından çıkmadan önce banyoya gidip elinin kolunun iyice bağlı olup olmadığına baktım. Banyo kapısıyla dış kapıyı da iki defa kilitledim

Dazlak'ın yanından çıkmamdan bu yana on, on-

iki dakika kadar zaman geçmişti, ama polisin oralarda gizlice gelip evleri sarması, damlara adam çıkarabilmesi için en az bir saat gerekiyordu. Herhalde bu bir saatı ne yapıp edip kazanmalıydım.

Karşıya geçip de sofaya vardığım zaman, muhafız büronun kapısını göstererek girmemi işaret ettiğinde, saat onbuçuğu üç dakika geçiyordu. Tam büronun kapı tokmağına elimi koyarken yandaki odalardan birinde bir inilti duydum. Bu, ağrıyan dişe dokunan dişçi aletinin, beyinde bıraktığı etkiye benzer birşeydi. İçim burkuldu. Telefonda polise de haber verdiğim gibi, yan odalardan birinde birisi fena dakikalar geçiriyordu. Muhafız da bu sesi duydu ve kapkara pis dişlerini göstererek sırıttı:

— Ayıldı galiba, dedi.

Büroya girdim. Dazlak ayakta duruyor, sigara tüttürüyordu. Benion sandalyeye yığılmış, sıkıntıdan terliyordu. Bitkin bir durumdaydı.

— Buldun mu Blondy? dedi, Dazlak.

Biraz önce masanın üstüne attığı iki paket yüzerlik dolar, olduğu yerde duruyordu.

— Evet, buldum, dedim. (Not defterini uzattım) İşte...

— Sümüklü karıyla mesele çıkmadı ya?

— Hayır. Tabanca çekti ama... Gerekeni yaptım.

— Ne gibi?

— Benion gitsin de söylerim. Sonra canı sıkılır... Senin aradığın şey bu değil miydi? Zaten başka şey bulamadım.

Defteri karıştırarak:

— Evet evet, bu. Ta kendisi.

Sigarasını kül tablasına bastırıp söndürerek:

— Benion. Bütün bunları deftere geçirmek için fazla çalışmış olmalısın. Ulan pis hafiye. Neler de yazmamışsın. İşin kötüsü, yazdıklarının hepsi de doğru.

Bana dik dik baktı:

— Sen de okudun mu bunları Blondy?

— Aradığın bu mu diye şöyle baş tarafını karıştırdım biraz. Baktım ki odur, hemen sana getirdim

Dazlak, defteri masanın üstüne attı ve şaşkın bir halde sandalyeye yığılmış olan Çavuş Benion'a doğru yürüdü:

— Benion! Sen çok akıllı adamsın ben... Benden şu ellibin doları sızdırmak için kendi ayağınla tıpış tıpış buraya geldin. Ulan sen beni budala mı sanıyorsun? Başımın üstünde hiçbir şey yoksa içinde de mi yok? Ben de Jack Thum'un bu sabah geberdiğini senin kadar biliyordum. Ölmeden önce de ağzını açıp bir kelime söyleyemedi. Şöföre gelince... Yaşıyor ama, o da henüz ağzını açmış değil. Bundan sonra da açamayacak. Sana haber vereyim.

Benion, gözlerini Dazlak'a dikerek onu sönük bakışlarla süzdü. Öteki, devam etti:

— Şimdi kendi kendine, benim bunları nasıl öğrendiğimi sorarsın. Benim işim, senin gibi pis heriflere muhtaç olmadan ve Joe Cigare'la Jack Thum hesabına çalıştığım zaman onlara yaptığın namus-

suzluklara başvurmadan olan biteni öğrenmektir. Belki bir bakıma çok ustasın Benion. Ama bir yandan da çok hımbılsın. Bana şantaj yapmak akıl kârı mıydı? Hele şu not defterini karşıki şıllığa bırakmak, yapılacak şey midir? Ellibin dolar ha?. Avcunu yala kuzum.

Saat onu kırkyedi geçiyordu. Daha üç çeyrek dayanmak gerekirdi. Bereket Dazlak devam ediyordu:

— Sen bir sıçansın. Pis bir sıçan. İşte o kadar. (Bana) bak, Blondy! Günün birinde senin aklına da bunun yaptığını yapmak gelirse, başına ne geleceğini gör de ders al.

Çavuşun önünde dimdik durdu:

— Ayağa kalk! Namussuz herif!

Benion ayağa kalkacak yerde sandalyeye büsbütün büzüldü.

Dazlak, çavuşu ceketinin yakasından tuttuğu gibi ayağa kaldırıverdi. Oysa Benion, yarım porsiyon bir adam değildi.

— Ellibin dolar istiyordun ha? dedikten sonra birdenbire sol koluyla çavuşun ensesini sardı. Sağ eliyle de çenesini aşağıdan yukarı itmeye başladı. İtti, itti, itti...

Birkaç saniye sonra Benion karşı koymak istedi ama, geç kalmıştı. Acı bir iniltiden sonra bir çatırtı işittim. Çavuşun işi bitti. Dazlak fısıldadı:

— Ben sana boynunu kırarım dememiş miydim? İşte sözümü tuttum.

Derken, çavuşun cansız cesedini iskemlenin üstüne bıraktı. Başı, bedeninden kopmuş gibi, omzu-

nun üstüne düşmüştü. Sonra yavaş yavaş sandalyeden yere kaydı.

Aman anam... Ne adamların çevresinde bulunuyordum yahu...

— Bu işi yapmamalıydın Dazlak, dedim. Ne olursa olsun, bir polisi tepelemeden önce uygun zaman aramak daha doğrudur.

— Sana da ne oluyor? Dizlerin mi titriyor?

Masanın üstündeki yüzlük dolarlardan elli tanesini sayıp önüme sürdü:

— İşte, temizleyeceğin polise karşılık ilk taksit. Eğer tatlı canını seviyorsan ikinci taksiti de hak edersin

Söylediği sözün ne kadar doğru olduğunu anlamak için yerde yatan Çavuş Benion'un cesedine bakmak yeterliydi.

— Demek temizlenecek başka bir polis daha var? Ben, Benion'u öldürmek için angaje edildiğimi sanıyordum.

— Bu sıçan leşini öldürmek için de sana para verecek değilim ya!

Oturdu. Bir sigara yaktı... Biraz sakinleşti.

— Öteki de bunun eşi ya. Belki biraz daha tehlikeli. Benion'u şimdi lağıma atarlar. İlk yağmurda nehre kadar iner, ama ötekinin daha nerede olduğunu bile bilmiyoruz.

— Öyleyse ne diye korkuyorsunuz? dedim.

Bu sözlerle vakit kazanmak istiyordum. Polislerin yavaş yavaş çevreyi sarmaya başladıklarını umuyordum.

— Çünkü o uğursuz da Karayağız Clegg'i arıyor, dedi.

Ve kocaman yumruğunu masaya indirip devam etti:

— Çünkü Karayağız onu ele geçirmeden önce onun Karayağız'ı bulması ihtimali daha çok anladın mı?

— Evet.

— Flyn, bu cenabet şehirde onun gibi binlerce polis hafiyesi var. Hangisini istersem hemen ele geçirebilirim. Hepsini... Yalnız onu... Malone'u...

— Malone'u mu? dedim.

Ağzımdan fazla birşey kaçırmadan hemen çenemi tuttum.

— Evet, Malone. Onu tepelesinler diye geçen gün evine gönderdiğim üç kişi ortadan kayboldu... Kendi de beraber. Şimdiye kadar bu keratanın nerede olduğunu bulan, bilen, söyleyen de çıkmadı. Daha doğrusu, birini buldum... Belki birkaç dakikaya kadar nerede olduğunu öğreniriz.

Şimdi artık kuşkum yoktu. Zaten Benion'un defterinden beni aydınlatacak yeterli bilgi almıştım, ama beklediğim polis kuvvetlerinin gelmesi için de zaman kazanmak gerekiyordu. Bundan başka şimdiki durum üzerine kesin bir kanıya sahip olmak istiyordum.

— Ben rıhtımda çalışırken bu Karayağız Clegg'den söz edildiğini işitmiştim, dedim. Acaba bana teşekkür borçlu olduğunu söylediğin arkadaş o mu?

Dazlak gülmeye başladı ve gülerken de:

— Neler işittin, Allahaşkına söylesene, dedi.

— Vallahi; adını birkaç defa işittim işte. Ondan sonra da herkes birdenbire sustu. Bir kere de bizim otelin barında, adını gazetede okurken iki arkadaşım çenemi tutmamı tembih ettilerdi.

— Akıllı çocuklarmış dedi, Dazlak. Herhalde şu Benion'dan çok daha akıllı...

Bu ara kapı aralandı, dışarıdaki muhafız başını uzattı ve «tamam» işareti verdi. Saatıma baktım, tam onbirdi.

Dazlak, işareti veren herife:

— Peki, dedi (Bana döndü): Flyn, her şey hazırmış. Haydi, topla şu papellerini.

Beşbin doları saymadan cebime koydum.

— Geri kalanları da şu sardalye kutusuna koyayım... dedi.

Paraları aldı, kasaya attı; ağır kapısını kapadı ve kilidin şifresini karıştırdı:

— Ne yaparsın, benim için değil, onun için söylüyorum. İnsan, kendinde olmayan şeyi elde etmek için elindekini kullanmasını bilmelidir.

Masanın ilk çekmecesini çekti, oradan yumuşak, siyah birşey çıkardı:

— Sanırım Karayağız'ı sahneye sürmek zamanı geldi, dedi

Çırılçıplak kafasına siyah bir peruk yerleştirdi. Böylece, şu bir iki gün içinde,gözümün önünde iki adam öldürmüş olan ve belki de benim bilmediğim daha birkaç cinayeti işleyen, şu yakalanmaz, ünlü Karayağız Clegg'le birdenbire karşı karşıya kaldım.

Demek ki bizim miskin dazlak barmen, bu Karayağız'dı ha!

Yüzüme ancak gereği kadar şaşkınlık ve saygı ifadesi vermeye çalışarak ve son derece dikkat ederek;

— Aaaa! dedim, Dazlak! Yoksa Karayağız sen misin? İnanmam vallahi!

— Benim ya! Neden olmasın? Şimdi artık onu tanıdın, ne yapacağını da biliyorsun.

— Daha doğrusu artık ne yapmayacağımı biliyorum, diye karşılık verdim.

Az kalsın, 'Benion gibi bildiklerimi not defterine yazmak aptallığını yapmamak' diyecek ve defteri okuduğumu açığa vuracaktım; ama hemen ağzımı tuttum.

Karayağız ha! Herif sahiden de karşımda duruyordu; silahlı bile değildi. Bende ise bir değil, iki tabanca vardı: Kendiminki ve Çavuş Benion'unki... Bir kurşunla ağırca yaralamam yeterdi; öldürmek bile gerekli değildi.

Ama sonra beni ne yaparlardı? Silahlı koruyucusu sofada bekliyordu. Evin içinde daha kaç haydut bulunduğunu ve beni temizlemek için ne gibi araçlar bulunduğunu bilmiyordum. Ben ateş etmeye başlayınca bunlar da boş durmayacaklardı ya...

Daha yirmibeş dakika dayanabilsem, işi yalnız başıma halletmek zahmetinden kurtulacaktım.

Kafamın içinde bir sürü düşünceler birbirini itip kakarak beni endişeye sürüklerken, artık 'Karayağız' olan Dazlak, çevik bir hareketle yazıhane-

sinin arkasından dönüp, kapıya doğruldu. Kendi kendime, bir adamın böyle birdenbire yalnız yüzüyle değil, bütün varlığıyla nasıl bu derece farklı, böylesine cesur, gözüpek ve şeytan gibi kurnaz bir kişiliğe girebileceğini soruyordum.

Küçükken neymiş, nerede büyümüş, okulda nasılmış? Birkaç saat içinde Royal Oteli'nin miskin barmenliğinden Riverside Drive semtinin kibar aile adamı, ondan da, bir adamın boynunu kıracak, öldürebilecek vahşi bir katil bir cani kimliğine nasıl kolaylıkla geçebiliyordu?

Ama bütün bunların ötesinde şimdi ne yapmam, nasıl hareket etmem gerektiğini heyecanla düşünüyordum. Öğrendiğim şeyler, içinde bulunduğum karışık ve tehlikeli durumdan kurtulmama yarayacak nitelikte değildi. Polise girecek yerde neden bir kamyon şöförü, bir garajcı, bir gemi tayfası ya da bir seyyar satıcı olmadığımı, kendi kendime pişmanlık duyarak soruyordum...

Ama ,benim babam da polisti... Mary'yle evlenir de bir oğlum olursa, herhalde o da polis olacaktı... Bundan tabii ne olabilirdi?

Dazlak'ın, daha doğrusu Karayağız'ın yazıhanesinden çıkıp girdiğimiz öteki oda, beş altı metrekarelik küçük bir yerdi. Penceresi de yoktu. Herhalde burası eskiden ya evrak mahzeni ya da eşya deposu olarak kullanılan bir yerdi. Tavanda çıplak bir ampul asılıydı. Odaya ilk önce Karayağız girdi. Ben de arkasından. Muhafızlık eden herif üstümüze kapıyı kapadı, kendisi sofada kaldı. İçerde bizden başka üç

kişi vardı. Birisi bir ayı azmanıydı. 1.80 boyunda, iri yarı, aptal suratlı bir hayvan...

Sırtında eski bir robdöşambrla, salak salak sırıtıyordu. Tiksindirici ve iğrenç bir görünüşü vardı.

Öbür iki kişi, odanın karşı köşesinde arkası duvara yaslanmış olarak duruyordu. Önce bir eteklik ve naylon çoraplı iki bacak gördüm. Bizim girdiğimizi, kapının açılıp kapanmasından anlayan bu iki kişiden birisi doğrulup da bize doğru dönünce, beynimin içinde bir bomba patlamış gibi oldu. Duvara dayalı duran kız, nişanlım Mary'ydi... Evet, Mary Kiernon!

Gözlerinde, her taraftan sıkıştırılmış bir av hayvanının vahşi korkusu okunuyordu. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Bir sinir krizi geçirmek üzere olduğu belliydi.

Odaya girdiğimi gördü,ama hiçbir tepki göstermedi. İlk görüşte beni tanıyabilmiş olduğunu sanmıyordum, ama aradan bir iki saniye geçince durumu kavradığına kuşku yok. Beni tanıdığını anlayıp, belli etmemek için soğukkanlılığını sürdürdüğünü kavramış gibi davrandım.

İki elimi birdenbire cebime soktum. En büyük umut ve tesellim, iki tabancam oluşu, özellikle 38'lik büyük rovelverin sağ cebimde bulunuşuydu.

Karayağız sordu:

— Biliyor mu Malone'un nerede olduğunu?

Bize yüzünü dönmüş olan herif karşılık verdi:

— Bilse de söylemiyor... Biraz okşadım ama, henüz birşey söylemedi.

Zihnimde, kafalarına güzel ve küçük delikler açacağım adayları sıraya koyuyordum.

— Güçlük çektiniz mi bulmak için?

Öteki herif:

— Hayır patron, dedi. Çocuğun telgrafı götürmesini bekledik. Çocuk çıkarken bu hanım da çıktı. Taksi arıyordu. Biz de oradaydık. Arabaya bindi. Bir tane çaktım. Kendinden geçti. Hemen sardık sarmaladık... Dediğiniz gibi, arka kapıdan buraya getirdik.

Bu herifi de şakağı delinecekler listesine koydum.

— Pekâlâ dedi, Karayağız.

Arkası bana dönük, Mary'ye yaklaştı:

— Dinle beni küçük hanım! Buraya eğlenmek için toplanmadık. Eğer Johny Malone'un nerede olduğunu söylersen sana fenalık edecek değiliz. Yoksa...

Gözlerini herife doğru kaldırmak için yaptığı hareketten canı yanmış olmalı ki, inledi, Mary. Karayağız, suratına bir tokat indirdi. Saat onbiri on geçiyordu. Kızcağız bana baktı. Tanıdığı belliydi. Yavaşça başımı iki yana salladım.

— Bilmiyorum dedi, güçlükle.

Oradaki iki heriften biri:

— Belki de söylediği doğrudur patron, dedi.

— Bilmeyecek ha? Belki şimdi nerede olduğunu bilmez, ama nasıl bulunabileceğini pekâlâ bilir. (Kıza döndü) Malone'u göreceğin geldiği zaman nerede, nasıl buluyorsun, söyle bakayım... Çabuk!

— Nerede olduğunu bilmiyorum diye fısıldadı, Mary.

— Kim olduğunu biliyorsun ama, değil mi?

— Kimden söz ettiğinizi de bilmiyorum.

Kundurasının ucuyla kızın bacağına vurdu. Gerçi pek hızlı vurmadı ama, keratanın elisesine yarım metre uzaktan bir kurşun atmamak için kendimi ne kadar güçlükle tutabildiğimi tarif edemem. Eğer bu kurşunu sıksaydım, öte yandan çıkar, karşılıklı güzel bir çift delik olurdu.

— Bana masal anlatma, Bebek! Senin, Malone'un aftosu olduğunu biliyoruz. Sorduklarıma ister karşılık ver, ister verme. Malone, er geç bizim elimize düştüğünü ve sana neler yaptığımızı öğrenecektir. Daha da sana birşey yapmış değiliz.

Robdöşambrlı ayı azmanı, hoh hoh hoh diye gülmeye başladı.

— Sana Malone'un nerede olduğunu söylemen için bir kere daha fırsat veriyorum dedi, Dazlak. Söylersen her şey yoluna girer. Bırakırız, evine dönersin. Ama hep böyle susarsan, hiç hoşuna gitmeyecek birçok şeyler başına geldikten sonra buradan gidersin. Bu delikanlı (o ayı azmanını gösterdi) bir acayip hayvandır. Âdeta bir canavardır. Eğer sorduklarımıza karşılık vermezsen seni onunla başbaşa bırakacağız... Bu sırada birkaç da fotoğrafınızı çekeceğiz. Bu resimlerle Malone'u buraya çekmemiz pek kolay olur, yani yine amacımıza ulaşırız. Şu farkla ki, sen perişan olmuş olursun. O, bir kapıdan girerken, sen başka bir kapıdan büsbütün çıkarsın...

Eğer bu canavar, işini bitirdikten sonra dizlerinde, ayakta duracak kadar kuvvet olursa tabii...

Saat onbiri yirmibeş geçiyordu. İki heriften biri sordu:

— Fotoğraf makinesini getireyim mi patron?

Karayağız, başıyla onayladı; herif de odadan çıktı.

Yavaş yavaş geri çekilerek elektrik düğmesine yaklaştım.

Karayağız kıza sordu:

— Haydi... Söyleyecek misin, söylemeyecek misin?

Dışarı çıkmış olan haydut fotoğraf makinesiyle geldi.

— Nerede olduğunu bilmiyorum dedi, Mary. Bilsem de söylemem.

Bu söz üzerine, kızı olduğu köşede yalnız bırakıp geri çekildiler.

Karayağız bana:

— Flyn, şimdi göreceğin şeyleri hayatında bir daha göremezsin. Hiçbir şeyi gözünden kaçırma. İyi bak. (Kıza döndü) Peki, öyleyse... Ahmak kafalı, dedi.

Ayı azmanı hayvan gibi sırıtarak hemen sırtındaki robdöşambrı çıkardı... Çırılçıplak bir vücut meydana çıktı. Dünyada bundan iğrenç bir manzara olamazdı. Bu, tam Karayağız'ın iğrenç ruhuna uyan bir vücuttu.

Mary, canavarı görünce bir çığlık kopardı ve gözlerini elleriyle kapadı. Ayı azmanı kızın yanına

gelince utanmaz bir şekilde pis ellerini ovuşturmaya başladı.

Cebimden 38'lik tabancayı çıkardım ve hiç bocalamadan herifi vurdum. Aynı zamanda sol elim elektrik düğmesine gitti. Ama, son anda garip bir önsezi, odayı zifiri karanlıkta bırakmama engel oldu.

Karayağız birden haykırdı:

— Ne oluyorsun Flyn? Çıldırdın mı? Aklını mı kaçırdın?

Hakkı vardı. Delirmiştim, daha doğrusu deli olmak üzereydim.

Canavarı tepeledikten sonra elektriği söndürmek isteyişim akıllı işi miydi?

Mary'nin bulunduğu bu odada karanlıkta kalırsak ne yapabilirdim? Ama aydınlıkta bu üç herifi pekâlâ kurşunlarım tükeninceye kadar göz altında bulundurabilirdim.

— Mary! diye seslendim.

Karşılık yoktu. O yana bir göz attım. Bulunduğu köşeye yığılmış, hiç kımıldamıyordu. Bayılmış olmalıydı.

Önümde şaşkın duran üç herifi gözden kaçırmadan kıza doğru yaklaştım. Karayağız konuşmak için ağzını açtı. Tam o sırada sokaktan doğru iki el silah sesi geldi. Bütün bunlar bizim haydutların hesaplarında olmayan olaylardı. Herhalde Karayağız'ın şöförü birşeyden kuşkulanmış ve silahını çekip ateş etmişti.

Hemen sonra aşağıdaki kapının çatırdadığını

işittim. Aynı anda sofadaki muhafız birdenbire kapıyı açıp boğuk bir sesle bağırdı:

— Polisler bastı, Patron!

Ona da sol elimdeki 32'likle bir el ateş ettim. Bağırarak kaçıp, kayboldu.

Karayağız, dişlerinin arasından yılan gibi tısladı:

— Demek Malone sensin ha, Blondy? diye bağırdı. O uğursuz kafan yok mu? Hep sarı saçların beni aldattı.

— Beni de senin kabak kafan; Karayağız dedim, acı acı;

— Ulan, beni köküne kadar kazığa oturttun ha! diye haykırıyordu.

— Çok konuşma, Karayağız. Rahat dur. Polisler aşağıda.

— Üzülme, Blondy. Ben partiyi kaybettim mi, fazla uğraşmam... Kaybettim. Kaybettim ama, talihin varmış ki silahlarımız üzerimizde değil. Yoksa işler bu şekilde geçmezdi, onu da bilmiş ol.

Birdenbire arkamda bir çıtırtı işitince, Karayağız'ın böyle rahat konuşmasının ve kendisine yakışmayan bir oldu bittiyle olayı karşılamış olmasının nedenini hemen kavradım.

Tepelediğim ayı azmanının zararsız hale geldiğini sanmakla hata etmişim. Ben çatırtıyı duyup aşağıda kapıyı bizim arkadaşların kırdığını düşünürken herif yerinden kalkmış meğerse. Arkamı döner dönmez kan içindeki suratıyla karşı karşıya kaldım; birden yana çekildim ama, savurduğu dehşetli yumruk-

tan kendimi kurtaramadım. Yumruğu yeyince de kafamın omuzbaşından koptuğunu sandım ve yere yuvarlandım. Sol elimdeki 32'lik tabanca fırladı gitti. Ama bir mucize eseri olarak Benion'un ağır 38'lik tabancasını sağ elimden bırakmamıştım. Yumruktan kararmış gözlerimle, Karayağız'ın birdenbire yerinden sıçrayıp Mary'yi kucağına aldığını ve bir kalkan gibi vücuduna siper edip odadan çıktığını gördüm.

Bir yandan da elimde 38'lik tabancaya bakıp:

— Ateş etme Blondy. Sonra kızı öldürürsün, diye sesleniyordu.

Oysa ben, parmağımı kıpırdatacak durumda değildim.

Uzaktan;

— Gebert şunu salak! diye ayı azmanına seslendiğini duydum.

Bu söz üzerine canavar geri dönüp üzerime geldi.

Eğer bizim arkadaşlar vaktinde yetişmezlerse, herif beni paramparça edecekti. Tam üstüme abanmak üzereyken aklına ne geldiyse birdenbire durdu. Ayağa kalkıp sofaya doğru gitti. Nasıl yaptığımı bilmiyorum, ben de bütün kuvvetimi toplayarak güçlükle herifin arkasından açık duran kapıya doğru süründüm. Sofanın kapısında dizüstü doğruldum. Tahminim doğruymuş; Karayağız, merdivenden kaçmadan önce Mary'nin baygın vücudunu dış sahanlığa açılan büyük kapının önüne bırakmış. Bizim ayı azmanı da benimle uğraşırken patronun, kızı elinden aldığını düşünerek kendi kısmetini kaçırmamak için

beni bırakıp dışarı çıkmıştı. Hayvanın kendine özgü düşünceleri vardı ama, birkaç saniyelik kararsızlığı beni kurtardı. Bir düşteymişim gibi, aşağıda bir kapının kırıldığını duydum. Tabancamı kaldırdım. Mary'nin üzerine abanmaya hazırlanan ayı azmanına ateş edeceğim sırada tanıdık bir yüz antrede gözüküverdi ve canavara bir kurşun da o yerleştirip gorili devirdi. Alt tarafını anlarsınız. Polis kuvveti olay yerine yetişmişti. Yani, Mary artık tehlikede değildi. Benim de şimdilik işim kalmamıştı. Tabancam parmaklarım arasından kaydı, kendimi kaybettim.

■

MÜFETTİŞ Stratford'un sesini tanıdım!

— Kalk bakayım köftehor! diyordu. Vakit kaybediyoruz. Hâlâ Karayağız'ı bulamadık.

Birisi başıma su döktü. Kafamdaki sis biraz dağıldı. Sağımda Müfettiş çömelmiş, solumda Mary... Üçüncü bir adam da burnuma amonyaklı mendil dayamıştı.

— Şef, yine elimden kaçtı kerata! diye mırıldandım. Keşke beni polislikten kovsaydınız, daha iyi olurdu...

— Çok uzaklara gidememiştim, Johny; merak etme. Bu bina blokunun çevresinde o kadar çok polis var ki, bir mikrop bile aralarından sıyrılıp kaçamaz.

Birdenbire büsbütün ayıldım ve sordum:

— Siz burada ne arıyorsunuz, Müfettiş Bey?

Katıldı gülmekten...

— Ey, ne çare? Baskını benim yönetmem gerekti, çünkü seni bu yeni suratınla benden başka tanıyan yoktu. Üç yıldan beri çıkmadığım büromdan senin için ayırdılar beni. Bereket, vaktinde yetişmişim. O insan azmanı gorili tepeledim. Belki bizimkiler onu, sen sanırlardı.

— Şimdi şakanın sırası değil Şef, diye ayağa kalktım. Mary, nasılsın yavrum?

Benzi kireç gibi uçuktu, gülümsedi ve başını salladı:

— Birkaç yerimde çürük var, ama önemi yok. Eğer sen gelmeseydin kimbilir bana neler yaparlardı hainler? Sanırım, artık bu belâlı iş bitti, öyle değil mi? Eve dönsem iyi olur.

Kolumu beline sardım.

— Bayan Kiernon! dedi, Müfettiş, sizi eve götürmek için bir cankurtaran istedik. (Bana döndü): Söylesene Johny, kimmiş bu Karayağız kerata? Birşeyler öğrendin mi?

— Evet, bir sürü şeyler öğrendim, ama hepsini berbat ettim. Herif tüydü.

Müfettiş beni aldı. Benion'un hâlâ yatmakta olduğu büroya götürdü. Orada hiç tanımadığım bir sürü polis vardı. Biz girince hepsi sustu.

— Karayağız Clegg, Royal Oteli barının barmeni olan herifmiş. Başı büsbütün çıplaktır. Perukasız olduğu zaman yirmi yaş daha ihtiyar görünüyor, dedim.

— Peruka mı takıyor?

— Hem de ne güzel bir peruka. Çok ustalıklı ya-

pılmış mükemmel birşey. Onu, Jenson'u öldürdüğü zaman ilk gördüğümde de perukalıydı. Bu akşam, Mary'yi söyletmek istediği zaman kim olduğunu göstersin diye perukasını taktı. Mary'nin, benim nerede olduğumu bildiğini sanıyordu. İşin tuhafı, Mary de birşey bilmiyordu. Nasıl bir iş üzerinde çalıştığımı bile... Mary'nin yanında Karayağız'ın adını ağzıma almamıştım. Ne mene bir herif olduğunu bile tarif etmemiştim.

— Öyleyse kızcağızı buraya ne diye getirmişler?

— Malone'u arıyor. Beni de, Malone'u öldürmek için angaje etmişti. Malone'un nerede olduğunu öğrenip öldürecektim. Şu işe bakın siz. Kendi kendimi tepeletecekti herif bana.

Elimi dizime vurarak devam ettim:

— Şimdi o, Malone'un nerede olduğunu biliyor, ama Malone onun nerede olduğunu bilmiyor.

— Royal Oteli'nde olmasın herif?

— Sanmam. Zaten yedide işinden çıkıyordu.

Polislerden biri yaklaştı. Bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra Stratford'a dedi ki:

— Bu adam kaçırmış... Sözleri birbirini tutmuyor. Olay bunun aklını bozmuş.

Hakkı vardı... Birşeyler söylemek istiyordum ama, bir türlü zihnimi toplayıp ne söylemek istediğimi hatırlayamıyorum.

— Affedersiniz, dediğiniz küçük bir farkla doğru... Aklımı kaçırmadım ama, zihnimi de hâlâ toparlamış değilim.

Gerçek buydu. O hayvan, ayı azmanı herifin

vurduğu yumruklar beynimi darmadağın etmişti. Devam ettim.

— Size sarışın bir kadınla ilgili bazı şeyler söyleyecektim, ama kim olduğunu bulamıyorum.

Müfettiş ısrar etti:

— Gayret, gayret Blondy! Düşün bakayım... Kimdi bu sarışın kadın? Onu nerede gördün?

— Kokteyl de içtikti... diye mırıldandım.

Çevremdekilerden biri:

— Kokteylden söz ediyor. Yazık, işimize yarayacak tek adam da saçmalamaya başladı, dedi. Sözde kokteyl içmişler.

Derken zihnimde bir şimşek çaktı... Hatırlayıverdim ve haykırdım:

— Buldum, buldum, Karayağız'ın karısıydı. Sarışın bir kadın... Karayağız Clegg'in karısı... Ama hatun, kocasının kimliğini henüz bilmiyor. Ve Karayağız'ı Çarli diye çağırıyor. Riverside Drive'de oturuyorlar.

Evin numarası da aklıma geldi:

— 806 numaralı apartman.

Stratford emretti:

— Oraya birkaç memur gönderin, hemen. Ama buradan da kimse ayrılmasın. 27. Karakol'a telefon edip, görevi onlara verin.

— Benion'un not defteri ne oldu? diye bağırdım. Yazıhanesinin üstünde duruyordu. Karayağız defteri almaya vakit bulamadı... Benion'u çok şey biliyor diye, bu defter yüzünden temizlemişti.

Üç sivil memur hemen defteri buldular ve okumaya başladılar.

Birisi bana sordu:

— Benion'u Karayağız mı öldürdü?

Başımla onayladım.

Başka bir sivil memur telâşla içeri girdi ve Stratford'a doğru koştu.

— Müfettiş bey. Çevredeki bütün evler polis dolu. Yemin ederim ki, buradan kimse çıkmadı. Her damda, her yangın merdiveninde, her kapının önünde adamlarımız var. Gereken yerlere projektörler de koyduk. Ama keratayı bulamıyoruz.

— Ne demek bulamıyoruz? Ne söylüyorsunuz yahu? diye homurdandı Müfettiş. Sonra bana sordu.

— Kaç kişiydi bunlar, Johny?

— Karayağız bir... Küçük odada da iki kişi vardı, etti üç... Sofadaki nöbetçi, dört. Belki görmediğim birisi daha vardı diyelim... Bir de o goril... Ama, artık hayvanı saymazsak dört, beş kişi... Sanırım, dışardaki nöbetçiyi de ben yaraladım, yine de pek emin değilim.

— Demek, hepsi dört kişi. Bir de bana bulunamıyor diyorsunuz, Teğmen! Bu ne iş böyle? Akıl erecek gibi değil. Bu kadar sıkı bir kordonu yarıp nasıl geçebilirler? Bütün binaları en kuytu köşelerine, en küçük dolaplarına kadar aradınız mı?

— Hiçbir yeri ihmal etmedik Müfettiş Bey.

— Ve, yine de bulamadınız?

— Evet.

Müfettişin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

— Oysa merdiveni çıkarken bu keratalarla karşılaştığımızı iyi biliyorum.

— Üst kata çıkıp bitişik binanın merdiveninden kaçtıklarını tahmin ediyorum. Çünkü arada bir kapı var

— Demek, sadece tahmin edebiliyorsunuz, öyle mi? Tahmin edecek yerde, bu uğursuz herifin şimdi nerede olduğunu bilmeniz gerekmez mi? Şu halde kendim çıkıp bakacağım.

— Ben de beraber gelirim, Şef, diye söze karıştım. Biliyorsunuz, hâlâ görevliyim...

— Siz, burada kalacaksınız. Bir yere gidemezsiniz. Cankurtaran gelince de nişanlınızla birlikte çıkıp gideceksiniz. Size emrediyorum.

Müfettişle birlikte, üzülerek Karayağız'ın bürosundan çıktım. Mary'yi aradım. Göremeyince, oradaki bir sivil memura sordum:

— Kız nereye gitti? Sakın yine başına birşey gelmiş olmasın?

— Hayır, sadece yeniden fenalık geçirdi. İki sağlık memuruyla cankurtaran arabasına koyduk. Bir çeyrek saat oluyor, alıp götürdüler.

Müfettişin arkasından koşarak bağırdım:

— Şef, Şef! Cankurtaran arabası gideli bir çeyrek olmuş. Onun için kızla beraber gitme emrinizi yerine getiremeyeceğim. Şimdi sizinle gelebilir miyim?

Merdivenin loşluğunda gülümsediğini fark ettim.

— Peki peki, divane. Sana olanlar olmuş. Bundan sonra daha fazla kaçıramazsın.

Üç sivil memur bizi izliyordu.

— Nöbetçiyi vurdum mu demiştiniz, Johny?

— Evet, ama sadece yaraladım sanıyorum. 32'lik küçük tabancamla üzerine ateş ettim, ama düşmediydi.

— Zararı yok. Herhalde kan izlerini araştırabiliriz. (Arkasından gelenlere omzunun üstünden seslendi) Siz de gözünüzü açın! Bu haydutlardan hiç olmazsa birisi yaralı olacak!

Teğmenin sözünü ettiği iki bina arasındaki ara kapıyı buldum. Bir koridora açılıyor, koridor da bir imdat merdivenine varıyordu. Burada duran nöbetçi polis, önünden kimsenin kaçmadığını, kendinin de daha silah sesleri başlamadan önce buraya gelmiş olduğunu söyledi. Bitişik binanın merdiveninden ta bodrum katına indik.

Müfettiş, bizimle gelen sivillere sordu:

— Daha önce buradan indiniz mi?

— Evet Müfettiş Bey... dedi içlerinden biri. Ben indim. Ama birşeye rastlamadım.

Bodrumun zemini çimento döşeliydi. Bir tarafta demir bir bölmeyle ayrılmış su kazanı vardı. Bir de su deposu ve bir sürü borular... Yerde eski bir halı parçası duruyordu.

Dikkat ettim. İndiğimiz merdivenin dibinde çimento yeni temizlenmiş gibi parlıyordu. Eski halıyı şöyle bir kaldırınca, altındaki pıhtılanmış kanı gördüm.

— Affedersiniz, gözümden kaçmış dedi, sivil memur.

— Herifi sektirmemişsiniz Johny. Herhalde bir damarını falan koparmışsınız ki bu kadar kan kaybetmiş. Buraya gelinceye kadar kanı eliyle durdurmuş. Bu da gösteriyor ki herifler buradan geçmişler.

— Evet, dedim... Ama sonra? Sonra nereden kaçmışlar, bacadan mı acaba?

Sivillerden biri;

— Herhalde lağım deliğinden değil, dedi. Çünkü burada lağım kapağı yok.

— Yok, canım, amma da yaptınız be çocuklar. 'Benion'un cesedini lağıma atarız' dedi. Lağım olmasa böyle şey söyler miydi? Çekin silahlarınızı... Şimdi şu kapıyı açacağım.

Bodrumdaki demir bölmenin kapısını açtım. İçeride dikkati çeker birşey yoktu. Yalnız, bir lağım kapağının yanında biraz kan lekesi daha vardı. Kapağı kaldırdık: uzaktan suların şırıltısı geliyordu. Elektrik feneriyle bakınca 3 - 4 metre altımızda, bir kanalizasyon deliği gördük. Müfettiş Stratford bağırdı:

— İşte yahu! Haydutları bu lâğımın içinde aramak gerekiyor. Birimiz gidip telefon edin de kanal servisinden birkaç kişi göndersinler. Bu lağımın nereye çıktığını biliyorlarsa öğrenip oraya nöbetçiler dikin.

— Bütün kanal ağızlarına nöbetçi koymak gerekir, dedim.

Müfettiş, endişeli endişeli bana baktıktan sonra lağım çukuruna tükürdü.

— Zaman oluyor ki vallahi, şu namussuz Karayağız dünyaya gelemez olaydı, diyorum. Bu şehirde, kimbilir kaç yüz kontrol deliği vardır. Bu namussuz herif, bunların birinden kesinlikle kaçar. Belki de şimdiye kadar çıkmıştır bile. Bana öyle geliyor ki...

— Evet!

— Emekliliğimi isteyip çekilmeliyim. Ama mesleğimi çok sevdiğim için bir türlü ayrılamıyorum. Verin bana şu elektrik fenerini, aşağıya inip bir bakayım.

— Şef! Acele etmeyin. Orası sizin ineceğiniz bir yer değil.

— Ne söylüyorsunuz Johny! Neden ineceğim yer değilmiş?

Ve lağıma doğru taş merdiveni inmeye başladı. Bir yandan da söyleniyordu.

— Yani ihtiyarım mı demek istiyorsunuz? Binayı bastığımız zaman, merdivenleri çıkarken ihtiyar değildim de, şimdi şu birkaç basamağı inerken mi yaşlandım!

— Bu adamla uğraşılmaz ki! Bir elektrik feneri daha var mı? dedim.

Yokmuş...

— Öyleyse hemen koşun, lamba, ip, ne gerekiyorsa alın ve başka yardımcılarla beraber buraya gelin. Çabuk! Ha, lastik çizmeler de bulursanız getirin. Diz boyu pislik içinde dolaşmak gerekecek.

Çukurun ağzına çömeldim.

— Birşey var mı görünürde şef?

— Hiç... Bu lağım, en az bodrum kadar yüksek. Zeminde 30 santim kadar su var. Çıkıyorum şimdi.

Birkaç saniye sonra su almış ayakkabılarını yere vurarak bodruma çıktı:

— Lağım, iki metre ilerde kuzeyden güneye uzanıp gidiyor ve ilerde doğudan batıya doğru uzanan başka bir kanalla birleşiyor.

Kanallar Servisi'ne telefon etmeye gitmiş olan sivil polis geri geldi:

— Bir dakikaya kadar lağımcı ekibi burada olacak. Bu çukur az ilerde büyük kanala akan eski kanalizasyona bağlıymış. Kuzeyde hiçbir yere çıkmıyormuş. Kanallar Servisi'ne göre, bütün kontrol delikleri örülmüş...

Müfettiş:

— Bunlar da amma anasının gözü be yahu, dedi. Kuzeyde nereye çıkıyormuş öyleyse?

— Buradan 4 - 5 blok ötede Hudson nehrine akan bir kanalizasyonla birleşiyormuş. Bunları Teğmen'e anlattım. Bütün hat boyuna nöbetçiler dikecek. Ama, kaybolduklarından beri kırk dakika geçti. Şimdiye kadar herhalde çıkmışlardır. Çünkü biz buraya geleli üç çeyrek saat oldu.

— Kime söylüyorsun delikanlı? diye bağırdı Müfettiş. Kaçtıkları belli ama, yine de bakmak zorundayız. Bu pis yerde de nezleden, mikroptan, romatizmadan başka şey yakalayamayacağız galiba!

Yukarıdan bir ses:

— Hey! Baksanıza. Müfettiş Stratford orada mı?

— Evet, buradayım, aşağıda.

— Kanallar Servisi'nden geliyoruz.

Başında elektrik fenerli bir başlık, ayağında su geçmez uzun çizmeler, dev gibi bir adam merdivenden indi.

— Lağım farelerini mi kovalıyorsunuz? Ben Joe Witteli'yim .

— Buradan kaçmışlar, dedi Müfettiş. Şimdiye kadar herhalde bir delikten çıkıp gitmişlerdir. Ama bundan emin olmak için birinin inip bakması gerekiyor.

— Vakit geçirmek için eğlenceli şeyler yapılabilir ama, mademki istiyorsunuz inelim. Aşağıda maraza çıkması ihtimali var mı?

— Eyyy! Hesapta o da var.

Öyleyse bizim yanımıza silahlı memur veriniz. Bizde silah milah yok.

Müfettiş, merdivenden çıkarken:

— Size dört beş kişi gönderirim, dedi. Malone, haydi bakalım, işi yönetin. Ve mümkün olunca bana bilgi veriniz. Ben bürodayım.

— Öyleyse bana da lastik çizme gönderin, Şef. Pislik içinde bu kunduralarla dolaşamam.

Lağımcılardan biri;

— Yok a canım, lağımın içi, sandığınız kadar fena değildir, dedi. Sular genellikle adam boyunu bulmaz. Ancak kanalizasyonun en derin olduğu yerlerde...

Polisler geldi. Çizmelerimizi giydik. Girdiğimiz yer, duvarları vıcık vıcık pis çamurla örtülü, karanlık bir tüneldi.

Lağımcıbaşı, Joe Witteli:

— Böyle binlerce kilometre galeri vardır, dedi. Nereden işe başlamak istiyorsunuz?

■

KANALİZASYONDA biraz ilerledikten sonra bir adama rastladık. Ama bu Karayağız değildi. Onun bürosundaki nöbetçiydi. Kanalın 30 - 35 santim derinliğindeki çamurlu suya yüzükoyun düşüp boğulmuştu. Sağ kalçasında da benim tabancamın kurşun yarası vardı. Herhalde bu herif topal topal ötekileri izlemeye çalışmış, onlara yetişememiş, imdat istemiş olmalı. Berikiler aldırış etmeyince düşe kalka bir süre yürümüş, ama kaybettiği kan yüzünden takatsiz kalınca, düşmüş ve lağım suları içinde boğulmuştu.

Bunu görünce, Karayağız'a olan hıncım büsbütün arttı.

Cesedi bir kontrol deliğinden yukarı çıkarttık ve izlemeye devam ettim. Bütün kanalı adım adım aradık. Pis, iğrenç ve bitkin durumda yukarı çıktığımız zaman saat beşti. Ömrümde bu kadar biçimsiz duruma geldiğimi hatırlamıyorum.

Lağımcıbaşı Joe Witteli;

— Bulamadık... Demek, kaçmışlar. Bize ihtiyacınız kaldı mı? dedi.

— Yok. Haydi, iyi geceler... Herifleri bulamadıksa kusur sizde değil... Çok vakit kaybettik, (öteki polislere döndüm) Siz de gidebilirsiniz. Benim biraz daha işim var, dedim.

Lağımdan açık havaya, rıhtıma yakın bir kontrol deliğinden çıkmıştık. Bu deliğin başında üç memur bekliyordu.

Bir polis arabası çağırdılar. Arabanın döşemelerini kirletmemek için arkasına asıldım. Beni, 20. Sokak'taki Cinayet Şubesi Batı Bölgesi merkezine bıraktı.

Müfettiş Sratford ayaklarını yazı masasına dayamış, ağzındaki sigarayı geveleyip duruyordu. Önündeki tütün tablası da sigara izmaritleriyle doluydu.

— Birşey bulamadım şef. Eli boş dönüyorum.

Bir sandalyeye yığıldım. Ayağımdaki uzun çizmeleri çıkarmaya başladım:

— Karayağız sır oldu... Çok üzgünüm... Belki gelecek sefere daha şanslı oluruz.

— Belki, dedi. Yalnız bu herifin göze görünmeden duvarlardan, polis kordonlarından, kanallardan geçip gitmesi için şeytan olması gerekir. Herhalde bu kerata insan değil, başka türlü bir yaratık.

— Neyse, olan oldu. Şimdi ne yapacağız?

Cebimden sigara paketini çıkardım. İçinden ıslanmamış bir tane buldum. Dudaklarıma sıkıştırdım.

— Kibritiniz var mı, şef? Benimkiler ıslanmış, yanmıyor.

Bir büyük mutfak kibriti kutusunu önüme attı. Sigaramı yaktım. Pek tatlı geldi.

— Henüz şehirden kaçmadığını sanıyoruz. Kaçışına engel olmak için bütün araba vapurlarında, bütün iskelelerde, bütün köprülerde, bütün tünellerde, garlarda metrolarda adamlarımız var. Şimdiye kadar başı perukalı onsekiz kişi tevkif ettik, sonra salıverdik... Heriflerin tek suçu, perukalı olmalarıydı. Bütün halktan şapkalarını çıkarıp başlarını göstermelerini rica ediyoruz. Buna rağmen herifi ele geçiremedik. Siz benim dediğime bakın. Bu namussuz şeytan, şeytan. Böyle hiçbir iz bırakmadan kayboluvermesini başka nasıl açıklayabiliriz?

— Karısını buldunuz mu?

— Bayan Charlotte Tremen mi? Ya sahiden hiçbir şey bilmiyor, ya da kocası gibi domuzuna güçlü bir kadın. Bence gerçekten birşey bildiği yok. Bir ailede bu derece kurnaz iki kişinin birleşmesini akıl kabul etmez. Üç saat sorguya çektim. Savcı yardımcısı Levitt de benimle beraberdi. Hiçbir şey öğrenemedik, ama hiçbir şey.

Charlotte Tremen; Karayağız Clegg'i, takma adıyla Charles Tremen'i Kansas City'de tanımıştı. Herif, kendisine bazı şirketlerin temsilcisi olduğunu söylemiş, ama firmaların adlarını vermemiş. O zamanlar kadın bir kabarede şarkı söylüyormuş. Tanıştıklarından onbeş gün sonra evlenmişler. Arkansas'da Hot Spring'de balaylarını geçirmişler. Sonra Kansas City'ye dönmüşler, oradan Chicago'ya gidip birkaç hafta kalmışlar. Kadını orada bırakıp kendi-

sine teklif edilen bir işi görüşmek üzere New York'a gelmiş. Bir apartman bulur bulmaz karısını da çağırmış. İki aydan beri New York'a yerleşmişler.

— Chicago polisi, birşey bilmiyor. Kansas City polisi de öyle... Balayını geçirdikleri tarihte oturdukları otelin defterine karı-kocanın isimleri yazılı. İşte o kadar. O tarihte Charlotte Dupon adında bir kızın Kansas City'de Kriket Club'de şarkıcılık ettiğini tespit ettik. Bu, kadının kızlık adı. Ama polis dosyalarında en küçük bilgi yok. Karısı da birşey bilmiyor. Hey... Johny! Yorgunluktan yere yıkılacaksın. Bir yerin kırılacak.

— Affedersiniz... Biraz dalmışım. Ne diyordunuz?

— Bırak ne dediğimi. Sonuç şu: Hiç ipucu bulamadık. İşte Bayan Tremen'le Riverside'deki apartmanında karşı karşıyayız. Başka ne bir bilgi, ne bir iz... İki kadın memur, sürekli olarak Tremen'in yanında... Yirmi polis de evin çevresinde gözcülük ediyorlar. Ama herifin yeniden eve geleceğini hiç sanmıyorum.

— Lağımda bulduğumuz ceset kimmiş?

— Brooklyn'in küçük serserilerinden biri. Kavga ve yaralamadan, silah taşımaktan iki yıl tutukluluğu var. Herif ölü. Ağzından söz alabilir misin? Kuzum, neden biraz uyumuyorsunuz?

— Nerede, nasıl uyuyayım Şef? Karayağız yakalanmadıkça yatağımda rahat etmem mümkün mü? Meğer ki herif gelip kafama bir kurşun sıkmış ola.

— Şu üstünüzdeki pis şeyleri çıkarın bari... Ka-

lem odalarından birinde biraz uzanın. Sizi kimse rahatsız etmez. Zaten memurların hepsi Karayağız'ın peşindeler. Hatta laboratuvarda çalışanları bile seferber ettim... Nişanlınıza gelince... Onun için endişe etmeyin. Şimdi çalıştığı Saint Antony hastanesinde, kuvvetli bir uyku ilâcının etkisi altında mışıl mışıl uyuyor. Haydi, çabuk gidin, yatın. Bu bir emirdir, Johny !

Sendeleyerek ayağa kalktım ve bir «uyur gezer» gibi kapıya doğru yürüdüm.

— Acaba birisi benim eve gidip bir kat temiz çamaşırla bir kostüm getirebilir mi? Uyanınca değişirim, dedim.

Odamın anahtarının nerede saklı olduğunu da söyledim.

Müfettiş:

— Ben birini gönderir, istediklerini getirtirim, Johny. Üzülme! Bu işde çok iyi çalıştın. Başkomiserle konuştum, sizden çok memnun olduğunu söyledi. Hiçbir kusurun olmadığında herkes birlik. Birkaç saat uyuduktan sonra işine devam edersin.

Bu söz üzerine kendimi daha iyi hissettim. Bir polis memuru bana bir küçük oda açtı. Yüzümü gözümü yıkadım, soyundum ve oradaki yatağa kendimi attım.

■

EŞYAMI getirmiş olan polis, saat sekize doğru beni uyandırdı. Bir fincan da sıcak kahve getirmişti.

— Şunu iç, sonra da giyin. Saat dokuzda kodamanlar toplanacak. Sen de çağrılıyorsun dedi.

Teşekkür ettim, kahveyi içerken sordum:

— Yeni birşey var mı?

— Hayır. Tam onaltıbin polis, şehri kolaçan ediyor. Morgta da bir sürü ceset yatıyor, ama hiçbirisi Karayağız'ınki değil. Talihsizlik, ne diyeceksin.

— Umarım ki morgta onun için de bir yer kalmıştır.

Temiz pantolonumu giyerken ekledim:

— Çünkü oraya gitmekte gecikmeyeceğini sanıyorum.

— Tabii, onun yerine sen gitmezsen eğer, dedi.

Ve uzaklaştı. Giyinmemi bitirdim.

Yanına girdiğimde, Müfettiş'in ayakları hâlâ yazı masasının üzerindeydi. Benim iki saatlık uykum sırasında odada hiçbir şey değişmemişti, yalnız tütün tablasında izmarit sayısı artmıştı.

— Siz uyumadınız mı, diye sordum.

— Bizim yaşta uyumadan da çalışılır... dedi.

— Yeni bir haber?

— Yok. Yüz kadar siyah perukalı adam yakaladık... Hiçbirisi Karayağız değildi.

— Haber aldığıma göre büyük bir toplantı olacakmış.

— Evet, burada olacak. Onlar toplantının merkezde yapılmasını istediler, ama ben Karayağız'ı yakalamadan büromdan ayrılmayacağımı söyledim. Bunun üzerine Savcıyla Başkomiser buraya gelmeyi kabul ettiler. Bu fırsatla, oturduğumuz yerin perişan

halini görürler de, belki biraz onarım tahsisatı verirler.

— Ben Peggy'nin evinden savcılığa telefon ettikten sonra neler oldu? Anlatır mısınız, lütfen...

— Şeflerin gelmesini bekleyelim. Onların önünde anlatırsam daha iyi olur.

Saat dokuzda, Müfettiş Stratford'un odasında sekiz kişi toplanmıştık. Başkomiser, Savcı, Savcı Muavini Bob Levitt, nehir polisinden bir teğmen, ben ve bizim eski arkadaş Klancy...

Uzattığı kocaman elini sevgiyle sıkarken, Klancy'ye;

—Buralarda ne arıyorsun? diye sordum.

— Ben de Karayağız'ı tanıyanlardan biriyim... Yalnız, perukasız halini. Yahu, o miskin Dazlak'ın böyle dehşetli bir katil olabileceği kimin aklına gelirdi? Ben onu hep iyi kalpli bir ihtiyar olarak görürdüm.

— Ben de, dedim.

Bu sırada Savcı söze başladı:

— Önce olayı bir defa gözden geçirelim, dedi. Malone! Söz sizin. Şimdi bizi önce barmen olarak otelin barında tanımış olduğunuz Dazlak'ı, yani Karayağız'ı, odanızda gördüğünüzden beri geçen olayları anlatın. Ondan öncekileri hep biliyoruz.

Ben, istedikleri bilgileri verdim. Benden sonra sözü Savcı Yardımcısı Bob Levitt aldı:

— Malone, Peggy'nin evinden telefon ettiğinde, ben daha bürodaydım. Aldığım mesajı Başkomisere

ve amirime bildirdim... Benim olaydaki rolüm bu kadar.

Komiser devam etti:

— Alt tarafını biliyorsunuz. Biz Stratford'u çağırdık ve baskını onun yönetmesini rica ettik. Çünkü Malone'u yalnız o tanıyordu.

— Evet ama, siz de bana gereken polis kuvvetini rekor denilecek kadar kısa bir zamanda seferber ettiniz. İyi ki vaktinde yetiştik. Biraz gecikmiş olsaydık, neler olabileceğini şimdi düşündükçe tüylerim ürperiyor.

— İlk önce silahı kim attı? diye sordum. Kim attıysa, hayatımı o kurtardı.

— Dodge otomobilindeki şöför, dedi Müfettiş. Etrafta kuşkuyu çeken bazı tertipler alındığını görünce arabayı hareket ettirmek istedi. Ama bir polis arabasının, önüne gelip yolunu kestiğini görünce, tabancasını çekip iki el ateş etti. Sonucun ne olduğunu anlamadan herif temizlendi.

— Kimmiş, peki?

— Aceminin biri. Poliste parmak izini bile bulamadılar. Kimliği anlaşılamadı.

— Devam ediniz, Müfettiş Bey.

— Ondan sonra binanın içinde gevrek bir silah sesi işittim. Bunun, Malone'un taşıdığı 32'lik tabancanın sesi olduğunu tahmin ettim. Hemen içeri girdik. Topu topu, Malone'un yaraladığı o adam azmanını ikinci defa yaralamaktan başka birşey yapamadım. Şimdi Bellaver Hastanesi'nde göz altında. Bize yarayacak bilgiyi veremeyecek kadar aptal bir

zavallı. Ondan sonra da haydutların lağımdan kaçmış olduklarını tespit ettik. Olan biten bunlar işte...

Stratford, umutsuzlukla omuzlarını kaldırdı.

— Karayağız'ın hâlâ şehirde bulunduğunu mu sanıyorsunuz?

— Gece yarısından beri en az iki polis, kimliklerini incelemeden hiç kimse şehirden ayrılmamış. O saata kadar da lağımdan çıkıp, üstünü başını değiştirdikten sonra şehirden kaçabilmiş olduğunu tahmin etmem. Elbiselerini değiştirmeden kaçmak istemiş olsaydı, herhalde göze çarpardı.

Savcı konuştu:

— Şimdi durumu özetleyelim: Karayağız kaçtı. Karısının birşeyden haberi yok. Chicago, Kansas City ve Hot Spring zabıtası da bu herif üzerine birşey bilmiyor. Belki zamanla ortaya çıkarırlar, ama bizim beklemeye vaktimiz yok. Başkomiser elindeki bütün polis kuvvetlerini günde yirmidört saat durmadan seferber halde tutamaz. Hepimiz Karayağız'ın şehirden daha çıkmamış olduğuna hemen hemen inanıyoruz. Bu herifi tanıyabilecek elimizde iki adamımız var. Hepsi bu... Birisi Malone, öteki de burada hazır bulunan Federal Polis memuru Klancy. Belki Royal Oteli'nin bulunduğu bölgedeki polisler arasında bu sahte barmeni tanıyabilecek başka memurlar da vardır, ama bunların hepsi Benion'un emri altında çalışmış oldukları için kendilerine güvenemeyiz. Onun için güvenilecek ancak iki memurumuz kalıyor.

Karayağız, bunlardan Malone'u tanıyor. Üstelik onun yeni biçimini, boyalı saçları ile aldığı son görü-

nümünü de biliyor. Buna karşı elimizde Benion'un not defteri ve bu defterde Karayağız'ın uğraması ümit edilen yerlerin adları var. Adamlarımız bu gibi bar, lokanta ve otelleri gözden geçirdiler zaten. Ama Başkomiser Beyle birlikte yeni bir plan hazırladık; herifi ancak bununla ele geçirebileceğimiz kanısındayım.

Sonra planını açıkladı. Hepimiz bunun üstüne düşüncelerimizi söyledik uzun uzadıya. Neden sonra hepsi gitti. Müfettiş ve Klancy kaldı.

Susuyorduk. Çünkü artık söyleyecek söz kalmamıştı. En sonunda Klancy ağzını açtı:

— Bu da bir fikir, dedi; ama bilmem... Her şey yolunda giderse başarı ihtimali vardır, sanırım.

— Evet, diye onayladım, ben de.

Yeniden sustuk. Stratford ağzında sigarasını geveliyordu. Ayağa kalktım.

— Şu benim pis elbiseleri alayım da çabuk temizleyen bir lekeciye vereyim. Yarın giyerim. Çok işime yarar, dedim.

— Demek ki, yazı mı, tura mı oynayacağız! dedi, Klancy.

Savcının planına göre, ben Benion'un defterinde yazan ve 'Karayağız'ın uğrağı' olarak bilinen, yani, ona rastlanabilecek bütün yerlere gidecektim. Ondan önce davrandığım takdirde de diri ya da ölü yakalamaya çalışacaktım.

Klancy, benim onbeş, yirmi adım gerimden gelecek ve eğer Karayağız beni daha önce görürse, bu sefer onu Klancy tepeleyecekti.

Gerçekten de Klancy'nin 'yazı mı tura mı' sözü doğruydu; ya ben, ya o...

■

BİR HAFTA kadar önce kapayıp çıktığım garsoniyerimdeki eşya üzerinde biraz toz, içeride biraz kapalı kalmış yer kokusundan başka hiçbir değişiklik bulmadım. Tabancamla polis rozetim, banyoda, giderken sakladığım gizli dolapta duruyordu. 38'lik beylik tabancayı kılıfıyla koltuğumun altına yerleştirdim. Polis rozetini de cebime koydum. Benion'un 38'lik tabancasını da arka cebime indirdim. Benim 32'lik küçük tabancayı çekmeceme attım.

Ondan sonra, bu dünyada artık son günümü yaşamakta olmadığımı kendi kendime ispat için odama döndüğümde, biralarımı soğutsun diye buz dolabının fişini prize soktum.

Oradan doğru Royal Oteli'ne gittim. Tek gözlü herif, masasının arkasında bir at yarışı gazetesi okuyordu. Bana dalgın gözlerle baktı, Dazlak üzerine çok şeyler konuşmak istediğini sezdim. Gerçekten bütün gazeteler «Dazlak - Karayağız» ın yaptıklarından uzun uzadıya söz ediyorlardı, ama hiçbirisinde benim adım geçmiyordu.

— Sabahki gazeteleri okumadın mı, Flyn? diye sordu. Bizim barmen, hani şu Dazlak barmen yok mu? Meğer Karayağız Clegg o değil mıymiş? Hiç aklına gelir miydi, herifin yüzlerce adam öldürdüğü? Hatta polisten bile. Erkek adammış doğrusu. Biz de

onun gözü önünde bilmeden hep kendisinden söz açıp duruyorduk. Hayret yahu...

Eşyamı almak için odama çıktım. Aşağıya indiğimde, tek gözlü hâlâ konuşuyordu. Beni görünce:

— Ne o Flyn? Gidiyor musun? diye sordu. Sonra anlamış gibi;

— Demek, adresi değiştirmen gerekti. Polisler seni sorarlarsa ne diyeyim?

— Dazlak'ı görmeye gittiğimi söylersin. Eğer Dazlak'ı da görürsen ,ona da aynı şeyi söyle, dedim.

Öne doğru eğildi, hafif sesle:

— Yüz dolar ver; polislere birşey söylemem.

— Ulan, seninle yüz dolar bahse girerim ki şimdiye kadar polisler buraya geldiler. Sen de bütün bildiklerini, hatta bilmediklerini anlattın.

— Yahu, sen beni ne sanıyorsun? O kadar namussuz muyum ben?

— Ne kadar olduğunu bilmem ama. ben seni ne sanacağımı bilirim. Haydi, inşallah bir daha görüşmeyiz.

O kadar öfkelendi ki, odanın peşin ödediğim, bir haftalıktan sonraki birkaç günlük kirasını istemeyi bile unuttu.

Benion'un defterinden adresini aldığım küçük bir lokantada öğle yemeğini yedim. Klancy'nin de benden birkaç masa ötede yemek yediğini söylemeye bilmem gerek var mı? Bütün yemek boyunca bir yandan lokantanın kapısını, öte yandan mutfak kapısını gözetledim.

Karayağız görünmedi. Paramı verip, çıktım. Bir

telefon kulübesinden Müfettiş Stratford'u aradım.

— Yeni birşey var mı, Şef?

— Yavaş yavaş bilgi geliyor Johny. Karayağız'ın parmak izleri Washington'da teşhis edildi. Fransa'da askerî malzemeyi satmaktan 'Divanıharp'te yargılanmadan önce orduda yarbaymış. Ama kanıt bulunamadığından mahkûm da olmamış. Siz birşey bulabildiniz mi?

— Hayır, bizim Mary nasıl?

— Olabildiği kadar iyi. Ama onunla kafanı yoracak yerde, şu Karayağız seni temizlemeden önce sen onu temizleyiver, anladın mı?

— Tamam Şef. Böyle önemli bir haydudu temizlemek zaten idealimdi. Temizleyeceğim. Hiç merak etmeyin.

— Ne yazık ki cesur olduğunuz kadar, akıllı değilsiniz... dedi ve kapadı.

darkmalt çizgifikitap.com

Mary'nin hastanesi Saint Antony'nin, yemek yediğim lokantaya yakın oluşu benim kabahatim mi?

Ve sadece rastlantı sonucu o yöne gitmem gerekince Mary'yi şöyle birkaç dakika göreyim, dedim.

'Müracaat' gişesindeki kadın, sarı saçlarımla önce beni tanıyamadı. En sonunda, güçlükle Johny Malone olduğumu anlatarak Mary'yi görme hakkım olduğunu söyledim. Ve polis olduğumdan, görevimi de unutmayarak, kadını çabucak sorguya çektim.

— Sizden önce de iki polis gelip beni sorguya çektiler, dedi, gülerek. Bilmem, hastanız sizi kabul etmek isteyecek mi?

Mary'nin yattığı oda ikinci katta, koridorun ta dibinde, köşedeydi.

Girdiğimi görünce yatağında biraz doğruldu.

— Johny! dedi. Ah, sevgilim... Birşeyin yok ya?

— Hiçbir şeyim yok, hayatım. Sen nasılsın? İyi misin? Nedir, o nanemollalık öyle?

— Aman, bitkin durumdayım, şimdi seni görünce kendime geldim. Hepsi, sana birşey olmadığını, hayatta olduğunu söylüyorlar ama, tam tersi de olsa, aynı şeyleri söyleyeceklerini bildiğim için inanamıyordum. Geldiğine çok sevindim.

Elimi tuttu... Sordu:

— Bu adam... O aradığın herifti, değil mi?

— Evet, hâlâ da arıyorum. Sana çok işkence ettiler mi?

— Dövdüler... Tokatladılar, ama asıl bakışlarından çok korktum... Hele o canavar yok mu? Aman Allahım! Ne iğrenç şeydi. O telgrafı senin gönderdiğine ve beni çağırdığına iyice inanmıştım. Aptal gibi hareket ettim. Ama...

Bu sırada kapı vuruldu:

— Hastabakıcıdır. Şu yüzündeki dudak boyasını sil. Bana heyecanlanmayı yasak ettiler, görmesinler, dedi Mary ve 'giriniz' diye seslendi.

Bir adam içeri girdi. Elinde tabanca vardı. Kafası da bilardo topu gibi çıplaktı. Yani, bizim Karayağız...

— Ses çıkarırsan önce şu yosmayı tepelerim, diye tısladı.

Sol kolu boynuna asılmıştı. İlâve etti.

— Rahat durursan belki kıza kıymam.

Arkasındaki kapı kanadını ayağıyla itip kapadı.

— Sen çok budalasın Clegg! diye mırıldandım. Biz binanın ikinci katındayız. Düşün bir kere, bütün şehrin polisleri peşinde. Bir tabanca patladı mı...

— Senin yavuklu sizlere ömür, Malone. Bırak şimdi gevezeliği. Ben ne yaptığımı bilirim. Bu şehirde benim yakamı polislerin elinden kurtarabilecek tek adam sensin. Kaldır ellerini havaya!

— Seni kurtaracağımı nereden biliyorsun?

— Çünkü bu bebek gibi kızın beyninin şu duvara yapışmasını istemezsin de ondan... Şimdi kalk ayağa! Pencereye kadar yürü! Ceketini çıkar, efendi gibi!

Boyun eğmekten başka çare yoktu. Karayağız sıkıştırılmış bir hayvan durumundaydı ve tehditlerini yerine getireceğinde de hiç kuşkum yoktu.

— Yavaş ol, Malone. Tabancam tam kulağının arkasında.

Ceketimi çıkarıp yere bıraktım ve yüzüm pencereye doğru, hareketsiz durdum. Bu durumda üstümdeki 38'lik iki tabanca ortaya çıkmıştı.

Alaylı bir sesle:

— Yahu, hiç de silahın yokmuş be. (Kıza) Şimdi güzelim, sen yatağından çıkıp nişanlının tabancalarını bana getireceksin! Sakın zili çalayım ya da komodini falan devireyim deme! Gözüm üstünde, anladın mı?

Mary, her şeyi kavramıştı. Yataktan indiğini

duydum, tabancalarımı üzerimden alırken hiç ses çıkarmadım.

— Aferin kız, diye güldü Karayağız. Koy onları yatağın dibine. Tamam.

Arada bir sessizlik oldu. Sonra:

— Şimdi yatağına girebilirsin! Malone, dön yüzünü! Ha şöyle, şimdi şu sandalyeye otur, kıpırdama!

Benim 38'lik iki tabanca, ceketinin altında duruyor, ama kendi silahını daima sağ elinde tutuyordu. Pencereye yakın duran ikinci bir sandalyeye de o oturdu.

Bu sefer ben alay ettim:

— Tamam oldu mu? Şimdi albayımın emirleri nedir?

— Hele hele... Bunu da kendi başına mı keşfettin? diye söylendi.

— Hayır, kendi kendime değil, ama sonuç aynı değil mi? Öğrendim ya. Sen ona bak. Parmak izlerinden tanımışlar, Karayağız!

— Teşekkür ederim verdiğin bilgiye. İlerde daha dikkatli olmaya çalışırım. Ama, vakit kazanmak için bana gevezelik ettirmeye kalkma. Buradan çıkmam için çalışmak gerekir. Malone, şimdi şu telefonu açıp senin patronu çağıracaksın! Ona, beni Bronks'de Treniont ile Brukner bulvarı köşesindeki binaya kadar izlediğini söylersin. Dümen yapmaya kalkmadan haber vereyim ki, senin patronun Müfettiş Stratford olduğunu biliyorum. Telefon numarasını da biliyorum. Daha çok şeyler bilirim. Onun için boşuna bana

oyun oynamaya yeltenme. Sonra fena olur.

— Bu söylediklerini kabul ettim diyelim... Sonra ne olacak?

— Kabul edeceksin, çünkü bilirsin ki emrim dışında ufak bir mızıkçılık gösterirsen bu kızı vururum. Dinle! Müfettişe adresi verdikten sonra bütün polislerle birlikte oraya gelmesini söyleyeceksin ve...

Kapı vuruldu.

Tabancasını boynuna asılı kolunun altına saklayarak Mary'ye:

— Söyle girsin! Falso etmemeye dikkat et! diye fısıldadı.

— Giriniz! diye bağırdı, Mary.

Gelen bir hastabakıcıydı. Neşeli neşeli:

— Ooo, ziyaretçileriniz var. Nişanlınızı görünce herhalde kendinizi daha iyi hissetmişsinizdir Mary, dedi

Bana da gülümsedi ve ekledi:

— Ne olur, ne olmaz bir kere daha derecenizi alacağım. Bir de nabzınızı sayalım.

Termometreyi Mary'nin ağzına verdi. Ve nabzını eline alıp saatına bakarak saydı. Bize uzun gelen birkaç dakikadan sonra toparlandı. Termometreyi alıp baktı ve silkeledi. Masanın üzerindeki ilâçlı bardağın içine koydu. Sonra yatağın ayakucuna asılı tabelaya ölçüleri yazdı.

— Artık birşeyiniz kalmadı Mary, dedi. Akşam yemeğine sizi kaldıracağız. Bir ihtiyacınız olursa zile basarsınız.

Hepimize gülümseyerek çıktı gitti.

— Bu hastabakıcılar da hep böyle hantal, ağırkanlıdırlar dedi, Karayağız. Çabuk, Malone! Aç telefonu !Dış hattan Müfettiş Stratford'u iste! Ve sana söylediklerimi tekrar et. Ama orostopolluk istemem Ona tuğladan bir binada olduğumu, beni çıkarmak için uğraşmak gerekeceğini söyle!

— Ya söylediklerini yapmazsam?

— İkinizi de tepeler, kendime silahla yol açarım. Üç tabancam var... Herhalde aynasız şeyler olur, ama siz de o zaman olan biteni göremezsiniz. Söylediklerimi yapmaya bak

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum, üstelik Klancy'nin de nerede olduğu belli değildi. Mary'nin beyninin karşı duvara yapışmasını istemiyordum. Kendim de ölmeyi asla düşünmüyordum. Herifin dediği gibi dış hattı istedim. Çevir sesini bekledim Bizim Cinavet Şubesi Batı bölgesinin santralını buldum

— Alo. Müfettiş Stratford'u verir misiniz? Müfettiş Bey. Ben Malone. Johny Malone... Dinleyin, Müfettiş Bey! Herifin bulunduğu yeri keşfettim. Evet. Karayağız'ın tabii!. Hayır hayır... Birisi bir ipucu verdi, kendisini Bronks'e kadar izledim. Tremont caddesiyle Brukner bulvarının birleştiği köşede bir tuğla ev var. Oraya girdi. Ama çarpışmadan ele geçeceğini sanmam. Affedersiniz, anlayamadım. Yook. Biz beş kişiyiz. Kaçmasına imkân yok, ama içeri giremiyoruz. Peki. Çabuk olmanızı rica ederim. Eldeki adamların hepsini getiriniz.

Telefonu kaparken elim titriyordu.

— Şimdi Allahına dua et de sana kuvvet versin, dedi Karayağız. On dakika bekleyeceğim O zamana kadar bu çevredeki polislerin hepsi Müfettişin emrine girecekler ve Manhattan'da yalnız trafik polisleri kalacak.

— Sonra ne olacak?

— Ondan sonra, hanımevlâdı Seni gebertip buradan tüyeceğim. On dakika içinde beni tevkif ettirmenin imkânı yok En ufak bir kıpırdanmanı görürsem önce nişanlını öldüreceğim. Jenson'u nasıl öldürdüğümü gözlerinle gördün. Iska geçmeyeceğimi herhalde bilirsin.

Birkaç saniye geçti. Birden aklıma geldi;

— Nereden kaçtınız? dedim. Lağımdan mı?

— Evet. Siz farkına varıncaya kadar çok vakit kaybettiniz. Senden ayrıldıktan bir çeyrek sonra 10. Sokak'ta bir kontrol deliğinden çıktık

— Biz işin farkına varıncaya kadar bir saat geçti. Arkada bıraktığın herifi boğulmuş bulduk

— Oh olsun. İyi olmuş. Nasıl, Benion'u silahıyla bizim eve sokar mıydı?

— Koluna ne oldu ?

— Allah belâsını versin. Lağımda kaydım Sol kolumun üstüne düştüm, kırıldı. Sonra düşündüm. Bu nedenle hastaneye girip özel bir odada birkaç gün gizlenirim dedim. Buraya geldim. Çünkü senin nişanlının bu hastanede çalıştığını ve er geç onu görmeye geldiğin zaman seni yakalayacağımı biliyordum. Çünkü hâlâ beni tanıyan tek polissin. Olaylar umduğumdan daha çabuk gelişti. Hanım kız, arka-

daşlarına ne kadar çıkışsan haklısın. Malone geldiğinden on dakika sonra bütün hastane onun burada olduğunu kendilerinden öğrenmişti.

— Seninle birlikte gelen iki kişiye ne oldu?

— Ama da gevezesin yahu, diye alay etti. Sıkılma, istediğini sor. Daha altı dakikan var. Hepimiz lağımdan çıktık. Bir yerde üstümüzü değiştirdik. Ama nerede olduğunu söylemem. Sonra bir taksiye atladım, buraya geldim. O iki heriften biri bu sabah beni görmeye geldi. Bu tabancayı getirdi. Başka soracağın var mı? Beş dakikan kaldı.

— Birşey daha var, çok merak ediyorum. Sen durup dururken nereden ortalıkta türedin böyle?

— Bak, onu anlatmak uzun olur. Beş dakika yetişmez. Ondan sonra da bu hanım kız öğrenir, o da benim işime gelmez. Sonra bazı arkadaşlar da bundan zarar görürler. O zaman bu kızcağızı temizlemem gerekir. Şu kadarını söyleyeyim Ordudayken bazı kimseleri tanıdım. Çalışma tarzımı beğendiler. Bana bazı işler teklif ettiler. Bir kısmı benim için çalıştı, ben de onlardan bazıları hesabına çalıştım. Polisle hiç işim olmadı. Ama, ben örgütçü bir adamım. Kansas City'de kendimi iyi korudum. Chicago'da ondan da iyi. Büyük patron beni New York'a gönderdi. İtiraf ederim, burada çetin bir cevize rastladım. Ama, daha ben de son kozumu oynamadım. İki dakikan kaldı, Malone.

— Rizuki'yi, Montgomery'yi sen mi öldürdün?

— Tabii... Birbuçuk dakikan kaldı.

— Jenson'u öldürdüğün gün benim eve giren üç kişi?

— Önemsiz kimseler. Başkaları aracılığıyla angaje etmiştim. Birşeyden haberleri yoktu. Beni de tanımazlar. Kırk saniyen kaldı. Bebeğim, yatağından çık, pencereye yaklaş! Malone, kıpırdama!

Mary, beti benzi atmış, titreyerek yatağından indi. Yüzümde bir umut izi arayarak odayı dolaştı, ama Karayağız'ın kuşkusunu uyandıracak hiçbir hareket yapamazdım. Bütün bu serüvenin en acıklı kısmı, son on saniyesi oldu.

Karayağız soğuk bir sesle bana:

— Kızın yanına gidebilirsin, dedi. Son defa olarak ellerinizi kavuşturmanıza izin veriyorum. Tabancayı şu yastığın içine sarıp ateş edeceğim. Silah sesi dışarıdan işitilmesin diye... Dikkatli ol, Malone, ters bir hareketinle kızın da öbür dünyaya gitmesine sebep olma.

Dediğim gibi, oda ikinci katta, binanın bir köşesindeydi. Pencereleri de iki çapraz cepheye bakıyordu. Karayağız benimle konuşurken arkasını bu pencerelerden birine dönmüştü. Ben de karşısına oturmuş, arkamı penceresiz duvara dönmüştüm. Mary'nin yanına gitmek üzere yerimden kalkınca, Karayağız, karşıdaki binaya yerleştiklerini birkaç dakika önce fark ettiğim nişancıların atış menzilinde yalnız kalmıştı.

Aynı anda iki silah patladı.

■

MÜFETTİŞ STRATFORD gülerek konuşuyordu:

— Ödünüz kopmadığını söylemeyin, çünkü her şey bittikten sonra bile hâlâ renginiz kireç gibiydi.

— Korkmak mı? Yok efendim. Beni heyecana düşüren, karşı evde birşeyler olduğunu Mary'ye anlatmanın imkânsızlığıydı. Karşı evdeki nişancı polisleri, yatağından göremiyordu çünkü. Yoksa... Neden korkayım?

— Ben de birşeyler geçtiğini hastabakıcının ziyaretinden sonra anladım dedi, Mary. Ama işin içyüzünü keşfedemedim. Adı neydi o kızcağızın... Öğreneceğim bazı şeyler var da...

Müfettiş:

— Mary Glover... Bizim en iyi kadın polislerden biridir. Sahte hastabakıcı olduğunu nereden anladınız?

— Nabzımı baş parmağıyla yokladı. Gerçek bir hastabakıcı, nabzı başparmakla tutmaz.

— İşe bakın dedi, Stratford. İnsan hergün yeni birşey öğreniyor. Polis Okulu'ndaki gelecek konferansımda bunu da anlatmalıyım.

Bu konuşmalar, pazartesi akşamı Bill Bertoletti'nin evinde yemek yerken oluyordu. Karayağız, kendine gelmeden, Bellvue hastanesinde cumartesi sabahı ölmüştü. Her ne kadar bu konuda çeşitli kanılar varsa da, herif, patronlarının kim olduğunu söyleyemeden öldü. Kesinlikle yerine bir başka haydut gelecek ve rıhtım çeteleri, şirketleri ve insanları eskisi gibi çalışmaya devam edecekler. Ama herhalde biz bu heriflere önemli bir darbe indirmeyi başardık. Üst tarafı bizim şubenin işi değildi artık.

— Kuzum Müfettiş Bey, hastanede olayın nasıl geçtiğini Mary'ye anlatır mısınız? O zamandan beri başka konular üzerinde konuştuktu da...

— İnanırım, delikanlı.

Gülümsedi ve bir sigara yaktıktan sonra;

— Öyle uzun uzadıya anlatacak birşey yok, dedi. Savcıyla Başkomiser, Karayağız'ın şehirde olduğunu ve Johny'yi her ne pahasına olursa olsun temizlemek isteyeceğini hesaplamışlardı. Bu herif, Malone'u elde etmek için önce Mary'yi kullanmıştı. Bu sefer de aynı yoldan gideceği düşünülebilirdi. Bunu göz önüne alarak gazeteleere, Mary'nin Saint Antoni hastanesinde tedavi altına alındığı yolundaki haberleri yazdırdık. Bir bölük polisle hastane ve çevresini de kordon altına aldırdık. Herifin oraya gelmesini beklediler. Onlara kalsa daha da bekleyeceklerdi ya!

Bizim kadın polisi de Johny'nin size gelip gelmediğini anlamak için hastabakıcı olarak içeri koymuştuk. Karayağız'ı ilk görüşte tanımış. Siz bana telefon etmeden önce, o aramıştı. Herifin yanınızda olduğunu söyledi. Siz telefon ettiğinizde, Karayağız'ın Bronks'ta olmadığını pekâlâ biliyorduk.

— Karayağız bunların farkında bile değildi tabii.

— Elbette... New York polisini ne sanıyordu? Beş polis memuru bir tek adamı bir binadan çıkarmaya yetmesin... Olur şey mi bu!

— Ama geçen cuma günü elimizden kaçtığında beşyüz polis vardı çevrede.

— O zaman durum başkaydı. Siz binanın içindeydiniz; bu Bayan da oradaydı. Şartlar da aynı değildi.

Mary sordu:

— Peki, Johny ateş alanından uzaklaşıp da Karayağız'ı nişancıların karşısında yalnız bıraksaydı ne olacaktı?

— İstemeyerek Malone'u da yaralarlardı.

— Polisler mi?

Müfettiş bana göz kırptı:

— Kızım, onların hepsi uzmandır. Dakikalardan beri Karayağız'ı silah menzili içine almışlardı. Böyle şeyler onlar için çocuk oyuncağı gibidir.

Ben gülmeye başladım:

— Çocuk oyuncağı, değil mi? Şimdi bunları bırakalım da, şu geceyi doğru dürüst yaşayalım. Yarın sırtıma yine bu çeşit bir iş yükler, gırtlağıma kadar belâya sokarsınız beni...

Müfettiş kahkahayla güldü, kadehini kaldırırken sırtıma vuruyordu.

BİTTİ

"Son olarak ellerinizi kavuşturmanıza izin veriyorum. Tabancayı şu yastığın içine sarıp ateş edeceğim..." dedi.
Mary'nin yanına gitmek üzere yerimden kalkınca, Karayağız, karşıki binaya yerleştiklerini birkaç dakika önce farkettiğim nişancıların atış menzilinde yalnız kalmıştı."

W. R. BURNETT

vur.. fakat dinleme

10 lira